

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

MOTIVATION TO FURTHER STUDY IN HOME ECONOMICS
DIPLOMA OF STUDENTS UNDER THE OFFICE OF VOCATIONAL
EDUCATION COMMISSION

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานปริญญาตรีที่ระดับอุดมศึกษา

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. ๒๕๕๑

KMITL - 2008 - ED - M - 212 - 422

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

MOTIVATION TO FURTHER STUDY IN HOME ECONOMICS
DIPLOMA OF STUDENTS UNDER THE OFFICE OF VOCATIONAL
EDUCATION COMMISSION

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....87075
วัน,เดือน,ปี...30 ส.ค. 2552

b. 12030536
i.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2551

KMITL-2008-ED-M-212-422

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

MOTIVATION TO FURTHER STUDY IN HOME ECONOMICS
DIPLOMA OF STUDENTS UNDER THE OFFICE OF VOCATIONAL
EDUCATION COMMISSION

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIRMENTS FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2008

KMITL-2008-ED-M-212-422

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2008

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม
ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
Motivation to Further Study in Home Economics Diploma of Students Under the
Office of Vocational Education Commission

ชื่อนักศึกษา นางณัฐสุดา พิฟูฒิกโร
รหัสประจำตัว 48063105
ปริญญา ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผศ.ดร.มาลัย จีรวัดนเกษตร
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	ลายมือชื่อ
รศ.ดร.พรณี สীগักวัฒนะ	
ผศ.ดร.มาลัย จีรวัดนเกษตร	
ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์	
ดร.ผดุงชัย กุทัตม์	
ผศ.ดร.ฉันทนา วิริยเวชกุล	

วัน/เดือน/ปี ที่สอบ 14 กรกฎาคม 2551 เวลา 10.00 น. เป็นต้นไป
สถานที่สอบ ณ ห้องเรียนปริญญาเอก คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(รศ.ดร.รวีวรรณ ชินะตระกูล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....5.....เดือน.....กุมภาพันธ์.....พ.ศ.....2551.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ชื่อนักศึกษา

นางณัฐศดา พิพฒ์ไกร

รหัสประจำตัว

48063105

ปริญญา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

การบริหารอาชีวศึกษา

พ.ศ.

2551

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร. มาลัย จีรวฒนเกษตร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ผศ.ดร. เนาวรัตน์ วิไลชนม์

บทคัดย่อ

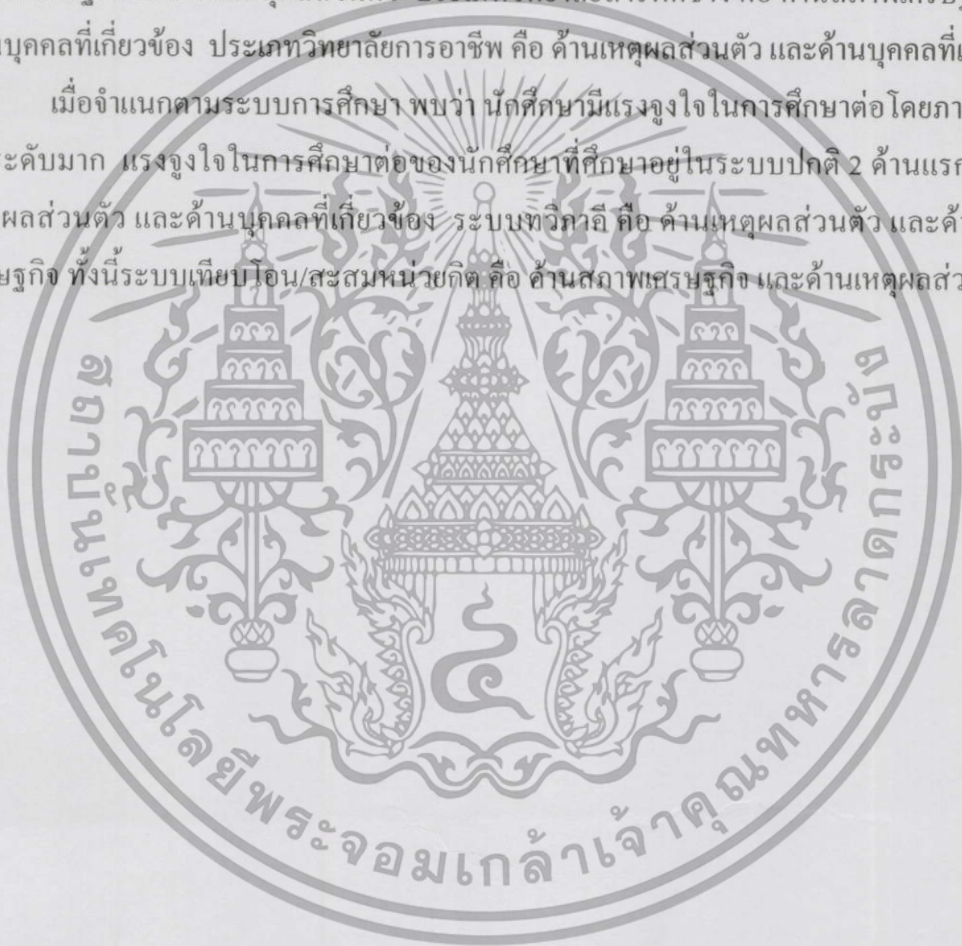
การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ใน 5 ด้าน คือ 1) ด้านเหตุผลส่วนตัว 2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง 3) ด้านวิชาการ 4) ด้านสภาพเศรษฐกิจ 5) ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ทั้งนี้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาคหกรรม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 40 แห่ง นักศึกษา 318 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมี 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ตอนที่ 2 เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์

ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านวิชาการ และด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ของแต่ละด้านคือ ด้านเหตุผลส่วนตัว มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องคือ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ด้านวิชาการคือ ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา และผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา

ด้านสภาพเศรษฐกิจคือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษาคือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน และมีการคมนาคมสะดวก

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิค 2 ด้านแรกคือ ด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านวิชาการ ประเภทวิทยาลัยอาชีวศึกษา คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ประเภทวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี คือ ด้านสภาพเศรษฐกิจ และด้านเหตุผลส่วนตัว ประเภทวิทยาลัยสารพัดช่าง คือ ด้านสภาพเศรษฐกิจ และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ประเภทวิทยาลัยการอาชีพ คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษา พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระบบปกติ 2 ด้านแรกคือ ด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ระบบทวิภาคี คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านสภาพเศรษฐกิจ ทั้งนี้ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต คือ ด้านสภาพเศรษฐกิจ และด้านเหตุผลส่วนตัว

Thesis Title	MOTIVATION TO FURTHER STUDY IN HOME ECONOMICS DIPLOMA OF STUDENTS UNDER THE OFFICE OF VOCATIONAL EDUCATION COMMISSION
Student	Mrs. Natsuda Piputtikrai
Student ID.	48063105
Degree	Master of Industrial Education
Program	Vocational Administration
Year	2008
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr.Malai Gerawatanakaset
Thesis Co. Advisor	Assistant Professor Dr.Naovaratana Vilaichone

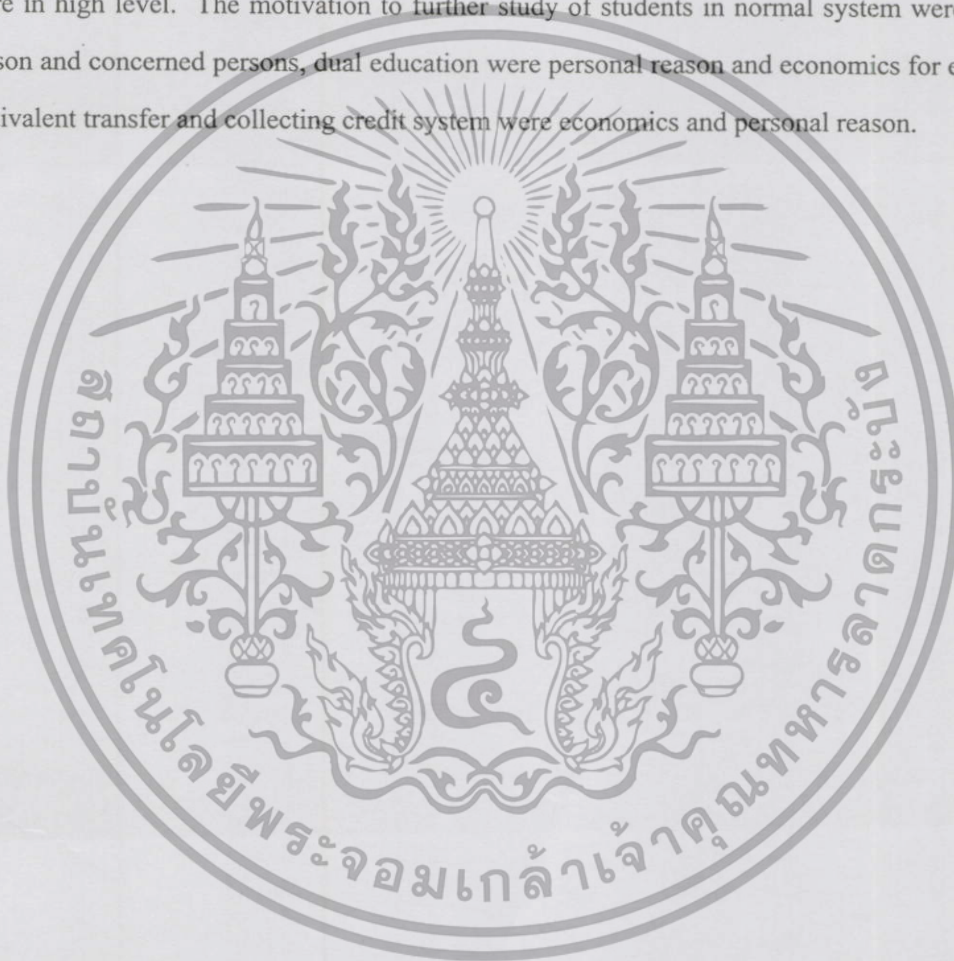
ABSTRACT

The purpose of this research was to study the motivation to further study in home economics diploma of students under the office of vocational education commission with 5 topics : 1) Personal reasons 2) Concerned persons 3) Academics 4) Economic and 5) Environmental of Institute. The samples were 318 who studied in the first year of Diploma of Vocational Education Home Economics in the academic year 2007. The research tools were questionnaires consisted of 2 parts : part 1 was personal data of students, part 2 was asked the motivation to study in home economics diploma. The data were analyzed by using frequency, percentage, means and standard deviation. The results of this research were as followed :

Motivation to further study in Diploma of Vocational Education Home Economics of students under the Office of Vocational Education Commission were 5 aspects in high level : personal reason, economics, concerned persons, academics and environmental of institute, respectively. To consider for each topic, it was founded that every motivation to further study topics were in high level. The first of three motivation to further study of personal reason were intention to graduated Diploma, able to knowledge for valuable in daily life and make more knowledge and skill. Concerned persons were advice of parent, teacher and closed friend to study. Academics were well known of institute, academics activities of students and graduator. Economic was income, part time job and less than expensive. Environmental of institute was location, friends and comfortable communication.

To consider for each institute, it was founded that motivation to further study topics were in high level. And the first of two motivation to further study of students in Technical College were personal reason and academics, but Vocational College was personal reason and concerned persons, College of Agriculture and Technology was economics and personal reason, Polytechnic College was economics and concerned persons and Industrial and Community Education College was personal reason and concerned persons.

To consider for educational system, it was founded that motivation to further study topics were in high level. The motivation to further study of students in normal system were personal reason and concerned persons, dual education were personal reason and economics for experience equivalent transfer and collecting credit system were economics and personal reason.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก ผศ.ดร. มาลัย จีรวัดนเกษตร์ และ ผศ.ดร. เนาวรัตน์ วิไลชนม์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และช่วยตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนข้อคิดต่าง ๆ อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าและเป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์จนประสบผลสำเร็จ

ขอขอบพระคุณ ดร.สิริวิทย์ รัชชานันติ รศ.กาญจนา ตันสุวรรณรัตน์ ผศ.พรณี รัตนธรรม ว่าที่ร้อยโทสมภพ เพชรพระประเสริฐ และอาจารย์ศศิมา กานยะคามิน ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำและตรวจสอบแก้ไข เพื่อการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี และวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมลออ ที่กรุณาอำนวยความสะดวกในการทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหาร รวมทั้งนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการดำเนินการเก็บข้อมูล นอกจากนี้ขอขอบพระคุณอาจารย์จิรดี ประยูรศิริ อาจารย์เฉลิม โฉม ดั่งขนิมภ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ และชี้แนะแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ ผู้เป็นที่รักยิ่ง รวมทั้งสามี พี่น้องทุกคนที่ได้ให้ความรัก ให้กำลังใจ ให้การสนับสนุนและช่วยเหลือทุกด้านตลอดมา

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ และบุคคลที่ผู้วิจัยไม่ได้กล่าวไว้ในที่นี้ที่ให้การสนับสนุน ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ที่เป็นผลจากวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอบอบแด่คุณพ่อคุณแม่ และครูอาจารย์ทุกท่าน ด้วยความเคารพยิ่ง

ณัฐศดา พิพุฒิไกร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	IX
สารบัญภาพ.....	XII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 ความเป็นมาและระบบการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา.....	8
2.1.1 ความเป็นมาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.....	8
2.1.2 ประเภทของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.....	9
2.1.3 ระบบการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.....	10
2.1.4 การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมในสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา.....	13
2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม พุทธศักราช 2546.....	14
2.3 แรงจูงใจ.....	32
2.3.1 ความหมายของแรงจูงใจ.....	32
2.3.2 ประเภทของแรงจูงใจ.....	34
2.3.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ.....	36
2.3.4 ทฤษฎีการเลือกอาชีพ.....	39

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.4 แรงจูงใจในการศึกษาต่อ.....	46
2.4.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว.....	46
2.4.2 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง.....	47
2.4.3 ด้านวิชาการ.....	48
2.4.4 ด้านสภาพเศรษฐกิจ.....	49
2.4.5 ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา.....	50
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	53
2.5.1 งานวิจัยในประเทศ.....	54
2.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ.....	58
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	61
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	61
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	62
3.2.1 วิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	63
3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	63
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	101
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	101
5.2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	101
5.3 สรุปผลการวิจัย.....	102
5.4 อภิปรายผลการวิจัย.....	109
5.5 ข้อเสนอแนะ.....	125
บรรณานุกรม.....	127

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก.....	135
ภาคผนวก ก หนังสือราชการ.....	136
ภาคผนวก ข แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	150
ประวัติผู้เขียน.....	156

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงจำนวนสถานศึกษา จำนวนสถานศึกษาที่ใช้สุ่มตัวอย่าง ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทสถานศึกษา.....	62
3.2 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม.....	65
4.1 แสดงจำนวน ร้อยละของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทของสถานศึกษาและระบบการศึกษา.....	69
4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมและรายด้าน.....	71
4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว.....	72
4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง.....	73
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการ.....	74
4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ.....	75
4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา.....	76
4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมและรายด้านทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา.....	77

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา.....	79
4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา.....	81
4.11 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา.....	83
4.12 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา.....	85
4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา.....	87
4.14 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามระบบการศึกษา.....	89
4.15 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว จำแนกตามระบบการศึกษา.....	91

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.16 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำแนกตามระบบ การศึกษา.....	93
4.17 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการ จำแนกตามระบบการศึกษา.....	95
4.18 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ จำแนกตามระบบ การศึกษา.....	97
4.19 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษาจำแนก ตามระบบการศึกษา.....	99

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1.1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย เรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
การอาชีวศึกษา.....3

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก วิโรจน์ สารัตนะ (อ้างใน วิทยา วิสูตรเรืองเดช. 2545 : 1) กล่าวว่า “ถ้าประเทศไทยไม่สามารถพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ภายในประเทศได้ ก็ไม่สามารถพัฒนาอย่างอื่นได้มากนัก ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันว่า การศึกษาเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญที่จะทำให้มนุษย์กลายเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าและเป็นตัวการแห่งการพัฒนา” ดังนั้น การพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ต้องอาศัยการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยต้องใช้เวลาการศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญ เพราะการศึกษามีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพการผลิตและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ ดังที่ ป๋วย อึ๊งภากรณ์ (อ้างใน วิทยา วิสูตรเรืองเดช. 2545 : 2) กล่าวว่า “การศึกษาเป็นเครื่องมือที่จะฟื้นฟูศักยภาพของคนและเป็นการลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ ระหว่างชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ภาคอุตสาหกรรมและบริการกับภาคการเกษตร นอกจากนี้การศึกษายังเป็นเครื่องมือในการปลูกฝังจิตใจอันดีงามของบุคคลต่างๆ ให้เห็นคุณค่าและสนใจอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ตลอดจนเป็นเครื่องมือในการพัฒนาขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์”

การจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศโดยตรง เนื่องจากการเตรียมคนเพื่อการประกอบอาชีพเป็นช่างฝีมือระดับกลาง และพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่สามารถออกไปประกอบอาชีพ ใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข มีความมั่นคงในอาชีพภายใต้คุณธรรมและจริยธรรมอันดีงาม ในการจัดการศึกษาด้านอาชีพ มีการจัดการศึกษาและฝึกอบรมอาชีพเพื่อผลิตกำลังคนในระดับช่างฝีมือ ช่างฝีมือ และช่างเทคนิค ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รวมถึงสนองความต้องการของตลาดแรงงานและการประกอบอาชีพอิสระโดยมีการจัดการสอนและการฝึกอบรมใน 5 ประเภทวิชา คือ วิชาช่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม และศิลปหัตถกรรม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2540 : 7-8)

ปัจจุบันสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีการเพิ่มจำนวนสถานศึกษามากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการจัดตั้งวิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยการอาชีพเพิ่มขึ้น เพื่อให้ประชาชนมีโอกาสเข้ารับการศึกษาสายอาชีพเพิ่มมากขึ้น ทำให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีจำนวนมากขึ้น และสามารถเลือกเรียนได้ตรงตามความต้องการ ความถนัด ทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถไปประกอบอาชีพได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งให้มีความรู้ ทักษะในการประกอบอาชีพในส่วนของผ้า อาหาร งานประดิษฐ์ ซึ่งเป็นวิชาชีพที่สามารถนำความรู้ไปปฏิบัติได้จริง ในตลาดแรงงานหรือการประกอบอาชีพส่วนตัว

ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม สามารถศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏและมหาวิทยาลัยราชภัฏมณฑลหลายแห่ง ซึ่งผู้สำเร็จการศึกษาจะได้รับวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรี แต่ในปัจจุบันมีนักศึกษาจำนวนน้อยลงที่เลือกศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงส่วนใหญ่มักจะมีอายุระหว่าง 18–20 ปี จากทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Ginzberg (อ้างใน สนธยา แห่งศรีสาร, 2544 : 28) ที่กล่าวว่า “จะเป็นระยะการเปลี่ยนแปลงหรือขั้นหัวเลี้ยวหัวต่อ โดยจะพิจารณาเลือกอาชีพจากลักษณะของตนเอง เช่น ความสนใจ ความสามารถ ความถนัด และค่านิยมของตน ในบางครั้งก็พิจารณาจากลักษณะอาชีพ มีการเตรียมการและการวางแผนอาชีพ” นักศึกษาที่เลือกศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา แสดงว่าน่าจะมีจุดที่เป็นแรงจูงใจให้ศึกษาต่อ ซึ่งเหตุผลดังกล่าวมีส่วนให้นักศึกษาคัดสนใจศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เพื่อเป็นแนวทางในการเพิ่มจำนวนนักศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาว่าอะไรเป็นเหตุชักนำหรือ โน้มน้ำใจให้นักศึกษามีความสนใจศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ทั้งนี้เพราะแรงจูงใจเป็นตัวชี้ความสำคัญของการตัดสินใจของนักศึกษา ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สามารถนำไปเป็นสารสนเทศเพื่อการวางแผนสร้างแรงจูงใจในการศึกษาให้กับนักเรียน ทั้งในระดับหน่วยงานและสถานศึกษาที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพของการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ

ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวม รายด้าน รวมทั้งจำแนกตามประเภทของสถานศึกษาและระบบการศึกษา

1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษากรอบแนวคิดของ ลดาวัลย์ วัฒนสาครศิริ (2545 : 2) ศึกษาเรื่อง มวลเหตุจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในเขตการศึกษา 9 ใน 5 ด้าน คือ (1) ด้านเหตุผลส่วนตัว (2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง (3) ด้านเกียรติยศชื่อเสียง (4) ด้านความมั่นคงก้าวหน้าในอาชีพ (5) ด้านคุณลักษณะของสถาบัน

และสนธยา แพ่งศรีสาร (2544 : 8) ศึกษาเรื่องการศึกษาเหตุจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์ ของนักศึกษาศาสนาบ้านราชภัฏนครสวรรค์ ใน 5 ด้าน คือ (1) ด้านความถนัด ความพอใจ เหตุผลส่วนตัว (2) ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพทางการศึกษา (3) ด้านวิชาการ (4) ด้านสภาพเศรษฐกิจ (5) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

จากกรอบแนวคิดดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยได้นำมาปรับเป็นกรอบแนวความคิดในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ใน 5 ด้าน ดังนี้

- (1) ด้านเหตุผลส่วนตัว
- (2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- (3) ด้านวิชาการ
- (4) ด้านสภาพเศรษฐกิจ
- (5) ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา

สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 1.1

กรอบแนวคิดของ ลดาวัลย์	กรอบแนวคิดของ สนธยา	กรอบแนวคิดของผู้วิจัย
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	1. ด้านความถนัด ความพอใจ	1. ด้านเหตุผลส่วนตัว
2. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	เหตุผลส่วนตัว	2. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง
3. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง	2. ด้านสภาพแวดล้อมทาง	3. ด้านวิชาการ
4. ด้านความมั่นคงก้าวหน้าในอาชีพ	กายภาพทางการศึกษา	4. ด้านสภาพเศรษฐกิจ
5. ด้านคุณลักษณะของสถาบัน	3. ด้านวิชาการ	5. ด้านสภาพแวดล้อมของ
	4. ด้านสภาพเศรษฐกิจ	สถานศึกษา
	5. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย เรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม โดยศึกษาจากนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาคหกรรม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาคหกรรม ที่ศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 67 แห่ง รวม 2,044 คน

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้มาโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของ R.V. Krejcie & D.W. Morgan (อ้างใน ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2548 : 51) ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 327 คน เทียบสัดส่วนบัญญัติไตรยางศ์ของแต่ละประเภทสถานศึกษา เก็บข้อมูลโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) โดยสถานศึกษาในบางประเภทสถานศึกษาที่มีจำนวนประชากรที่เป็นนักศึกษาน้อยกว่า 30 คน ผู้วิจัยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง และสถานศึกษาในบางประเภทสถานศึกษาที่มีจำนวนสถานศึกษามากกว่า 10 แห่ง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้ร้อยละ 50 ของสถานศึกษา ได้จำนวนสถานศึกษาที่ใช้สุ่มกลุ่มตัวอย่าง 40 แห่ง นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 327 คน

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจำนวน 5 ด้าน คือ

- 1) ด้านเหตุผลส่วนตัว
- 2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 3) ด้านวิชาการ
- 4) ด้านสภาพเศรษฐกิจ
- 5) ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา

1.5 นวัตกรรมเฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม หมายถึง สิ่งเร้า หรืออิทธิพล หรือสิ่งผลักดันให้นักศึกษาตัดสินใจศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม จำนวน 5 ด้าน คือ

1.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว หมายถึง เหตุผลที่เกิดจากความรู้สึก ความคิด ความถนัด ความสามารถ หรือความเชื่อในแต่ละบุคคล หรือต้องการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ได้เงินเดือนสูงขึ้น หรือเพราะยังไม่ต้องการทำงาน หรือต้องการมีความรู้และความชำนาญมากขึ้น สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ หรือเป็นสาขาอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น

1.2 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง หมายถึง ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักศึกษา ได้แก่ บิดา มารดา เพื่อนสนิทญาติพี่น้อง ครูอาจารย์ บุคคลที่ชื่นชอบหรือนับถือส่วนตัว หรือบุคคลที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ หรือบุคคลที่อยู่ในวงการ

1.3 ด้านวิชาการ หมายถึง ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษาด้านวิชาชีพ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา และคุณภาพของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไป ทำให้เป็นที่รู้จัก สถานศึกษามีห้องสมุดที่ทันสมัย หรือมีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต มีแหล่งฝึกงานและระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม

1.4 ด้านสภาพเศรษฐกิจ หมายถึง อิทธิพลทางการเงิน รายได้ของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง หรือระหว่างเรียนมีทุนการศึกษา สามารถหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และเมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี

1.5 ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา หมายถึง สถานศึกษาดังอยู่ในทำเลที่ตั้งเหมาะสม การคมนาคมสะดวก อาคารสถานที่ร่มรื่น มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ มีสนามกีฬา มีบริการแนะแนวอาชีพและหางานให้ทำ มีกิจกรรมชมรมเหมาะสม มีบริการปฐมพยาบาลและห้องพยาบาลสะอาด

2. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาคหกรรม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

3. ประเภทของสถานศึกษา หมายถึง สถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยการอาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี

4. ระบบการศึกษา หมายถึง ระบบการจัดการศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ทั้งระบบปกติ ระบบทวิภาคี และระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต

4.1 ระบบปกติ หมายถึง การศึกษาในระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพในสถานศึกษาเป็นหลัก มีการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษาหลักสูตร ระยะเวลาเรียน 2 ปี การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม พ.ศ. 2546

4.2 ระบบทวิภาคี หมายถึง การจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ในเรื่องการจัดหลักสูตร การเรียนการสอน การวัดและประเมินผล โดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษา 1-2 วัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ

4.3 ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต หมายถึง การศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการศึกษาให้กับผู้ประกอบอาชีพในสถานประกอบการเป็นสำคัญ มีการเทียบโอนประสบการณ์และสะสมหน่วยกิต และเรียนเพิ่มในเวลาว่างใช้เวลาเรียน 1 ปี-1 ปีครึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 ความเป็นมาและระบบการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
 - 2.1.1 ความเป็นมาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
 - 2.1.2 ประเภทของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
 - 2.1.3 ระบบการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
 - 2.1.4 การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมในสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
- 2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม พุทธศักราช 2546
- 2.3 แรงจูงใจ
 - 2.3.1 ความหมายของแรงจูงใจ
 - 2.3.2 ประเภทของแรงจูงใจ
 - 2.3.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ
 - 2.3.4 ทฤษฎีการเลือกอาชีพ
- 2.4 แรงจูงใจในการศึกษาต่อ
 - 2.4.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว
 - 2.4.2 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง
 - 2.4.3 ด้านวิชาการ
 - 2.4.4 ด้านสภาพเศรษฐกิจ
 - 2.4.5 ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 ความเป็นมาและระบบการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.1.1 ความเป็นมาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การจัดการศึกษาอาชีพได้มีมาตั้งแต่ยุคสมัยที่ประเทศไทยเริ่มมีอาชีพหัตถกรรมมากขึ้น นอกเหนือไปจากอาชีพกสิกรรม การอาชีวศึกษา เริ่มอย่างเป็นทางการเมื่อได้รับการบรรจุในโครงการการศึกษา พ.ศ. 2441 เป็นการศึกษาพิเศษซึ่งหมายถึง การเรียนวิชาเฉพาะ เพื่อให้เกิดความชำนาญ โดยในปี พ.ศ. 2452 การจัดการศึกษาได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ โรงเรียนสามัญศึกษา สอนวิชาสามัญ และโรงเรียนวิสามัญศึกษาสอนวิชาเพื่อออกไปประกอบอาชีพ เช่น แพทย์ ผดุงครรภ์ ภาษาอังกฤษ พาณิชยการ ครู เป็นต้น ในปี พ.ศ. 2453 ได้จัดตั้งโรงเรียนอาชีวศึกษาแห่งแรก คือ โรงเรียนพาณิชยการที่วัดมหาพฤฒาราม และวัดราชบูรณะ ปี พ.ศ. 2456 จัดตั้งโรงเรียนเพาะช่าง และปี พ.ศ. 2460 จัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูประถมกสิกรรม

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2475 กำหนดให้วิสามัญศึกษาเป็นการศึกษาวิชาชีพซึ่งให้จัดให้เหมาะสมกับภูมิประเทศ ทั้งกสิกรรม หัตถกรรม และพาณิชยการ เพื่อเป็นพื้นฐานความรู้สำหรับประกอบอาชีพการเกษตรและอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2479 ได้ปรากฏ คำว่า “อาชีวศึกษา” เป็นครั้งแรกในระบบการศึกษาของประเทศไทย โดยแบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ อาชีวศึกษาชั้นต้น กลาง และสูง รับนักเรียนจากโรงเรียนสามัญศึกษาของทุกระดับประโยค

ปี พ.ศ. 2481 ได้มีพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการในสังกัดกระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการ ในปัจจุบัน) ให้จัดตั้งกรมใหม่ขึ้น 2 กรม คือ กรมสามัญศึกษา มีหน้าที่จัดการศึกษาสายสามัญ กรมวิชาการ มีหน้าที่จัดการศึกษาสายอาชีพ โดยแบ่งออกเป็น 4 กอง คือ สำนักงานเลขานุการกรม กองตำรา กองสอบไล่ และกองอาชีวศึกษา ซึ่งกองอาชีวศึกษามีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการโรงเรียนอาชีวศึกษา

ปี พ.ศ. 2484 กระทรวงธรรมการเปลี่ยนชื่อเป็น กระทรวงศึกษาธิการ และตั้งกรมอาชีวศึกษาขึ้นแทนกรมวิชาการ ส่วนกองวิชาการเป็นกอง ๆ หนึ่งในกรมอาชีวศึกษา ดังนั้น กรมอาชีวศึกษา จึงได้ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2484

ปี พ.ศ. 2496 ได้มีพระราชกฤษฎีกาการจัดวางระเบียบราชการในกรมอาชีวศึกษา แบ่งส่วนราชการออกเป็น 7 กอง คือ สำนักงานเลขานุการกรม กองโรงเรียนการช่าง กองโรงเรียนพาณิชยและอุตสาหกรรม กองโรงเรียนเกษตรกรรม กองวิทยาลัยเทคนิค กองส่งเสริมอาชีพ กองออกแบบและก่อสร้าง

ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 172 พ.ศ. 2515 กำหนดให้แบ่งส่วนราชการในสังกัดกรมอาชีวศึกษา ออกเป็น 9 กอง คือ สำนักงานเลขานุการกรม กองวิทยาลัย กองโรงเรียน กองแผนงาน กองการเจ้าหน้าที่ กองคลัง กองออกแบบและก่อสร้าง กองบริการเครื่องจักรกล หน่วยงานพิเศษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปี พ.ศ. 2523 ได้มี “พระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2523” กำหนดให้มี 10 หน่วยงาน ให้เกิดหน่วยงานใหม่จากเดิม คือ กองวิทยาลัย และกองโรงเรียนเป็นกองใหม่ คือ กองวิทยาลัยเกษตรกรรม กองวิทยาลัยเทคนิค กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ปี พ.ศ. 2533-2535 นี้มีผู้สนใจเรียนอาชีวศึกษามาก จึงจัดตั้งสถานศึกษาเพิ่ม 20 แห่ง พระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2535 แบ่งส่วนราชการออกเป็น 11 หน่วยงาน โดยเพิ่มสถาบันพัฒนาครูอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานอิสระระดับกอง

ปี พ.ศ. 2541 ได้กำหนดให้สถาบันเทคโนโลยีปทุมวันมีอำนาจจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ปี พ.ศ. 2542 ได้รับโครงการเงินยืมจากรัฐบาลเดนมาร์กเพื่อพัฒนาอาชีวเกษตรตามโครงการปรับปรุงรูปแบบ โครงสร้างสถานศึกษาเกษตร โดยมีวัตถุประสงค์ของโครงการเพื่อเพิ่มความรู้ ทักษะ ปฏิบัติ และจัดหาเครื่องมืออุปกรณ์ เครื่องจักรกล และเทคโนโลยีที่ทันสมัยให้แก่นักเรียน นักศึกษา ในการผลิตสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร รวมถึงการขยายผลให้แก่เกษตรกรท้องถิ่น ตลอดจนพัฒนาบุคลากร หลักสูตรการจัดอาชีวศึกษาเกษตร การพัฒนาอาชีวศึกษาได้พัฒนาเป็นลำดับ โดยพิจารณาถึงระบบการประกันคุณภาพอาชีวศึกษา การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน การเทียบโอนหน่วยกิตสะสม การขยายโอกาสทางการศึกษาให้แก่ประชาชนและการพัฒนาบุคลากร ครู อาจารย์อาชีวศึกษา ตลอดจนการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน รวมถึงต่างประเทศ

วันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ. 2546 ประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาแทนกรมอาชีวศึกษา (ที่มา : <http://www.yec.go.th/iscripts/cmview>.)

วันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2551 ประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้มีพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 (ที่มา : http://www.cmtc.ac.th/news/qa_A1cxv_Fri93250.pdf)

2.1.2 ประเภทของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

สถานศึกษาที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2550 มีจำนวน 404 แห่ง แบ่งประเภทสถานศึกษาตามสาขาวิชาที่เปิดสอนได้ 5 ประเภท คือ

1) วิทยาลัยเทคนิค เป็นสถานศึกษาที่เปิดสอนประเภทวิชาอุตสาหกรรม บางแห่งมีพาณิชยกรรมและคหกรรมรวมอยู่ด้วย รวมทั้งวิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรมการต่อเรือ ส่วนใหญ่จัดการเรียนการสอนระบบปกติและทวิภาคี รวมทั้งสิ้น 113 แห่ง

2) วิทยาลัยอาชีวศึกษา เป็นสถานศึกษาที่เปิดสอนประเภทวิชาคหกรรม พาณิชยกรรม ศิลปกรรม และการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่จัดการเรียนการสอนระบบปกติและทวิภาคี รวมทั้งสิ้น 46 แห่ง

3) วิทยาลัยเกษตรกรรม เป็นสถานศึกษาที่เปิดสอนประเภทเกษตรกรรม พาณิชยกรรม และคหกรรม ส่วนใหญ่จัดการศึกษาระบบปกติและทวิภาคี รวมทั้งสิ้น 47 แห่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) วิทยาลัยสารพัดช่าง เป็นสถานศึกษาที่เปิดสอนประเภทอุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม ในระบบสะสม/เทียบโอน และหลักสูตรระยะสั้น รวมทั้งสิ้น 54 แห่ง

5) วิทยาลัยการอาชีพ เป็นสถานศึกษาที่เปิดสอนประเภทอุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม ในระบบและระยะสั้น รวมทั้งระบบสะสม/เทียบโอน รวมทั้งสิ้น 144 แห่ง

2.1.3 ระบบการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาและฝึกอบรม ในปีการศึกษา 2550 ได้จัดระบบการศึกษาตามระบบ ดังนี้

1) ระบบการศึกษาของไทย (กรมอาชีวศึกษา. 2542 : 9)

ระบบการศึกษาของไทย ในปัจจุบันปรับเปลี่ยนไปเพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งมีการกำหนดระบบการศึกษาของ ไทยตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 15 มี 3 รูปแบบ คือ

- 1.1) การศึกษาในระบบ
- 1.2) การศึกษานอกระบบ
- 1.3) การศึกษาตามอัธยาศัย

1.1) การศึกษาในระบบ เป็นการศึกษาที่กำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

1.2) การศึกษานอกระบบ เป็นการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จ การศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการ ของบุคคลแต่ละกลุ่ม

1.3) การศึกษาตามอัธยาศัย เป็นการศึกษาที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ศักยภาพ ความพร้อม และโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์ สังคม สภาพแวดล้อม สื่อ หรือ แหล่งความรู้อื่น ๆ

2) ระบบการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ระบบการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้ปรับเปลี่ยนตามพระราช บัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งมีการกำหนดระบบการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาตามพระราชบัญญัติ การอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 8 มี 3 รูปแบบ คือ

- 2.1) การศึกษาในระบบ
- 2.2) การศึกษานอกระบบ
- 2.3) การศึกษาระบบทวิภาคี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1) การศึกษาในระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เน้นการศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันเป็นหลัก โดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลา การวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

2.2) การศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการศึกษา ระยะเวลา การวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

2.3) การศึกษาระบบทวิภาคี เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ ในเรื่องการจัดหลักสูตร การเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล โดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ (ที่มา : <http://www.cmtc.ac.th/news/gaA1cxvFri93250.pdf>)

จากระบบการศึกษา ซึ่งเป็นแนวในการบริหารการศึกษาของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้มีการจัดเทียบโอนประสบการณ์อาชีวศึกษาระดับ ปวช. และ ปวส. โดยการเทียบโอนประสบการณ์อาชีพ จัดการเรียนการสอนนอกระบบและตามอัธยาศัย ในระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิตให้กับผู้ที่ประกอบอาชีพในสถานประกอบการแล้วเป็นสำคัญ

รูปแบบระบบการเรียนระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต (วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา. มปป : 4-96) เป็นการเรียนนอกระบบหรือตามอัธยาศัย มีลักษณะดังนี้

1. ไม่ต้องไปเรียนประจำทุกวัน/เรียนเวลาวันว่างเท่านั้น
2. เรียนแบบพบกลุ่มการเรียน (แบบคลินิก) เช่น มีปัญหาไปพบอาจารย์ผู้สอน
3. อาจารย์นัดพบในเวลาว่างของผู้เรียน ลักษณะเป็นกลุ่มย่อย 2-5 คน
4. ถ้าเป็นกลุ่มใหญ่ 10-20 คน อาจารย์จะมาพบตามสถานที่ที่กำหนดในเวลาว่างของผู้เรียน
5. กรณีไม่ต้องมาเรียน สามารถศึกษาด้วยตนเองและมาสอบตามเวลาที่กำหนด
6. การเรียนในภาคทฤษฎี จะมีคู่มือเอกสาร/ตำรา/สื่อการสอน เป็นแบบระบบโมดูล
7. การเรียนในภาคปฏิบัติ จะใช้บูรณาการเข้าประสบการณ์ตรงกับการทำงานของผู้เรียน

- ระบบการวัดผลและประเมินผล
1. ใช้วิธีการวัด แบบทดสอบ (ข้อสอบมาตรฐานของกลุ่มวิชา/แบบสอบถาม/แบบรายงาน)
 2. วัดผลจากผลการปฏิบัติงานจริง (ประสบการณ์การทำงานของผู้เรียน)
 3. ให้ผู้เรียนเลือกรูปแบบการวัดผลตามความถนัดของผู้เรียน
 4. การประเมินผลใน 1 ภาคเรียน วัดผลปลายภาคเรียนเท่านั้น แต่จะสอบกี่ครั้งก็ได้ เช่น สอบ 1

รายวิชา จะสอบปลายภาคเท่านั้นเมื่อสอบไม่ผ่านก็สอบใหม่ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ระบบมาตรฐานการวัดผลเป็นแบบอิงเกณฑ์ ตามมาตรฐานของ สอศ.
6. ก่อนจบหลักสูตรจะมีการทดสอบมาตรฐานอาชีพและวิชาชีพ ของ สอศ. ได้วุฒิบัตรอีก 1 ใบ ขึ้นตอนการเรียนการสอนระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต มีดังนี้
 1. การประเมินคุณสมบัติเบื้องต้น
 - 1.1 สอบสัมภาษณ์ด้านความรู้ ทักษะ และประสบการณ์อาชีพ
 - 1.2 ทดสอบ เพื่อทราบทัศนคติความสัมพันธ์ในองค์ประกอบ ในการจัดระดับความต้องการ เข้าศึกษาในสาขาวิชาและสาขางาน
 - 1.3 ประเมินคุณสมบัติผู้จบ ม.6 หรือ ปวช. และมีประสบการณ์ 3 ปี ขึ้นไป
 - 1.4 ประเมินคุณสมบัติให้สอดคล้องกับงานอาชีพในสถานประกอบการ เพื่อให้สอดคล้องกับสาขาวิชาและสาขางาน ตามความต้องการและความถนัดของผู้เรียน เพื่อให้ผู้ขอรับการประเมินเทียบประสบการณ์อาชีพได้เทียบยกกลุ่มวิชาได้มากที่สุด 2 ใน 3 ของหลักสูตร
 2. การประเมินเทียบยกกลุ่มวิชา 2 ใน 3 ของหลักสูตร
 - 2.1 ลงทะเบียนขอรับการประเมินยกกลุ่มวิชา 2 ใน 3 ของหลักสูตร
 - 2.2 ประเมินตามกลุ่มวิชาของโครงสร้างหลักสูตรในกลุ่มวิชา 3 กลุ่ม คือ กลุ่มวิชาสามัญทั่วไป กลุ่มวิชาพื้นฐาน และกลุ่มวิชาสาขาวิชา/สาขางาน โดยประเมินจากเพิ่มสะสมงาน ใช้แบบทดสอบ ประเมินตามสมรรถนะของรายวิชา ประเมินสมรรถนะการฝึกอบรมอาชีพ
 - 2.3 ตาม โครงสร้างหลักสูตร 3 กลุ่มวิชา ระดับ ปวส. มีประมาณ 85 หน่วยกิต ประเมินยกกลุ่มวิชา 2 ใน 3 ประมาณ 57 หน่วยกิต ที่เหลือ 1 ใน 3 ประมาณ 28 หน่วยกิต ต้องเรียนเพิ่ม
 3. การเรียนเพิ่มเติม 1 ใน 3 ของหลักสูตร
 - 3.1 ลงทะเบียนเรียน
 - 3.2 ใช้ระบบการศึกษาด้วยตนเองหรือเรียกว่าตามอัธยาศัย ไม่นับเวลาเรียน การเรียนแบบพบกลุ่มหรือคลินิก (ให้คำปรึกษาและแนะนำ) พบกับผู้สอน โดยตรงหรือกำหนดคนนัดเวลาเอง หรือพบกลุ่มในสถานประกอบการที่กำหนด หรือเรียนระยะสั้น (30-300 ชั่วโมง) และศึกษาค้นคว้าจากแหล่งสื่อต่าง ๆ หรือบุคคลใกล้ชิดที่เรียนมาแล้ว
 - 3.3 ประเมินผล 1 ใน 3 ของหลักสูตร โดยยื่นคำร้องก่อนแล้วสอบตามรูปแบบและเวลาตามที่กำหนด ถ้าไม่ผ่านให้ลงซ้ำได้ภายใน 7 วัน (ต้องอยู่ในภาคเดียวกัน) ในกรณีสอบไม่ทันต้องลงทะเบียนใหม่
 4. การขอจบหลักสูตร
 - 4.1 ยื่นคำร้องขอจบ ตรวจสอบกลุ่มวิชาที่ได้รับการยก 2 ใน 3 ตามโครงสร้าง
 - 4.2 ตรวจสอบผลการเรียนตามแผนการเรียน 1 ใน 3 ของหลักสูตร
 - 4.3 รับใบรับรองแสดงผลการเรียน รบ.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4 ทดสอบมาตรฐานอาชีพ

4.5 รับประกาศนียบัตรระดับ ปวส.

การจัดการศึกษาระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต เป็นส่วนหนึ่งในการศึกษานอกระบบและตามอัธยาศัยจากระบบการศึกษาของไทยในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 ดังนั้นในปัจจุบันการดำเนินงานของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้มีการจัดการเรียนการสอนเป็น 3 รูปแบบ คือ ระบบปกติ ระบบทวิภาคี และระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต

2.1.4 การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ในสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การจัดการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรม เริ่มตั้งแต่ประเทศไทยมีอาชีพหัตถกรรมมากขึ้น โดย พ.ศ. 2475 มีการกำหนดว่าวิสามัญศึกษา ได้แก่ การศึกษาวิชาชีพ เช่น กสิกรรม หัตถกรรม โดยส่วนใหญ่จัดการเรียนด้านคหกรรมในโรงเรียนประถมช่างทอผ้า

พ.ศ. 2494 แผนการศึกษากำหนดให้แบ่งอาชีวศึกษาเป็น 3 ระดับ คือ มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาชั้นสูง

พ.ศ. 2509 องค์การยูนิเซฟให้ความช่วยเหลือปรับปรุงโรงเรียนการช่างสตรีและรวมโรงเรียนการช่างสตรีและการช่างชาย 6 จังหวัด (น่าน หนองคาย ศรีสะเกษ ระยอง สตูล ตรัง)

พ.ศ. 2516 เปลี่ยนโรงเรียนการช่างสตรีเป็น โรงเรียนอาชีวศึกษา

พ.ศ. 2518 ประกาศใช้หลักสูตรมัธยมปลาย 12 ปี ปรับ ม.ศ. 6 เดิม เป็น ปวช. เรียนระบบหน่วยกิต

พ.ศ. 2527 ปรับปรุงหลักสูตร ปวช. และปวท. ประเภทวิชาคหกรรม ใหม่และประกาศใช้

พ.ศ. 2530 ปรับปรุงหลักสูตร ปวช. ประเภทวิชาคหกรรม พุทธศักราช 2530

พ.ศ. 2533 ปรับปรุงหลักสูตร ปวช. ประเภทวิชาคหกรรม ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2533

พ.ศ. 2538 ปรับปรุงหลักสูตร ปวช. ประเภทวิชาคหกรรม พ.ศ. 2538

พ.ศ. 2540 ปรับปรุงหลักสูตร ปวส. ประเภทวิชาคหกรรม พ.ศ. 2540

พ.ศ. 2545-2546 ปรับปรุงหลักสูตร ปวช. ประเภทวิชาคหกรรม พ.ศ. 2545 (ปรับปรุง 2546)

พ.ศ. 2546 ปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม โดยเพิ่มระบบสะสมหน่วยกิต/เทียบโอนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

การจัดอาชีวศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปัจจุบันมีการจัดในระบบปกติ ระบบทวิภาคี และระบบเทียบโอนประสบการณ์/สะสมหน่วยกิต และขยายการรับจากวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค เป็นจัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง วิทยาลัยการอาชีพ และวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี โดยรับจากผู้จบประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และ ม.6 เข้าเรียนหลักสูตร 2 ปี ผู้จบหลักสูตรจะได้รับวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากนี้ สาขาวิชาเพิ่มเป็น 6 สาขาวิชา ได้แก่ 1) สาขาวิชาเทคโนโลยีผ้าและเครื่องแต่งกาย 2) สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม 3) สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบเครื่องแต่งกาย 4) สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ 5) สาขาวิชาอุตสาหกรรมอาหาร 6) สาขาวิชาการบริหารงานคหกรรมศาสตร์ ซึ่งในแต่ละสาขาวิชาแยกเป็นสาขางานต่าง ๆ อีก เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ของชุมชน และตลาดแรงงาน

2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม พุทธศักราช 2546

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม พุทธศักราช 2546 กระทรวงศึกษาธิการ มีรายละเอียดดังนี้

หลักการ

1. เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาอาชีพ สอดคล้องกับตลาดแรงงาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม สามารถเป็นหัวหน้างาน หรือเป็นผู้ประกอบการได้
2. เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถนะ ในการประกอบอาชีพ มีความรู้เต็มภูมิ ปฏิบัติได้จริงและเข้าใจชีวิต
3. เป็นหลักสูตรที่เปิด โอกาสให้ผู้ประกอบการวิชาชีพ มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนวิชาชีพ สามารถถ่ายโอนประสบการณ์การเรียนรู้จากสถานประกอบการ และสามารถสะสมการเรียนรู้และประสบการณ์ได้

จุดหมาย

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต สามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น
2. เพื่อให้มีทักษะและสมรรถนะในงานอาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพ
3. เพื่อให้สามารถบูรณาการความรู้ ทักษะจากศาสตร์ต่าง ๆ ประยุกต์ใช้ในงานอาชีพ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี
4. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในงานอาชีพ รักงาน รักองค์กร สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี และมีความภาคภูมิใจในตนเองต่อการเรียนวิชาชีพ
5. เพื่อให้มีปัญญา ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการจัดการตัดสินใจและการแก้ปัญหา รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ มาพัฒนาตนเอง ประยุกต์ใช้ความรู้ในการสร้างงานให้สอดคล้องกับวิชาชีพ และการพัฒนางานอาชีพอย่างต่อเนื่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม ซื่อสัตย์ มีวินัย มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ เหมาะสมกับการปฏิบัติในอาชีพนั้น ๆ

7. เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความรับผิดชอบ ต่อครอบครัว องค์กร ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของ ศิลปวัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของสิ่งแวดล้อม

8. เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเป็นกำลังสำคัญในด้านการผลิตและให้บริการ

9. เพื่อให้เห็นคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

1. การเรียนการสอน

1.1 การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลรวมกันได้ (สามารถถ่ายโอนผลการเรียน และขอเทียบความรู้ และประสบการณ์ได้)

1.2 การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง โดยสามารถนํารายวิชาไปจัดฝึกในสถานประกอบการ ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

2. เวลาเรียน

2.1 ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์ โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อน ได้อีกตามที่เห็นสมควร ประมาณ 5 สัปดาห์

2.2 การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาเปิดทำการสอน ไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วัน คาบละ 60 นาที (1 ชั่วโมง)

2.3 เวลาเรียนตามปกติ สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่าในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด 2 ปี สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพต่างประเภทวิชา/สาขาวิชาที่กำหนด ประมาณ 3 ปี

3. หน่วยกิต

ให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิต และไม่เกิน 100 หน่วยกิต การกิตหน่วยกิตถือเกณฑ์ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1 รายวิชาภาคทฤษฎี 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.2 รายวิชาที่ประกอบด้วยภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้บูรณาการการเรียนการสอน กำหนด 2 - 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 40 - 60 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.3 รายวิชาที่นำไปฝึกงานในสถานประกอบการ กำหนดเวลาในการฝึกปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.4 การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคี ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.5 การทำโครงการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

4. โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 แบ่งเป็น 3 หมวด วิชา ฝึกงาน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

4.1 หมวดวิชาสามัญ

- วิชาสามัญทั่วไป เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต
- วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานสัมพันธ์กับวิชาชีพ

4.2 หมวดวิชาชีพ แบ่งเป็น

4.2.1 วิชาชีพพื้นฐาน เป็นกลุ่มวิชาชีพสัมพันธ์ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นในประเภทวิชานั้น ๆ

4.2.2 วิชาชีพสาขาวิชา เป็นกลุ่มวิชาชีพหลักในสาขานั้น ๆ

4.2.3 วิชาชีพสาขางาน เป็นกลุ่มวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเฉพาะด้าน

ในงานอาชีพตามความถนัดและความสนใจ

4.2.4 โครงการ

4.3 หมวดวิชาเลือกเสรี

4.4 ฝึกงาน

4.5 กิจกรรมเสริมหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตร ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา ส่วนรายวิชาแต่ละหมวดวิชา สถานศึกษาสามารถจัดตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือจัดตามความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น ทั้งนี้ สถานศึกษาต้องกำหนดรหัสวิชา จำนวนคาบเรียนและจำนวนหน่วยกิต ตามระเบียบที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

5. โครงการ

5.1 สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนจัดทำโครงการในภาคเรียนที่ 4 ไม่น้อยกว่า 160 ชั่วโมง กำหนดให้มีค่า 4 หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

6. ฝึกงาน

6.1 ให้สถานศึกษานำรายวิชาในหมวดวิชาชีพไปจัดฝึกในสถานประกอบการ อย่างน้อย 1 ภาคเรียน

6.2 การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

7. การเข้าเรียน

ผู้เข้าเรียนต้องมีพื้นฐานความรู้และคุณสมบัติ ดังนี้

7.1 พื้นฐานความรู้

สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่า หรือสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า

ผู้เข้าเรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า และผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพต่างประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด ต้องเรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพให้ครบตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

การเรียนรายวิชาปรับพื้นฐานให้เป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในแต่ละสาขาวิชา

7.2 คุณสมบัติ

ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

8. การประเมินผลการเรียน

ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

9. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

สถานศึกษาต้องจัดให้มีกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัยของตนเอง การสันตนาการ และการส่งเสริมการทำงาน โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ในการทำประโยชน์ต่อชุมชน ทำนุบำรุงขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน ลงมือปฏิบัติ ประเมินผล และปรับปรุงการทำงาน ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง

10. การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

10.1 ประเมินผ่านรายวิชาในหมวดวิชาสามัญ หมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรี ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

10.2 ได้จำนวนหน่วยกิตครบตาม โครงสร้างของหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

10.3 ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

10.4 เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรและผ่านการประเมินตามที่กำหนด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา หรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10.5 ประเมินผ่านมาตรฐานวิชาชีพสาขาวิชา

11. การแก้ไขเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

11.1 ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้มีอำนาจในการแก้ไข เพิ่มเติม เปลี่ยนแปลง และ ยกเลิกประเภทวิชาและสาขาวิชา ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

11.2 ให้อธิบดีกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้มีอำนาจในการแก้ไข เพิ่มเติม เปลี่ยนแปลงสาขางาน ใน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

11.3 ให้สถานศึกษาเป็นผู้มีอำนาจพัฒนา เพิ่มเติมรายวิชา ให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น โดย ต้องรายงานให้ต้นสังกัดทราบ

สาขาวิชาของหลักสูตรประเภทวิชาคหกรรมตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชาคหกรรม แบ่งเป็น 6 สาขาวิชา ดังนี้

1. สาขาวิชาเทคโนโลยีผ้าและเครื่องแต่งกาย
2. สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
3. สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบเครื่องแต่งกาย
4. สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
5. สาขาวิชาอุตสาหกรรมอาหาร
6. สาขาวิชาการบริหารงานคหกรรมศาสตร์

1. สาขาวิชาเทคโนโลยีผ้าและเครื่องแต่งกาย แบ่งเป็น 3 สาขางาน ดังนี้

- 1.1 สาขางานการตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีชั้นสูง
- 1.2 สาขางานการตัดเย็บเสื้อผ้านुरुยชั้นสูง
- 1.3 สาขางานนुरुยเสื้อผ้า

จุดประสงค์

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะเกี่ยวกับภาษา สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ นำไปประยุกต์ใช้ในการค้นคว้า พัฒนาตนเอง และงานอาชีพ

2. เพื่อให้มีความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ เป็นพื้นฐานในการนำไปประยุกต์ใช้ให้ทันกับ ความก้าวหน้าและการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

3. เพื่อให้เข้าใจหลักการ วิธีการ และขั้นตอนการออกแบบ การสร้างแบบ และการตัดเย็บ เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายนुरुยหรือสตรีชั้นสูง

4. เพื่อให้มีทักษะ ประสบการณ์ในการออกแบบ และตัดเย็บเสื้อผ้านुरुยหรือเสื้อผ้าสตรีชั้นสูง และสามารถประกอบอาชีพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. เพื่อให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถเลือกและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีให้เหมาะสมกับการพัฒนางานอาชีพ

6. เพื่อเสริมสร้างเจตคติ กิจนิสัยอันพึงประสงค์ในการทำงาน เห็นคุณค่าความสำคัญของวิชาชีพ ที่มีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต

7. เพื่อให้มีเจตคติและกิจนิสัยที่ดีในการทำงาน มีคุณธรรม จริยธรรม ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย มีความรับผิดชอบ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นและมีจิตสำนึกในจรรยาบรรณวิชาชีพ

มาตรฐานวิชาชีพ

1. สื่อสารภาษาไทยและภาษาอื่น ๆ ในการพัฒนาตนเองและงานอาชีพ
2. จัดระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ พัฒนางานด้วยระบบคุณภาพและเพิ่มผลผลิต
3. แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี
4. แสดงบุคลิกภาพและคุณลักษณะของช่างออกแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าชั้นสูง
5. จัดระบบองค์กรในสถานเทคโนโลยีผ้าและเครื่องแต่งกาย บริหารบุคลากร จัดระบบการเงิน การบัญชี และจัดการธุรกิจ
6. วิเคราะห์การตลาด การคำนวณต้นทุน การนำเสนองาน และดำเนินธุรกิจเสื้อผ้า โดยสอดคล้องกับแนวโน้มความต้องการของตลาด
7. วิเคราะห์แบบ สร้างแบบ ปรับและแยกแบบ เทคนิคการตัดเย็บ และนำเทคโนโลยีมาใช้ในการตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี และเสื้อผ้านुरुย ในการประกอบอาชีพ

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานการตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีชั้นสูง

1. ออกแบบเสื้อผ้าสตรีตามความต้องการของลูกค้า
2. วิเคราะห์แบบเสื้อเพื่อการสร้างแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี
3. สร้างแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี ตามความต้องการของลูกค้า
4. ลองตัวและแก้ไขข้อบกพร่องเสื้อผ้าสตรี
5. ตกแต่งสำเร็จและบรรจุภัณฑ์

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานการตัดเย็บเสื้อผ้านुरुยชั้นสูง

1. วิเคราะห์สัดส่วนร่างกายนुरुย
2. ออกแบบและวิเคราะห์แบบเสื้อผ้านुरुยเพื่อการสร้างแบบและตัดเย็บ
3. สร้างแบบและตัดเย็บเสื้อผ้านुरुยตามความต้องการของลูกค้า
4. ลองตัวและแก้ไขข้อบกพร่องเสื้อผ้านुरुย
5. ตกแต่งสำเร็จและบรรจุภัณฑ์เสื้อผ้านुरुย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานธุรกิจเสื้อผ้า

1. ออกแบบและวิเคราะห์แบบเสื้อผ้าเพื่อการสร้างแบบและตัดเย็บตามความต้องการของลูกค้า
2. สร้างแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าตามความต้องการของลูกค้า
3. ลองตัวและแก้ไขข้อบกพร่อง
4. ตกแต่งสำเร็จและบรรจุภัณฑ์
5. จัดเตรียมสถานที่เพื่อทำธุรกิจ
6. ดำเนินธุรกิจตัดเย็บเสื้อผ้า

2. สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม แบ่งเป็น 3 สาขางาน ดังนี้

- 2.1 สาขางานการจัดการสินค้าเครื่องนุ่งห่ม
- 2.2 สาขางานการทำแบบตัดเสื้อผ้าอุตสาหกรรม
- 2.3 สาขางานเทคนิคการผลิตเครื่องนุ่งห่ม

จุดประสงค์

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะเกี่ยวกับภาษา สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ นำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเองและงานอาชีพ
2. เพื่อให้มีความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ เป็นพื้นฐานในการนำไปประยุกต์ใช้ให้ทันความก้าวหน้า และการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี
3. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจหลักการ การจัดการสินค้าเครื่องนุ่งห่ม การทำแบบตัดเสื้อผ้า และเทคนิคการผลิตเครื่องนุ่งห่ม
4. เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ วางแผน ดำเนินการด้านการทำแบบตัด การผลิต และการควบคุมการปฏิบัติงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม
5. เพื่อให้มีทักษะในงานการจัดการสินค้าเครื่องนุ่งห่ม การทำแบบตัดเสื้อผ้า และเทคนิคการผลิตเครื่องนุ่งห่ม
6. สามารถนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในงานอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ
7. เพื่อให้จิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม
8. เพื่อให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีคุณธรรม มีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์สุจริต ขยันหมั่นเพียร อดทน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น มีจิตสำนึกในจรรยาบรรณวิชาชีพ และรับผิดชอบ ต่อหน้าที่และสังคม

มาตรฐานวิชาชีพ

1. สื่อสารโดยใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในชีวิตประจำวันและเพื่อพัฒนางานอาชีพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เพื่อพัฒนาตนเองและงานอาชีพ

3. แสดงบุคลิกภาพและคุณลักษณะของช่างเทคนิคตัดเย็บเสื้อผ้าอุตสาหกรรม

4. ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปและระบบสารสนเทศ เพื่อพัฒนาและส่งเสริมสนับสนุนงานอาชีพอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และจัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ

5. ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์และเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อส่งเสริมและพัฒนางานอาชีพ

6. ตัดสินใจ วางแผน เตรียมการ ดำเนินการ บริหารจัดการ ประเมินผลและแก้ไขปัญหาในงานผลิตและบริการทางด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ตามหลักการและกระบวนการ ในลักษณะครบวงจรเชิงธุรกิจ

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานการจัดการสินค้าเครื่องนุ่งห่ม

1. ควบคุมการดำเนินงานตามแผนงานการจัดการสินค้าเครื่องนุ่งห่ม

2. วิเคราะห์และเตรียมวัสดุเพื่อการผลิตสินค้าเครื่องนุ่งห่ม โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3. หาข้อมูลแนวโน้มแฟชั่นในอนาคต

4. สื่อสารภาษาอังกฤษในงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานการทำแบบตัดเสื้อผ้าอุตสาหกรรม

1. สร้างแบบตัดเสื้อผ้าระบบอุตสาหกรรม

2. ขยายแบบตัดระบบอุตสาหกรรม

3. วิเคราะห์แบบเสื้อผ้าเพื่อการสร้างแบบและการทำเสื้อผ้าตัวอย่าง

4. หาข้อมูลแนวโน้มแฟชั่นจากอินเทอร์เน็ต

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานเทคนิคการผลิตเครื่องนุ่งห่ม

1. ควบคุมงานในแผนกตัด

2. ควบคุมงานในแผนกเย็บ

3. ควบคุมและตรวจสอบคุณภาพสินค้าเครื่องนุ่งห่ม

4. ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในแผนกตัด แผนกเย็บ และการตรวจสอบคุณภาพสินค้าเครื่องนุ่งห่ม

3. สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบเครื่องแต่งกาย แบ่งเป็น 3 สาขา ดังนี้

3.1 สาขาออกแบบเสื้อผ้าชั้นสูง

3.2 สาขาออกแบบเสื้อผ้ากึ่งอุตสาหกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 สาขางานออกแบบเสื้อผ้าอุตสาหกรรม

จุดประสงค์

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษา สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ นำไปใช้ในการค้นคว้าพัฒนาตนเอง และพัฒนาวิชาชีพ สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบเครื่องแต่งกาย ให้เกิดความเจริญก้าวหน้า

2. เพื่อให้มีความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ เป็นพื้นฐานในการนำไปประยุกต์ใช้ให้ทันความก้าวหน้าและการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

3. เพื่อให้มีความเข้าใจหลักการ วิธีการ และกระบวนการในงานออกแบบเสื้อผ้าชั้นสูง ออกแบบเสื้อผ้ากึ่งอุตสาหกรรม และออกแบบเสื้อผ้าอุตสาหกรรม

4. เพื่อให้มีทักษะในการวิเคราะห์ วางแผน และดำเนินการในงานออกแบบเสื้อผ้าชั้นสูง เสื้อผ้ากึ่งอุตสาหกรรม และเสื้อผ้าอุตสาหกรรม

5. เพื่อให้มีทักษะในการทำงานออกแบบเสื้อผ้าชั้นสูง ออกแบบเสื้อผ้ากึ่งอุตสาหกรรม และออกแบบเสื้อผ้าอุตสาหกรรม

6. เพื่อให้สามารถนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในงานอาชีพ

7. เพื่อให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความสนใจใฝ่รู้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีภาวะผู้นำ มีมนุษยสัมพันธ์ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และมีจรรยาบรรณต่อวิชาชีพ

8. เพื่อให้มีความตระหนักถึงคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมไทย การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม

มาตรฐานวิชาชีพ

1. ประยุกต์ใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ดั้งเดิมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และมนุษยศาสตร์เพื่อพัฒนาตนเอง สังคม และงานอาชีพ

2. ประยุกต์ใช้หลักการบริหารงานคุณภาพ การบริหารบุคคล หลักเศรษฐศาสตร์ หลักศิลป์ และเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เพื่อพัฒนางานอาชีพ

3. สื่อสารทางธุรกิจผ่าน จัดระบบข้อมูล และนำเสนอสารสนเทศมาพัฒนางานอาชีพ

4. แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี

5. แสดงบุคลิกภาพและคุณลักษณะนิสัย/กิจนิสัยของนักออกแบบแฟชั่น

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานออกแบบเสื้อผ้าชั้นสูง

1. วิเคราะห์แนวโน้มความต้องการของตลาดแฟชั่น

2. วิเคราะห์ลูกค้าเพื่อการออกแบบเครื่องแต่งกาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ออกแบบเสื้อผ้าลักษณะพิเศษ
4. สร้างแบบและตัดเย็บเสื้อผ้า
5. ปรับแก้ไขเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับลูกค้า
6. นำเสนอผลงานแฟชั่นและจัดแสดงสินค้า
7. บริหารจัดการงานธุรกิจแฟชั่น

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานออกแบบเสื้อผ้ากึ่งอุตสาหกรรม

1. วิเคราะห์แนวโน้มความต้องการของตลาดแฟชั่น
2. วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายและจัดทำประวัติลูกค้า
3. ออกแบบเสื้อผ้าชุด
4. ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบ
5. ทำแบบตัดและเสื้อตัวอย่าง
6. ตัดเย็บเสื้อผ้าระบบอุตสาหกรรม
7. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพ
8. นำเสนอผลงานและจัดแสดงสินค้าแฟชั่น

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานออกแบบเสื้อผ้าอุตสาหกรรม

1. วิเคราะห์แนวโน้มความต้องการของตลาดแฟชั่น
2. ออกแบบคอลเล็กชันเครื่องแต่งกาย
3. ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบ
4. ทำแบบตัดและเสื้อตัวอย่าง
5. วิเคราะห์และเลือกใช้วัสดุ
6. ตกแต่งเสื้อผ้าสำเร็จรูป
7. ตัดเย็บเสื้อผ้าระบบอุตสาหกรรม
8. ตรวจสอบและควบคุมอุตสาหกรรม

4. สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ แบ่งเป็น 4 สาขา ดังนี้

- 4.1 สาขาวิชาโภชนาการและอาหารเพื่อสุขภาพ
- 4.2 สาขาวิชาการประกอบอาหาร
- 4.3 สาขาวิชาการถนอมและแปรรูปอาหาร
- 4.4 สาขาวิชาธุรกิจอาหาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จุดประสงค์

1. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษา สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ นำไปใช้ในการค้นคว้าเพื่อพัฒนาตนเองและวิชาชีพอาหารและโภชนาการ ให้เกิดความเจริญก้าวหน้า
2. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักการ และกระบวนการทำงานของงานพื้นฐานและงานวิชาชีพ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวิชาชีพอาหารและโภชนาการ และสามารถติดตามความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีนำมาพัฒนางานอาชีพให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
3. เพื่อให้มีทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพอาหารและโภชนาการ สามารถพัฒนางานนำไปประกอบอาชีพในสถานประกอบการ หรือประกอบอาชีพอิสระ
4. เพื่อให้มีความคิดวิเคราะห์ แก้ปัญหา สร้างสรรค์ และนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนางานอาหารและโภชนาการ
5. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีความรับผิดชอบตนเอง ครอบครัวยุคและสังคม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่ดีต่องานอาชีพ
6. เพื่อให้เห็นคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวกับงานอาหาร และตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

มาตรฐานวิชาชีพ

1. ประยุกต์ใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เพื่อพัฒนาตนเอง สังคม และงานอาชีพ
2. ประยุกต์ใช้หลักการบริหารงานคุณภาพ การบริหารบุคคล หลักเศรษฐศาสตร์ ศิลปะ และเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เพื่อพัฒนางานอาชีพให้มีประสิทธิภาพ
3. ใช้หลักโภชนาการ หลักวิทยาศาสตร์การประกอบอาหาร ความปลอดภัยในงานอาหาร การจัดการธุรกิจอาหาร คอมพิวเตอร์ในงานอาหาร ครูและเครื่องใช้ในงานอาหาร และการสัมมนาวิชาชีพอาหาร เพื่อการปฏิบัติงานและพัฒนาวิชาชีพอาหาร
4. ประกอบอาหารและแปรรูปอาหารตามหลักโภชนาการ หลักวิทยาศาสตร์การประกอบอาหาร โดยคำนึงถึงความปลอดภัยในการปฏิบัติงานและความปลอดภัยของอาหาร
5. วิเคราะห์ตลาดและดำเนินการเกี่ยวกับการจัดการธุรกิจอาหารตามกระบวนการ
6. ปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์ อดทน มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ประณีต รอบคอบ และคำนึงถึงความปลอดภัย

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานโภชนาการและอาหารเพื่อสุขภาพ

1. วางแผนดำเนินการเกี่ยวกับงาน โภชนาการและอาหารเพื่อสุขภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ และ/หรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในงานโภชนาการและอาหารเพื่อสุขภาพ
3. ใช้วัตถุดิบสำหรับงานโภชนาการและการประกอบอาหารเพื่อสุขภาพ
4. กำหนดอาหารสำหรับงานโภชนาการชุมชน อาหารบำบัดโรค อาหารบุคคลภาวะพิเศษ อาหารสถาบัน อาหารเด็ก และอาหารผู้สูงอายุ
5. ประกอบอาหารบำบัดโรค อาหารบุคคลภาวะพิเศษ อาหารสถาบัน อาหารเด็ก และอาหารผู้สูงอายุ

6. จัดเสิร์ฟหรือจัดบริการ
7. ประกอบอาหารเพื่อสุขภาพ
8. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพอาหาร
9. จัดจำหน่ายอาหารเพื่อสุขภาพ

มาตรฐานวิชาชีพสาขาวิชาการประกอบอาหาร

1. วางแผนดำเนินการประกอบอาหารเพื่อจำหน่าย
2. ใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ และ/หรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการประกอบอาหาร
3. ใช้วัตถุดิบในการประกอบอาหาร
4. ประกอบอาหารตามขั้นตอนกระบวนการ อย่างสงวนคุณค่า
5. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพอาหาร
6. จัดตกแต่งอาหาร บรรจุกันท์ และเก็บรักษา
7. จัดจำหน่ายอาหาร

มาตรฐานวิชาชีพสาขาวิชาการถนอมและแปรรูปอาหาร

1. วางแผนดำเนินการถนอมและแปรรูปอาหารเพื่อจำหน่าย
2. ใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ และ/หรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการถนอมและแปรรูปอาหาร
3. ใช้วัตถุดิบในการถนอมและแปรรูปอาหาร
4. แปรรูปอาหารตามขั้นตอนกระบวนการ อย่างสงวนคุณค่า
5. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป
6. จัดตกแต่งอาหาร บรรจุกันท์ และเก็บรักษา

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานธุรกิจอาหาร

1. วางแผนเพื่อดำเนินการจัดการธุรกิจอาหาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ และ/หรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในงานธุรกิจอาหาร
3. ใช้วัตถุดิบในการประกอบอาหาร
4. ประกอบอาหารเพื่อธุรกิจตามขั้นตอนกระบวนการ อย่างสงวนคุณค่า
5. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพอาหาร
6. จัดตกแต่งอาหาร บรรจุกุภัณฑ์ และเก็บรักษา
7. ดำเนินงานจัดการธุรกิจอาหารตามแผน

5. สาขาวิชาอุตสาหกรรมอาหาร

จุดประสงค์

1. เพื่อให้มีความเข้าใจทงวิชาการและวิชาชีพ สามารถนำมาใช้พัฒนาตนเองและงานอาชีพ
 2. เพื่อให้มีความเข้าใจหลักการในงานอาชีพสัมพันธ์ งานพื้นฐานวิชาชีพที่เกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพอุตสาหกรรมอาหารให้ทันกับความก้าวหน้าทางวิชาการด้านอาชีพ
 3. เพื่อให้มีความเข้าใจหลักการแปรรูปอาหาร การพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหาร การควบคุมคุณภาพตามหลักเกณฑ์วิธีการที่ดี (จี.เอ็ม.พี.) หลักสุขาภิบาลโรงงานอุตสาหกรรมอาหาร มาตรฐานและกฎหมายอาหาร การผลิตในอุตสาหกรรมอาหาร หลักการบริหารจัดการ การจัดการธุรกิจ กระบวนการทำงานและแนวทางการประกอบอาชีพ
 4. เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ วางแผนดำเนินงานด้านอุตสาหกรรมอาหาร สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น กล้าตัดสินใจและแก้ปัญหาในการทำงาน
 5. เพื่อให้สามารถใช้เทคโนโลยีในงานอุตสาหกรรมอาหารอย่างมีประสิทธิภาพ
 6. เพื่อให้มีทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพอุตสาหกรรมอาหาร พัฒนาผลิตภัณฑ์อาหารสามารถนำไปประกอบอาชีพในสถานประกอบการและอาชีพอิสระ
 7. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ มีคุณธรรม จริยธรรม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และพัฒนางาน
 8. ตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมอาหาร
- ### มาตรฐานวิชาชีพ
1. สื่อสาร โดยใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและเพื่อพัฒนางานอาชีพ
 2. จัดระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ พัฒนางานด้วยระบบคุณภาพและเพิ่มผลผลิต
 3. แก้ปัญหาโดยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์
 4. แสดงบุคลิกภาพและคุณลักษณะเหมาะสมกับการปฏิบัติงานอาชีพอุตสาหกรรมอาหาร และการทำงานร่วมกับผู้อื่น
 5. จัดระบบองค์กรในงานอุตสาหกรรมอาหาร และจัดการธุรกิจอุตสาหกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. วางแผน ดำเนินการผลิต วิเคราะห์ปัจจัยการผลิตและควบคุมการผลิตในงานอุตสาหกรรมอาหาร
7. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในงานอุตสาหกรรมอาหาร
8. ใช้หลักโภชนาการ หลักวิทยาศาสตร์ และหลักสุขาภิบาลโรงงานอุตสาหกรรมอาหารในการแปรรูปอาหาร
9. แปรรูปอาหารตามกระบวนการ

10. ควบคุมคุณภาพอาหารตามมาตรฐานและกฎหมายอาหาร

มาตรฐานวิชาชีพสาขางาน

1. ใช้วัตถุดิบ อุปกรณ์ เครื่องมือและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในอุตสาหกรรมอาหาร เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์อาหาร
 2. ใช้คอมพิวเตอร์และสารสนเทศเพื่องานอาชีพอุตสาหกรรมอาหาร
 3. แปรรูปเนื้อสัตว์/ สัตว์น้ำ/ น้านม/ ผักและผลไม้/ ธัญพืช/ น้ำมันบริโภค/ การหมักและ/ หรือเครื่องดื่ม ตามกระบวนการผลิตในอุตสาหกรรมอาหาร
 4. จัดการ ดูแลรักษาสภาพการผลิตทางการเกษตรหลักการเก็บเกี่ยวก่อนการแปรรูป เพื่อป้องกันการเสื่อมเสีย
 5. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพอาหาร
 6. พัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมอาหาร
 7. ใช้บรรจุภัณฑ์อาหารได้เหมาะสมกับผลผลิต
6. สาขาวิชาการบริหารงานคหกรรมศาสตร์ แบ่งเป็น 5 สาขางาน ดังนี้
- 6.1 สาขางานธุรกิจงานประดิษฐ์
 - 6.2 สาขางานคหกรรมบริการ
 - 6.3 สาขางานการดูแลเด็กและผู้สูงอายุ
 - 6.4 สาขางานบริการสุขภาพและเสริมสวย
 - 6.5 สาขางานธุรกิจคหกรรม

จุดประสงค์

1. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ วิธีการและกระบวนการบริหารงานคหกรรมศาสตร์
2. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการบริหารงานอาชีพธุรกิจคหกรรม
3. เพื่อให้มีทักษะและประสบการณ์ทางวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพเชิงธุรกิจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. เพื่อให้มีความสามารถในการเลือกใช้เทคโนโลยีพัฒนางานได้เหมาะสม
5. เพื่อให้มีความสามารถในการตัดสินใจ แก้ปัญหาและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
6. เพื่อให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และพัฒนางานได้ทันสมัย
7. เพื่อให้มีความสามารถใช้ทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อมอย่างประหยัดและ

คุ้มค่า

8. เป็นผู้มีวินัย ใฝ่หาความรู้ รับผิดชอบ ขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัด อดทน เสียสละ เอื้อเฟื้อ เพื่อแม่ และมีจรรยาบรรณวิชาชีพ

9. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ เห็นคุณค่า และความสำคัญของศิลปวัฒนธรรม อันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ

มาตรฐานวิชาชีพ

1. พัฒนาดตนเองด้านบุคลิกภาพ สื่อสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษในงานอาชีพ
2. จัดระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ
3. แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ทางคณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี
4. การจัดการเชิงอุตสาหกรรมและการควบคุมคุณภาพ
5. แสดงบุคลิกภาพและคุณลักษณะของผู้บริหารงานคหกรรมศาสตร์

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานธุรกิจงานประดิษฐ์

1. สำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลการตลาดเกี่ยวกับธุรกิจงานประดิษฐ์
2. วางแผน และปฏิบัติการธุรกิจงานประดิษฐ์
3. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพงานธุรกิจงานประดิษฐ์
4. รายงานผล และพัฒนารูปแบบและคุณภาพงานประดิษฐ์

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานคหกรรมบริการ

1. สำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการด้านคหกรรมบริการ
2. วางแผน และปฏิบัติงานคหกรรมบริการ
3. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพงานคหกรรมบริการ
4. รายงานผล และพัฒนารูปแบบและคุณภาพงานคหกรรมบริการ

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานการดูแลเด็กและผู้สูงอายุ

1. สำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการด้านการดูแลเด็กและผู้สูงอายุ
2. วางแผน และปฏิบัติงานการดูแลเด็กและผู้สูงอายุ
3. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพงานดูแลเด็กและผู้สูงอายุ
4. รายงานผล และพัฒนาคุณภาพงานดูแลเด็กและผู้สูงอายุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานบริการสุขภาพและเสริมสวย

1. สำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการงานบริการสุขภาพและเสริมสวย
2. วางแผน และปฏิบัติงานบริการสุขภาพและเสริมสวย
3. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพงานบริการสุขภาพและเสริมสวย
4. รายงานผล และพัฒนาคุณภาพงานบริการสุขภาพและเสริมสวย

มาตรฐานวิชาชีพสาขางานธุรกิจคหกรรม

1. สำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลการตลาดเกี่ยวกับงานธุรกิจคหกรรม
2. วางแผน และปฏิบัติงานธุรกิจคหกรรม
3. ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพงานธุรกิจคหกรรม
4. รายงานผล และพัฒนาคุณภาพงานธุรกิจคหกรรม

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

สาขาวิชาเทคโนโลยีผ้าและเครื่องแต่งกาย

1. หมวดวิชาสามัญ	ไม่น้อยกว่า	21 หน่วยกิต
1.1 วิชาสามัญทั่วไป	(13 หน่วยกิต)	
1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	(8 หน่วยกิต)
2. หมวดวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	60 หน่วยกิต
2.1 วิชาชีพพื้นฐาน	ไม่น้อยกว่า	(15 หน่วยกิต)
2.2 วิชาชีพสาขาวิชา	ไม่น้อยกว่า	(23 หน่วยกิต)
2.3 วิชาชีพสาขางาน	ไม่น้อยกว่า	(18 หน่วยกิต)
2.4 โครงการ	ไม่น้อยกว่า	(4 หน่วยกิต)
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6 หน่วยกิต
4. ฝึกงาน	(ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)	
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร	(ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)	
	รวมไม่น้อยกว่า	87 หน่วยกิต

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

1. หมวดวิชาสามัญ	ไม่น้อยกว่า	21 หน่วยกิต
1.1 วิชาสามัญทั่วไป	(13 หน่วยกิต)	
1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	(8 หน่วยกิต)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. หมวดวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	60 หน่วยกิต
2.1 วิชาชีพพื้นฐาน	ไม่น้อยกว่า (15 หน่วยกิต)	
2.2 วิชาชีพสาขาวิชา	ไม่น้อยกว่า (23 หน่วยกิต)	
2.3 วิชาชีพสาขางาน	ไม่น้อยกว่า (18 หน่วยกิต)	
2.4 โครงการ	ไม่น้อยกว่า (4 หน่วยกิต)	
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6 หน่วยกิต
4. ฝึกงาน	(ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)	
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร	(ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)	
	รวมไม่น้อยกว่า	87 หน่วยกิต

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบเครื่องแต่งกาย

1. หมวดวิชาสามัญ	ไม่น้อยกว่า	21 หน่วยกิต
1.1 วิชาสามัญทั่วไป	(13 หน่วยกิต)	
1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า (8 หน่วยกิต)	
2. หมวดวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	60 หน่วยกิต
2.1 วิชาชีพพื้นฐาน	ไม่น้อยกว่า (15 หน่วยกิต)	
2.2 วิชาชีพสาขาวิชา	ไม่น้อยกว่า (21 หน่วยกิต)	
2.3 วิชาชีพสาขางาน	ไม่น้อยกว่า (20 หน่วยกิต)	
2.4 โครงการ	ไม่น้อยกว่า (4 หน่วยกิต)	
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6 หน่วยกิต
4. ฝึกงาน	(ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)	
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร	(ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)	
	รวมไม่น้อยกว่า	87 หน่วยกิต

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

1. หมวดวิชาสามัญ	ไม่น้อยกว่า	21 หน่วยกิต
1.1 วิชาสามัญทั่วไป	(13 หน่วยกิต)	
1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า (8 หน่วยกิต)	
2. หมวดวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	58 หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1	วิชาชีพพื้นฐาน	ไม่น้อยกว่า	(15 หน่วยกิต)
2.2	วิชาชีพสาขาวิชา	ไม่น้อยกว่า	(24 หน่วยกิต)
2.3	วิชาชีพสาขางาน	ไม่น้อยกว่า	(15 หน่วยกิต)
2.4	โครงการ	ไม่น้อยกว่า	(4 หน่วยกิต)
3.	หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6 หน่วยกิต
4.	ฝึกงาน	(ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)	
5.	กิจกรรมเสริมหลักสูตร	(ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)	
	รวมไม่น้อยกว่า		85 หน่วยกิต

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

สาขาวิชาอุตสาหกรรมอาหาร

1.	หมวดวิชาสามัญ	ไม่น้อยกว่า	21 หน่วยกิต
1.1	วิชาสามัญทั่วไป		(13 หน่วยกิต)
1.2	วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	(8 หน่วยกิต)
2.	หมวดวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	63 หน่วยกิต
2.1	วิชาชีพพื้นฐาน	ไม่น้อยกว่า	(15 หน่วยกิต)
2.2	วิชาชีพสาขาวิชา	ไม่น้อยกว่า	(25 หน่วยกิต)
2.3	วิชาชีพสาขางาน	ไม่น้อยกว่า	(19 หน่วยกิต)
2.4	โครงการ	ไม่น้อยกว่า	(4 หน่วยกิต)
3.	หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6 หน่วยกิต
4.	ฝึกงาน	(ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)	
5.	กิจกรรมเสริมหลักสูตร	(ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)	
	รวมไม่น้อยกว่า		90 หน่วยกิต

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

สาขาวิชาการบริหารงานคหกรรมศาสตร์

1.	หมวดวิชาสามัญ	ไม่น้อยกว่า	21 หน่วยกิต
1.1	วิชาสามัญทั่วไป		(13 หน่วยกิต)
1.2	วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	(8 หน่วยกิต)
2.	หมวดวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	58 หน่วยกิต
2.1	วิชาชีพพื้นฐาน	ไม่น้อยกว่า	(15 หน่วยกิต)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 วิชาชีพสาขาวิชา	ไม่น้อยกว่า	(24 หน่วยกิต)
2.3 วิชาชีพสาขางาน	ไม่น้อยกว่า	(15 หน่วยกิต)
2.4 โครงการ	ไม่น้อยกว่า	(4 หน่วยกิต)
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6 หน่วยกิต
4. ฝึกงาน	(ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)	
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร	(ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)	
	รวมไม่น้อยกว่า	85 หน่วยกิต

(ที่มา : ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชีพศึกษา 4, กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชาคหกรรม)

2.3 แรงจูงใจ

แรงจูงใจ (Motivation) มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Movere แปลว่าการเคลื่อนไหว (สุวณัฒนวงศ์, 2547 : 170) แรงจูงใจถือเป็นปัจจัยสำคัญในการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ เพราะพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่แสดงออกมามีสาเหตุจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ และแรงจูงใจอย่างเดียวกันยังทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไปตามแรงจูงใจที่แต่ละบุคคลได้รับ ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้อันตรียกระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งอย่างมีจุดหมายปลายทาง เป็นสิ่งที่ช่วยอธิบายว่าทำไมเราจึงต้องทำพฤติกรรมดังที่เป็นอยู่ และเป็นแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนสำเร็จ อย่างไรก็ตาม มีนักวิชาการทางการศึกษาได้ให้ความหมาย แบ่งประเภท และมีทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจได้หลายแนวทางดังนี้

2.3.1 ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ จะช่วยกระตุ้นหรือผลักดันให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายตามที่ต้องการ ซึ่งมีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้หลายท่านดังนี้

จันทร์จิรา วงษ์บุญงาม (2549 : 9) ได้ให้ความหมายว่าแรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการของการใช้สิ่งเร้าที่เป็นแรงจูงใจมากระตุ้นหรือล่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ อันจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ

นาฎยา กำแหงฤทธิ (2548 : 9) ได้สรุปไว้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง แรงกระตุ้นภายในที่แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ และเป็นแรงผลักดันมุ่งมั่นมานะพยายาม เพื่อบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และแสดงพฤติกรรมไปเรื่อย ๆ เมื่อประสบผลสำเร็จ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2547 : 170-171) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง สิ่งที่โน้มน้าวหรือชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ

เต็มศักดิ์ คทวนิช (2546 : 149) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง กระบวนการของการใช้ปัจจัยทั้งหลายที่จะทำให้บุคคลเกิดความต้องการ เพื่อสร้างแรงขับและแรงจูงใจไปกระตุ้นร่างกายให้แสดงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้ โดยปัจจัยดังกล่าวนั้นอาจจะเป็นสิ่งเร้าภายนอกกับสิ่งเร้าภายในหรือทั้งสองประการก็ได้

วรรณิ ลิ้มอักษร (2546 : 120) ได้ให้ความหมายว่า การจูงใจเป็นการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมด้วยความเต็มใจ เมื่อมีการกระทำหรือปฏิบัติงานตามเงื่อนไขแล้ว ก็จะได้รับสิ่งตอบแทนตามที่บุคคลต้องการ โดยผู้รับมีความพึงพอใจตามมาด้วย

อารี พันธุ์ณี (2546 : 269) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง การนำปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงจูงใจมาผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายหรือเงื่อนไขที่ต้องการ ปัจจัยต่าง ๆ ที่นำมาอาจจะเป็นเครื่องล่อ รางวัล การลงโทษ การทำให้เกิดการตื่นตัว รวมทั้งทำให้เกิดความคาดหวัง เป็นต้น

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2545 : 153) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึง องค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย

เบญจมาภรณ์ ซ้ายเครือ (2543 : 33) สรุปไว้ว่าแรงจูงใจ หมายถึง ความปรารถนาหรือความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้รับความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีการวางแผน เตรียมการไว้ เพื่อให้ได้รับความสำเร็จตามที่ปรารถนา และหากพบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ จะอดทน มุ่งมั่นพยายามเอาชนะกับปัญหาอุปสรรคนั้น ๆ เพื่อให้ได้รับความสำเร็จ

รุ่งทิวา ประสมสันต์ (2543 : 13) ได้สรุปไว้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง สภาวะหรือแรงกระตุ้นที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อตอบสนองความต้องการหรือแรงกระตุ้น เพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ

ลำอานต์ งามวิชา (2543 : 94-95) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า บุคคลทุกคนมีความต้องการ (Needs) มากมายหลายอย่าง บางอย่างก็เป็นความต้องการทางร่างกาย เช่น อาหาร น้ำ ความปลอดภัย สบายกาย บางอย่างก็เป็นความต้องการทางจิตใจ เช่น การเป็นที่ยอมรับ ความเด่นมีหน้ามีตา การมีสิทธิมีเสียง หรือได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ความต้องการใดที่ยังอยู่ในระดับที่ไม่รุนแรงก็ยังไม่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา แต่ถ้าเมื่อใดอยู่ในระดับที่รุนแรงแล้ว ก็จะกลายเป็นแรงจูงใจ (Motive) ที่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมได้ เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองแล้ว ความรู้สึกตึงเครียดของบุคคลก็จะผ่อนคลายลง

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542 : 138) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า การจูงใจเป็นกระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจมาก พฤติกรรมจะมีมาก

Crider and Others (1983 : 118) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง ความปรารถนา ความต้องการ และความสนใจที่มาเร้าหรือมากระตุ้นอินทรีย์ และนำอินทรีย์ไปสู่จุดหมายปลายทางที่เฉพาะเจาะจง

Lovell (1980 : 101) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง กระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความพยายาม เพื่อสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ

Brown (1980 : 112-113) กล่าวว่าแรงจูงใจ เป็นความคิดซึ่งเป็นแรงขับอยู่ภายใน ซึ่งประกอบด้วย อารมณ์ ความปรารถนา ซึ่งเป็นเหตุให้คนแสดงพฤติกรรมออกมา ซึ่งมีปริมาณมากน้อย ไม่เท่ากัน

Good (1973 : 375) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง กระบวนการเร้าและสนับสนุนให้บุคคลกระทำกิจกรรมอย่างมีระบบ

Guil Ford (1970 : 120) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งพยายามกระทำการให้อีกบุคคลหนึ่งหรือหลาย ๆ คนมีความเห็นคล้อยตามกับคน

จากความหมายของแรงจูงใจดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่มากระตุ้นหรือผลักดันให้บุคคลเกิดความพยายามหรือแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการ

2.3.2 ประเภทของแรงจูงใจ

การทำให้อินทรีย์ได้รับการจูงใจ คือ การทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ โดยมีความตื่นตัวของร่างกาย เช่น ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบ การตื่นตัว มีภาระคาดหวังหรืออยากประสบความสำเร็จ มีสิ่งล่อใจเพื่อทำให้เกิดความต้องการ และบางครั้งมีการล่อโทษโดยใช้วิธีการไม่ให้สิ่งเร้านั้นมากกว่า จนกว่าจะแสดงพฤติกรรมที่ต้องการ นักวิชาการได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจไว้หลายแนวทางดังนี้

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (อ้างใน จันทจรวิภา วังษ์บุญงาม, 2549 : 10) ได้กล่าวถึงประเภทของแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการหรือแสดงพฤติกรรมบางอย่างตามความชอบของตัวเอง ตามความพอใจ
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับการกระตุ้นจากภายนอก มองเห็นจุดหมายปลายทางและนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของบุคคลโดยทั่วไป

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542 : 140) ได้แบ่งแรงจูงใจเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motives) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้จะมีความสำคัญเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ การขับถ่าย เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่เป็นบุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้ จับต้องได้ หรือมาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motives) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างจะซับซ้อนพอสมควร และเป็นสิ่งผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจเกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือความสำเร็จในชีวิต

Hilgard (1962 : 321-322) ได้แบ่งแรงจูงใจเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (The Survival Motivation) หมายถึง ความต้องการทางกาย (Physiological Needs) ซึ่งเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ การพักผ่อน อุณหภูมิพอเหมาะ

2. แรงจูงใจทางสังคม (The Social Motive) หมายถึง แรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการทางสังคม (Social Needs) ของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ได้แก่ ความต้องการความรัก (Needs for Affection) ความต้องการตำแหน่งในสังคม (Needs for Social Status) ความต้องการทางเพศ (Sexual Need) ความต้องการเหล่านี้จะกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจให้คนเราแสดงพฤติกรรมทางสังคม (Social Behavior)

3. แรงจูงใจในทางอวดตน (Ego-Integrative Motives) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากความสำเร็จ (Needs for Success fullness) ความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ ความต้องการชื่อเสียงเกียรติยศ ความต้องการในการสร้างและประดิษฐ์ เพื่อให้เกิดความรู้สึกลับถือตนเอง (Self Respect) ซึ่งจะเป็นทางให้บุคคลสามารถหลีกเลี่ยงจากการมีปมคือย (Inferiority Complex) และความรู้สึกว่าตนไม่มีค่า (Self-Depreciation) หรือคิดว่าตนมีความสามารถ ส่วนแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ (Satisfying Philosophies of Life) ก็เพื่อบุคคลจะได้เป็นที่น่านิยมนกย่องของคนอื่นในสังคมด้วย

อารี พันธุ์ณี (2546 : 180) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจอย่างมีหลักเกณฑ์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) หมายถึง สิ่งที่มีอยู่ในตัวบุคคลกระทำพฤติกรรมอันพึงปรารถนา เช่น สนใจ ตั้งใจเรียนและขยันหมั่นฝึกฝน ทบทวนบทเรียน ตลอดจนประพฤติ ปฏิบัติตนในทางที่ดีงาม แรงจูงใจภายในได้แก่

1.1 ความสนใจพิเศษ ถ้าเด็กคนใดมีความอยากรู้อยากเห็น (Curiosity) เป็นพิเศษต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง วิชาใดวิชาหนึ่งก็จัดว่าเด็กมีแรงจูงใจภายในกระตุ้นให้เด็กเอาใจใส่หมกมุ่นในสิ่งนั้นหรือวิชานั้น ๆ

1.2 ความต้องการ เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า คนเราทุกคนมีความต้องการและความต้องการทำให้เกิดแรงขับ แรงขับทำให้คนเรากระทำพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและเกิดความสบายใจพอใจ

1.3 เจตคติ ความรู้สึกความนึกคิดที่ดีที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น จัดเป็นการจูงใจภายในอีกอย่างหนึ่งที่จะกระตุ้นให้บุคคลกระทำพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น เด็กที่ชอบวิชาคณิตศาสตร์ เห็นว่าวิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่เรียนสนุกทั้งเป็นวิชาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เจตคติที่ดี (Position Attitude) นี้จะทำให้เด็กสนใจตั้งใจและขยันในการทำแบบฝึกหัด เป็นความพยายามที่มีในตนเอง

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากเครื่องล่อ (Incentives) ภายนอกมากระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ได้แก่ เป้าหมาย ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า เครื่องล่อ ซึ่งหมายถึงสิ่งที่ครูผู้ปกครองและผู้บังคับบัญชานำมาใช้กระตุ้นนักเรียน บุตรหลานและผู้ใต้บังคับบัญชาให้เกิดแรงจูงใจในการทำดี ทดสอบ การชมเชย การติเตียน และการแข่งขัน

ประเภทของแรงจูงใจของนักจิตวิทยา และนักการศึกษาสรุปได้ว่า แรงจูงใจ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก ซึ่งแรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล และมักมีคุณค่าสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก แต่แรงจูงใจภายในอาจปลุกฝังให้เกิดกับบุคคลได้ยาก ส่วนแรงจูงใจภายนอกเป็นแรงจูงใจที่เกิดภายนอกตัวบุคคล โดยได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้าภายนอก ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่สร้างขึ้นได้ง่ายกว่าแรงจูงใจภายใน ดังนั้นในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้น จึงมีคสร้างแรงจูงใจภายนอกก่อนแล้วแรงจูงใจภายในจะเกิดขึ้นตามมา

2.3.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ทฤษฎีแรงจูงใจ เกี่ยวข้องกับเรื่องความต้องการของมนุษย์ ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจหลายทฤษฎี ประกอบด้วย ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ ทฤษฎีความต้องการของแอลเดอร์เฟอร์ และทฤษฎีความต้องการที่แสวงหาของ Mc Clelland ดังนี้

1) ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) (Maslow Abraham H. 1954 : 35-37) Maslow ได้แบ่งความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ระดับ ตามลำดับความสำคัญ คือ

1.1) ความต้องการทางด้านสรีระ (Physiological Needs) เป็นการต้องการพื้นฐานของร่างกายของมนุษย์ (Survival Needs) ได้แก่ ความต้องการในเรื่องของอากาศ ความต้องการอาหาร น้ำ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ความต้องการทางเพศ และการพักผ่อน มนุษย์ทุกคนมีความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องการอยู่เสมอ ถ้าอยู่ในสภาพที่ขาดจะมีแรงจูงใจกระตุ้นให้มีกิจกรรม ขวนขวายที่จะสนองความต้องการ

1.2) ความต้องการความมั่นคงและความปลอดภัยของชีวิต (Safety and Security Needs) ได้แก่ ความต้องการที่จะอยู่อย่างมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ หรือถูกขโมยทรัพย์สิน ความเป็นอิสระจากความกลัว ชู่เฉื่อย บังคับจากผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม ต้องการงานที่มั่นคง การมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมั่นคง

1.3) ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ (Love and Belonging Needs) มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะให้เป็นที่รักของผู้อื่น และต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ ทราบว่าทุกคนยอมรับคนเป็นสมาชิก คนที่รู้สึกเหงาไม่มีเพื่อน มีชีวิตไม่สมบูรณ์ เป็นผู้ที่จะต้องซ่อมความต้องการประเภทนี้ คนที่รู้สึกว่าตนเป็นที่รักและยอมรับของหมู่จะเป็นผู้ที่สมปรารถนาในความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่

1.4) ความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่า (Esteem Needs) ความต้องการนี้ประกอบด้วย ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ มีความสามารถต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นว่าตนมีความสามารถ มีคุณค่าและมีเกียรติ ต้องการได้รับความยกย่องนับถือจากผู้อื่น ผู้ที่มีความสมปรารถนาในความต้องการนี้จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง เป็นคนมีประโยชน์และมีค่าตรงข้ามกับผู้ที่ขาดความต้องการประเภทนี้ จะรู้สึกว่าตนไม่มีความสามารถและมีปมค้อย มองโลกในแง่ร้าย

1.5) ความต้องการที่จะรู้จักตนเอง ตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาตามศักยภาพของตน (Need for Self Actualization) มาสโลว์อธิบายความต้องการที่เรียกว่า "Self Actualization" ว่าเป็นความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงของตน จะกล้าที่จะตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเอง ปรารถนาที่จะเป็นคนที่สุดเท่าที่จะมีความสามารถทำได้ ทั้งทางด้านสติปัญญา ทักษะ และอารมณ์ความรู้สึกยอมรับตนเองทั้งส่วนดีส่วนเลวของตน ที่สำคัญที่สุดก็คือ การมีสติที่จะยอมรับว่าตนใช้กลไกในการป้องกันตนในการปรับตัวและพยายามที่จะเลือกใช้เปิดโอกาสให้ตนเองเผชิญกับความจริงของชีวิต เผชิญกับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ โดยคิดว่าเป็นสิ่งที่ "ท้าทาย" "น่าตื่นเต้น" และมีความหมาย กระบวนการที่จะพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตน เป็นกระบวนการที่ไม่มีจุดจบ ตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตน เพราะมีน้อยคนที่จะได้ถึงขั้น "Self Actualization" อย่างสมบูรณ์

โดยทั่วไปแล้วในชีวิตของคนเราอาจจะมีประสบการณ์ที่รู้จักตนเอง ตามสภาพที่แท้จริงหรือตระหนักในตนเองอย่างแท้จริงบางครั้งบางคราว มาสโลว์ได้สัมภาษณ์ความรู้สึกของบุคคลหลายประเภท ตั้งแต่เด็กนักเรียน และบุคคลที่ได้พบความสำเร็จในชีวิตที่มีประสบการณ์ "Self Actualization" ว่ามีความรู้สึกอย่างไร มาสโลว์ให้ชื่อประสบการณ์ในขณะที่รู้สึกตระหนักในตนเองว่า "Peak Experience" หรือประสบการณ์สุดยอด จากผลการสัมภาษณ์มาสโลว์พบว่า ในขณะที่มี "Peak Experience" จะมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความรู้สึกมีความสุข ตื่นเต้น ปีติ ร่าเริง บั่นเทิงใจ และมีชีวิตชีวา รู้สึกคนว่ามีประโยชน์ เป็นสภาพที่บุคคลนั้นจะลืมนึกถึงตนเองและปราศจากความเห็นแก่ตัว และรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติแวดล้อม ปราศจากความกังวลห่วงใยทั้งในอดีตและอนาคต ผู้ที่มีความสมปรารถนาในความต้องการขั้นนี้ จะเป็นผู้ที่มีความพอใจและสันโดษในชีวิตทั้งทางด้านอาชีพและ ด้านส่วนตัว

2) ทฤษฎีความต้องการของแอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer's ERG Needs Theory) (อ้างใน สุรางค์ ไคว่ตระกูล. 2545 : 171-179) Alderfer ได้นำเสนอทฤษฎี ERG (E : Existence, R : Relatedness, G : Growth) ว่า มนุษย์มีความต้องการที่สำคัญ 3 ประการ คือ

2.1) ความต้องการการดำรงชีวิตอยู่ (Existence Needs) เป็นความต้องการทางวัตถุและสามารถตอบสนองให้พึงพอใจ เช่น อาหาร น้ำ รายได้ อื่น ๆ เนื่องจากมนุษย์มีความต้องการทางสรีรวิทยาหรือทางร่างกาย และความต้องการความปลอดภัยในชีวิต

2.2) ความต้องการติดต่อด้านสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ (Relatedness Needs) เป็นความต้องการการมีสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่สำคัญต่อตัวเขา มนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงต้องการการติดต่อด้านสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ทำให้เกิดความรักในเพื่อนมนุษย์ เกิดความสามัคคีในการติดต่อคบหาสมาคม และช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

2.3) ความต้องการการเจริญก้าวหน้า (Growth Needs) ความต้องการนี้เกี่ยวข้องกับความต้องการที่จะพัฒนาตนเอง ความต้องการดังกล่าวจะเกิดขึ้นจากการพัฒนาความสามารถ ความมีอำนาจที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญต่อบุคคล

3) ทฤษฎีความต้องการที่แสวงหาของ Mc Clelland (อ้างใน ปิยะ ประสงค์จันทร์. 2544 : 12) ได้อธิบายว่า ความต้องการที่แสวงหาของ Mc Clelland (Mc Clelland's acquired-needs theory) เป็นทฤษฎีซึ่งเสนอแนะว่าความต้องการที่แสวงหาการเรียนรู้โดยอาศัยชีวิตและการที่บุคคลมุ่งหวังที่ความต้องการเฉพาะอย่างมากกว่าความต้องการอื่น ๆ ความต้องการเพื่อความสำเริง เป็นความปรารถนาที่จะบรรลุเป้าหมายซึ่งมีลักษณะท้าทาย

ทฤษฎีนี้ได้ทำความเข้าใจถึงการมุ่งใจ ซึ่งมีรูปแบบแรงจูงใจความต้องการพื้นฐาน 3 ประการ ดังนี้

3.1) ความต้องการอำนาจ (Need for Power) Mc Clelland และทีมงานผู้วิจัยได้พบว่า บุคคลที่มีความต้องการอำนาจสูง จะมีความเกี่ยวข้องกับอิทธิพลและการควบคุม บุคคลเช่นนี้เป็นผู้ที่ต้องการทำงานให้เหนือกว่าบุคคลอื่น

3.2) ความต้องการความผูกพัน (Need for Affiliation) พยายามสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น ต้องการสร้างความเข้าใจอันดีจากสังคมที่เขาเป็นสมาชิกอยู่

3.3) ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) บุคคลที่ต้องการความสำเร็จสูงจะมีความปรารถนาอย่างรุนแรงที่จะประสบความสำเร็จและกลัวต่อความล้มเหลว

จากทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจของมนุษย์นั้นมีหลายทฤษฎีที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่โดยสาระสำคัญของแต่ละทฤษฎีแล้วสามารถสรุปได้ว่า มนุษย์มีแรงจูงใจจากความต้องการไม่สิ้นสุด โดยจะมีแรงจูงใจจากความต้องการในขั้นพื้นฐานมาก่อน คือ ความต้องการด้านปัจจัยสี่ ความต้องการด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ หรือความมั่นคงในการปฏิบัติงานและความต้องการความปลอดภัยทางด้านร่างกายและจิตใจ หลังจากที่ได้รับคำตอบสนองในขั้นพื้นฐานแล้วก็จะมีความต้องการหรือความต้องการในขั้นต่อไป ซึ่งเป็นความต้องการในระดับสูงขึ้นไป คือ ต้องการความรัก ความเป็นเจ้าของ อยากมีเพื่อนพ้อง อยากมีชื่อเสียงเกียรติยศ ต้องการให้คนอื่นยกย่องนับถือ อยากมีอำนาจบารมีเหนือคนอื่น ๆ ต้องการความเจริญก้าวหน้า ความสำเร็จและต้องรักษาความมีชื่อเสียงเกียรติยศ ความเด่นรวมทั้งความสำเร็จในชีวิตตลอดไป และสิ่งที่เป็นแรงจูงใจที่มีต่อการศึกษาคือสายอาชีพ สรุปได้ว่า เพื่อความอยู่รอด ความต้องการให้สังคมยอมรับ การยกย่องและความต้องการความสำเร็จในชีวิต เป็นสิ่งที่จูงใจให้ผู้เรียนต้องการพัฒนาตนเองให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพในอนาคต

2.3.4 ทฤษฎีการเลือกอาชีพ

ทฤษฎีวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบของบุคคล (Traits and Factors Theory) เป็นทฤษฎีอาชีพพื้นฐานทางจิตวิทยา โดยพิจารณาถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคล (Individual Differences) รวมทั้งองค์ประกอบของบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ ได้แก่ ความถนัด ความสนใจ สติปัญญา ค่านิยมของบุคคลและชุมชน บุคลิกนิสัย ความสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ครอบครัว บุคลิกภาพและการปรับตัวรวมถึงถิ่นที่อยู่อาศัย บุคคลอาจได้รับอิทธิพลจากองค์ประกอบแต่ละคนมากน้อยต่างกัน หรือหลาย ๆ องค์ประกอบพร้อม ๆ กันก็ได้ ในการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาทฤษฎีการเลือกอาชีพของ S.L. Holland, ทฤษฎีของ Anne Roe, ทฤษฎีของ Hoppock, ทฤษฎีของ Crites และทฤษฎีของ Eli Ginzberg

1) ทฤษฎีการเลือกอาชีพของ S.L. Holland (อ้างใน สนธยา แห่งศรีสาร. 2544 : 25) ได้เสนอทฤษฎีการเลือกอาชีพ โดยมีหลักการที่ว่าบุคคลจะเลือกอาชีพตามลักษณะบุคลิกภาพของตน และได้แบ่งหลักใหญ่ ๆ ในการเลือกอาชีพเป็น 4 ประการ ดังนี้

1. อาชีพเป็นเครื่องมือชี้บุคลิกภาพของบุคคลากรที่บุคคลเลือกอาชีพใด ก็แสดงว่าบุคลิกภาพไปในทิศทางนั้น

2. คนทุกคนมีแนวคิดและจินตนาการเกี่ยวกับอาชีพ ซึ่งบางครั้งอาจจะไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของอาชีพนั้น ๆ ก็ตาม แนวคิดดังกล่าว จะมีผลต่อการเลือกอาชีพของบุคคล เช่น บางคนอยากเลิกทำงานธนาคารเพราะเข้าใจว่าจะได้ทำงานสบาย งานเบาได้แต่งตัวโก้สวยแต่โดยข้อเท็จจริงงานดังกล่าวต้องรับผิดชอบทั้งเงินและงานอื่น ๆ

3. บุคคลเลือกอาชีพคล้ายคลึงกัน จะมีบุคลิกภาพคล้ายคลึงกันด้วย เช่น การสนองหรือวิธีการในการแก้ไขปัญหาคือคล้ายกัน ทำให้เกิดบุคลิกภาพทางอาชีพขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. บุคคลเลือกอาชีพตรงตามบุคลิกภาพของเขา จะทำให้เกิดความพอใจและถ้าสิ่งแวดล้อมทางอาชีพสอดคล้องกับบุคลิกภาพ ก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจมากขึ้นอีก

จากหลักการเลือกอาชีพทั้ง 4 ประการดังกล่าวแล้ว ฮอลแลนด์ ได้จัดกลุ่มอาชีพตามบุคลิกภาพของบุคคลและสิ่งแวดล้อมทางอาชีพที่สอดคล้องกับบุคลิกภาพออกเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

1. บุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทช่างฝีมือ (Realistic)

เป็นบุคคลที่สนใจงานที่เป็นรูปธรรมชอบทำงานกลางแจ้ง งานใช้ทักษะเกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องจักร มีความสามารถทางด้านช่าง เช่น เครื่องยนต์ เครื่องไฟฟ้า งานทางช่างเทคนิคแต่ไม่ชอบการเข้าสังคม หลีกเลี่ยงการทำงานกับคนหมู่มาก ไม่ชอบเป็นจุดสนใจของผู้อื่น

บุคลิกโดยทั่วไปเป็นคนขี้อาย ค่อนข้างเก็บตัว มัธยัสถ์ เป็นคนเปิดเผย จริงจังทำงาน เสมอต้นเสมอปลาย

อาชีพที่เหมาะสมสำหรับคนในกลุ่มนี้ ได้แก่ อาชีพ กลุ่มวิศวกรรม ช่างเทคนิคต่าง ๆ อาชีพทางเกษตร ป่าไม้ ประมง ช่างตัดเสื้อ นักเดินเรือ สิ่งแวดล้อมที่ต้องการ ทักษะในการใช้เครื่องจักรกล ภารเคลื่อนไหวร่างกายและงานที่เป็นรูปธรรม

2. บุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทวิทยาศาสตร์ (Investigative)

บุคคลกลุ่มนี้สนใจงานด้านการสังเกต วิเคราะห์ ความคิดอ่านที่มีเหตุผล เช่น งานทางวิชาการ งานทางด้านวิทยาศาสตร์ การทดลอง

บุคลิกภาพทั่วไป มีความเชื่อมั่นและมีความคิดของตนเอง ชอบวิจารณ์ ชอบใฝ่หาความรู้ เฉลียวฉลาด รักอิสระ และมักชอบหลีกเลี่ยงกิจกรรมทางสังคม

อาชีพสำหรับคนในกลุ่มนี้ คือ อาชีพทางวิชาการทุกแขนง นักวิทยาศาสตร์ แพทย์ นักเศรษฐศาสตร์ นักอุตุนิยมวิทยา นักธรณีวิทยา เป็นต้น

สิ่งแวดล้อมที่ต้องการ การสังเกต การใช้ความคิด งานด้านวิทยาศาสตร์

3. บุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทศิลปะ คนตรี และวรรณกรรม (Artistic)

ผู้สนใจอาชีพประเภทนี้ เป็นผู้ที่ชอบทางด้านนามธรรม ชอบความเป็นอิสระ ความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการทางด้านศิลปะ ไม่ชอบงานที่เป็นระเบียบแบบแผน หลีกเลี่ยงงานประเภทเป็นรูปธรรม ความเป็นตัวของตัวเองสูง มีความถนัดทางภาษา วรรณคดีมากกว่าทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์

บุคลิกภาพทั่ว ๆ ไป เป็นคนจิตใจอ่อนไหว มีความรู้สึกรุนแรง มีความเพ้อฝัน เจ้าอารมณ์ ไม่มีระเบียบ มีความริเริ่ม

อาชีพของคนในกลุ่มนี้ งานทางด้านศิลปะ งานแสดง นักเขียน นักออกแบบ นักแต่งบทละคร นางแบบ

สิ่งแวดล้อมที่ต้องการ ความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ ความเป็นอิสระ

4. บุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทงานบริการ การศึกษา และสังคม (Social)

บุคคลกลุ่มนี้มีทักษะทางด้านสังคมดี ชอบติดต่อกับผู้อื่น สนใจที่จะให้ความรู้ ฝึกหัดอบรม และพัฒนาสั่งสอนผู้อื่น ชอบกิจกรรมลักษณะบริการชุมชน ทำให้กับสังคม

บุคลิกภาพทั่วไป เป็นผู้ที่มีไมตรีจิต ชอบช่วยเหลือผู้อื่น จูงใจผู้อื่นได้ดี มีทักษะในการเข้า กับคน มีความรับผิดชอบเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี

อาชีพของคนในกลุ่มนี้ ได้แก่ นักสังคมสงเคราะห์ พยาบาล ครูอาจารย์ ผู้จัดการ พนักงานต้อนรับ ตัวแทนทางธุรกิจ นักแนะแนวและจิตวิทยา

สิ่งแวดล้อมที่ต้องการ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ช่วยเหลือและบริการผู้อื่น

5. บุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทงานค้าขาย (Enterprising)

บุคคลในกลุ่มนี้ ชอบกิจกรรมเกี่ยวข้องกับงานด้านเศรษฐกิจ ชอบเสี่ยง ชอบแสดงออก มีความกระตือรือร้น มีแรงกระตุ้นในการทำงานสูง ไม่ชอบงานที่เกี่ยวข้องกับงานด้านวิทยาศาสตร์ หรือทางเทคนิค

บุคลิกภาพทั่วไป เข้าสังคมได้ดี มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีความทะเยอทะยาน มีความสนใจทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ เปิดเผย ช่างพูด มีความสามารถในการควบคุมดูแลและการวางแผน

อาชีพในกลุ่มนี้ การค้าขาย นายหน้า งานธนาคาร ผู้จัดการร้าน พนักงานขาย โฆษก นักแสดง พนักงานขายสินค้า

สิ่งแวดล้อมที่ต้องการ คือ ได้ใช้ทักษะด้านการพูด ชักจูงโน้มน้าว งานเกี่ยวกับการควบคุมวางแผน การจัดการ

6. บุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทงานสำนักงานและเสมียน (Conventional)

เป็นบุคคลที่สนใจกิจกรรมที่เป็นรูปธรรม ความเป็นระเบียบและกิจกรรมที่ยอมรับของสังคม ชีตถือแบบอย่างตามประเพณี ชอบอนุรักษนิยม มีความเชื่องช้า อ่อนน้อม เรียบร้อย คล่องแคล่ว เข้า ระเบียบ ไม่ค่อยยืดหยุ่น ขาดจินตนาการ ชอบเลียนแบบ

อาชีพในกลุ่มนี้ คือ งานสำนักงาน งานบัญชี เลขานุการ เสมียนฝ่ายบุคคล พนักงานรับ จ่ายเงิน พนักงานพิมพ์ดีด เสมียนโต้ตอบจดหมาย

สิ่งแวดล้อมที่ต้องการ งานประจำ ทำตามระเบียบกำหนด ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง

บุคคลที่ทำงานในกลุ่มอาชีพเดียวกัน มักมีบุคลิกภาพใกล้เคียงกัน บุคคลจะพึงพอใจในการทำงานกับลักษณะงานสิ่งแวดล้อมของงานที่ใกล้เคียงกับบุคลิกภาพของตนเอง

2) ทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Anne Roe (อ้างใน สนธยา แห่งศรีสาร. 2544 : 27) ได้เสนอ แนวคิดเกี่ยวกับบุคคลในการเลือกอาชีพ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. บุคคลจะเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพและความต้องการของตนเอง
2. ประสบการณ์ของบุคคลในวัยเด็ก จะมีอิทธิพลต่อเจตคติ ความสนใจและความสามารถซึ่งจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเลือกอาชีพ

Roe มีความเชื่อว่า คนเลือกอาชีพก็เพื่อสนองความต้องการของตน

ทฤษฎีของ Abraham H. Maslow เรื่องจัดลำดับความต้องการ (Hierarchy of Needs) ซึ่งได้จัดลำดับความต้องการออกเป็น 5 ชั้น

ชั้นที่ 1 ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs)

ชั้นที่ 2 ความต้องการความมั่นคงหรือความปลอดภัย (Safety Needs)

ชั้นที่ 3 ความต้องการความผูกพันเข้าพวกเข้าหมู่ ความรักหรือการยอมรับ (Social Needs, Love, Belongingness)

ชั้นที่ 4 ความต้องการการยกย่องนับถือ (Esteem Needs)

ชั้นที่ 5 ความเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ หรือความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self - Actualization Needs)

ความต้องการของมนุษย์จะเริ่มจากชั้นที่ 1 เมื่อได้รับการตอบสนอง ก็จะขึ้นเป็นชั้นที่ 2, 3, 4 และ 5 ตามลำดับ

3) ทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Hoppeck

ความต้องการของบุคคลและความสำคัญของสมมติเกี่ยวกับบุคคลและสิ่งแวดล้อม ว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการเลือกอาชีพ ซึ่งทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Hoppeck (1967 : 75-68) โดยกล่าวถึงหลักการที่สำคัญในการเลือกอาชีพไว้ดังนี้

1. บุคคลจะเลือกอาชีพเพื่อสนองความต้องการของตนเอง และความต้องการประการหนึ่งคือ ความต้องการที่จะปฏิบัติตามค่านิยมของตนเอง

2. อาชีพที่บุคคลเลือก มักจะเป็นอาชีพที่บุคคลเชื่อว่าจะสนองความต้องการ ส่วนใหญ่ของบุคคลนั้นได้ดีที่สุด

3. บุคคลอาจจะรับรู้ความต้องการของตนอย่างชัดเจนถูกต้อง และจะรับรู้อย่างเลือนลาง ว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ดึงดูดความสนใจ แต่ไม่ว่าบุคคลที่รับรู้ความต้องการของตนเองได้ชัดเจนหรือไม่เพียงใด ความต้องการดังกล่าวก็มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพ

4. พัฒนาการทางอาชีพเริ่มขึ้นเมื่อบุคคลตระหนักเป็นครั้งแรกว่า อาชีพช่วยสนองความต้องการของตนได้

5. พัฒนาการทางอาชีพจะเจริญก้าวหน้าไป และอาชีพที่เลือกจะดีขึ้นถ้าบุคคลสามารถคาดคะเนอาชีพที่จะเรียกว่า จะสนองความต้องการของตนเองได้ดีเพียงใด และความสามารถในการ

คาดคะเนนั้นจะขึ้นอยู่กับ ความรู้เกี่ยวกับตนเอง ความรู้เกี่ยวกับอาชีพและความสามารถที่จะพิจารณาวิเคราะห์ได้กระจ่างชัด

6. ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เช่น ความสามารถ ความถนัด ความสนใจ บุคลิกภาพ ค่านิยม และฐานะทางเศรษฐกิจ มีผลต่อการเลือกอาชีพ เพราะช่วยให้บุคคลสามารถคาดคะเนได้ว่าอาชีพที่เขาเลือกนั้นจะสนองความต้องการของเขาได้มากน้อยเพียงใด

7. ข้อเสนอแนะทางอาชีพ จะมีผลต่อการเลือกอาชีพ โดยช่วยให้บุคคลได้ค้นพบอาชีพต่าง ๆ ที่สนองความต้องการของตนได้ดีกว่าอาชีพอื่น ๆ

8. ความพึงพอใจในอาชีพ จะขึ้นอยู่กับงานที่บุคคลได้ทำนั้น สอนองความต้องการภาพที่บุคคลนั้นคาดหวังมากน้อยเพียงใดและระดับความพึงพอใจจะพิจารณาได้จาก อัตราส่วนของความต้องการที่ได้รับการตอบสนอง

9. ความพึงพอใจในผลงาน ซึ่งมีที่ท้าวจะสนองความต้องการของบุคคลนั้นในอนาคต

10. การเลือกอาชีพ ของบุคคลหรืออาชีพที่บุคคลจะเลือก จะเปลี่ยนได้เสมอ ถ้าบุคคลนั้นเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ จะสนองความต้องการของเขาได้ดีกว่า

จากทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Hoppock ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การเลือกอาชีพของบุคคลขึ้นอยู่กับความต้องการของบุคคล ความสำคัญของข้อเสนอแนะเกี่ยวกับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรวมถึงความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ความต้องการ บุคลิกภาพ ค่านิยม ฐานะทางเศรษฐกิจ

4) ทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Crites

ในกรการเลือกอาชีพอิทธิพลจากองค์ประกอบต่าง ๆ นั้นว่ามีบทบาทต่อการเลือกอาชีพ ซึ่งปัจจุบันนี้สภาพทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมส่งผลการตัดสินใจเลือกอาชีพ เพื่อสามารถนำไปประกอบอาชีพให้สอดคล้องกับสภาพดังกล่าวได้

ทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Crites (1971 : 87-93) ได้เสนอแนะแนวความคิดว่าเมื่อเกิดการเลือกอาชีพนั้น

1. บุคคลจะต้องมีอาชีพที่เลือกสองอาชีพหรือมากกว่านั้น ถ้าบุคคลไม่มีทางเลือก การเลือกอาชีพจะเกิดขึ้นไม่ได้

2. แรงกระตุ้นในการเลือกอาชีพ ได้แก่ ความคาดหวังของสังคมว่า “ทุกคนควรทำงาน”

3. บุคคลจะต้องมีอิสระในการประกอบอาชีพที่เขาเลือก ถ้าเขาถูกจำกัดในการประกอบอาชีพ เขาจะไม่สามารถเลือกอาชีพได้

ลักษณะทั่วไปของการเลือกอาชีพของ Crites กล่าวไว้ดังนี้

1. การเลือกอาชีพ เป็นพฤติกรรมที่เป็นระบบ มิใช่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่บุคคลจะมีการเลือกอาชีพที่แตกต่างกัน

2. การเลือกอาชีพมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับตัวแปรต่าง ๆ เช่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 ตัวแปรสิ่งเร้า (Stimulus Variable) ได้แก่

2.1.1 วัฒนธรรม มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ แต่ผลของวัฒนธรรมที่มี คือ การเลือกอาชีพไม่เป็นแบบผสมเดียวกัน เพราะยังเกี่ยวข้องกับระดับชั้นต่าง ๆ ในสังคมอีกด้วย

2.1.2 ระดับชั้นทางสังคม มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเลือกอาชีพ เช่น วัฒนธรรม เชาวน์ปัญญา

2.1.3 เชื้อชาติมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ

2.1.4 พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ พบว่า การเลือกอาชีพระหว่างชนบทและในเมืองมีความแตกต่างกันมาก

2.1.5 ชุมชน เพื่อนและจรรยาบรรณในกลุ่มอาชีพยังสรุปแน่ชัดไม่ได้ว่ามีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ

2.1.6 ครอบครัวอาชีพของบิดาและการเลือกอาชีพมีความสัมพันธ์กัน

2.1.7 โรงเรียน ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประสบการณ์ในการศึกษากับการเลือกอาชีพยังมีจำกัด แต่มีข้อเสนอแนะว่า โรงเรียนอาจจะเป็นตัวกลางที่สำคัญในการเลือกอาชีพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า จากทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Crites องค์ประกอบภายนอกมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ ประกอบด้วย สภาพสังคม วัฒนธรรม สถานศึกษาและสภาพครอบครัว

5) ทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Eli Ginzberg

Eli Ginzberg (1974 : บทคัดย่อ) ได้กล่าวถึงความสนใจในการเลือกอาชีพของคน ออกเป็นช่วง ๆ ของอายุ โดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ดังต่อไปนี้

5.1) ระยะเวลาฟุ้งฝัน (Fantasy Period) เป็นช่วงอายุอยู่ในวัยเด็กก่อนอายุ 11 ปี เด็กจะนึกถึงและชอบอาชีพตามที่เห็น ความคิดทางด้านอาชีพเกิดจากอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวจากพ่อแม่ ญาติ ตำรวจ ทหาร โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมหรือความสามารถของตนเองเพียงแต่คิดฝันตามสิ่งแวดล้อมและสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว

5.2) ระยะเวลาการเปลี่ยนแปลง (Tentative Period) เป็นระยะที่เลือกอาชีพโดยไม่ได้ตกลงใจแน่นอน เพราะพิจารณาองค์ประกอบเพียงบางส่วน ไม่ได้ดูในรายละเอียด เช่น อาจจะพิจารณาความสนใจ ความถนัด ความคิด ความเชื่อของตนเอง การที่เด็กอยากจะเป็นนักวิทยาศาสตร์และมีคะแนนวิชาในกลุ่มวิทยาศาสตร์ดี แต่ไม่ได้พิจารณาถึงวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนในสายวิทยาศาสตร์ หรือบางครั้งเด็กเลือกอาชีพตามคำนิยาม เช่น อยากเป็นแพทย์ เพราะมีรายได้ดี มีเกียรติ หรือเพราะชอบช่วยเหลือผู้อื่น โดยไม่ได้พิจารณาถึงความสามารถหรือสุขภาพของตนเองทั้งสองกรณีดังกล่าวแล้ว เป็นเพียงการเลือกที่มีได้ตกลงใจอย่างจริงจัง ในระยะนี้เด็กจะอยู่ในช่วง 11-18 ปี ซึ่งเมื่อแบ่งย่อยของช่วงอายุเนื่องจากความเปลี่ยนแปลงได้ดังนี้

1. อายุระหว่าง 11-12 ปี เป็นขั้นความสนใจ (Interest Stage) เด็กในช่วงนี้มีความสนใจในอาชีพใกล้เคียงกับเด็กวัยเพื่อฝัน (Fantasy)
2. อายุระหว่าง 12-14 ปี ขั้นคำนึงถึงความสามารถ (Capacity Stage) เด็กจะเริ่มประเมินความสามารถตนเอง ว่าตนเองทำอะไรได้ดีบ้าง
3. อายุระหว่าง 15-16 ปี ขั้นคำนึงถึงค่านิยม (Value Stage) โดยพิจารณาค่านิยมของตนเอง ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ในการเลือกอาชีพ
4. อายุระหว่าง 17-18 ปี ขั้นหัวเลี้ยวหัวต่อ (Transition Stage) โดยพิจารณาเป็นช่วงแห่งการเปลี่ยนแปลง อยู่ในระยะวัยรุ่น ชีวิตในช่วงนี้เป็นการผสมผสานความสนใจความสามารถและค่านิยมของตน มาใช้ในการพิจารณาเลือกอาชีพ มีการเตรียมการและการวางแผนอาชีพ

5.3) ระยะเวลาพิจารณาตามสภาพความเป็นจริง (Realistic Period) เป็นช่วงอายุระหว่าง 19-21 ปี เป็นระยะเวลาที่มีการพิจารณาความสามารถ ความถนัด และอาชีพประกอบกันเพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจเลือกอาชีพ ซึ่งจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบและจริงจังไม่ใช่เพื่อฝัน ในช่วงนี้ได้แบ่งขั้นย่อย ๆ ออกเป็น 3 ขั้น

1. ขั้นสำรวจอาชีพ (Exploration) เป็นขั้นที่บุคคลจะสำรวจอาชีพใดจะเหมาะกับเขา เด็กจะประเมินตนเองโดยการหาประสบการณ์ในการทำงานหรือสองเรียนวิชาต่าง ๆ ว่าอาชีพอะไรที่เหมาะสมสำหรับตน
2. ขั้นระดมความคิดของความคิดที่จะเลือก (Crystallization) เป็นขั้นที่บุคคลพร้อมที่จะเลือกอาชีพ ซึ่งขึ้นอยู่กับความสำเร็จหรือล้มเหลวของขั้นสำรวจอาชีพ
3. ขั้นเลือกอาชีพที่จำเพาะเจาะจง (Specification) เป็นขั้นเลือกที่ค่อนข้างระบุแน่ชัดขึ้น ไม่ใช่บอกแต่เพียงกว้าง ๆ ว่าประกอบอาชีพใดเท่านั้น เช่น ไม่ใช่เพียงจะบอกว่าจะเรียนหรือเลือกอาชีพใดเท่านั้น แต่จะระบุชัดเจนไปว่าจะเรียนในสาขาเทคโนโลยีฟ้าและเครื่องแต่งกาย หรือสาขาอาหารและโภชนาการ หรือการบริหารงานคหกรรมศาสตร์ เป็นต้น

จากทฤษฎีการเลือกอาชีพของนักการศึกษาที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า บุคคลจะเลือกอาชีพตามบุคลิกภาพของตนเอง และสอดคล้องกับอาชีพที่เขาต้องการทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับความคาดหวังของสังคม วัฒนธรรม ค่านิยม สถานศึกษา สภาพครอบครัว และความสนใจของคนในแต่ละช่วงอายุ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและข้อเสนองานอาชีพ จะช่วยให้บุคคลได้ค้นพบอาชีพต่าง ๆ ที่สนองความต้องการได้ดีกว่าอาชีพอื่น ๆ

2.4 แรงจูงใจในการศึกษาต่อ

แรงจูงใจเป็นการใช้สิ่งเร้า หรืออิทธิพล หรือสิ่งที่มาผลักดันทำให้บุคคลเกิดความมานะพยายาม หรือแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการ บุคคลมีความต้องการหลายอย่าง การศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้บุคคลได้มีอาชีพ มีงานทำ แรงจูงใจในการศึกษาต่อจะช่วยให้บุคคลมีความมานะพยายามที่จะศึกษาด้วยเหตุผลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง หรือสัมพันธ์กัน ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ (1) ด้านเหตุผลส่วนตัว (2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง (3) ด้านวิชาการ (4) ด้านสภาพเศรษฐกิจ (5) ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา

2.4.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว

George E. Myers (อ้างใน สุวพันธ์ พงษ์บริบูรณ์. 2545 : 17) กล่าวว่า บุคคลจะมีความสุขและจะประสบความสำเร็จในชีวิต ถ้าเขาได้เลือกประกอบอาชีพตามความสนใจ ความถนัด และความสามารถของเขา เพราะความถนัดและความสนใจของบุคคลเป็นเหตุผลส่วนตัวที่จะช่วยพัฒนาทักษะในอาชีพ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าความถนัด ความสนใจ รวมทั้งเหตุผลส่วนตัว มีอิทธิพลประการหนึ่งในการเลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับ พงษ์ สะเพียรชัย (อ้างใน ลดาวัลย์ วัฒนสาครศิริ. 2545 : 17) กล่าวถึงเหตุจูงใจในการศึกษาในระดับต่าง ๆ โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาว่า นับวันจะมีแนวโน้มในการศึกษาต่อสูงขึ้น ส่วนหนึ่งมาจากความต้องการของผู้เรียน อันเป็นผลมาจากค่านิยมในปริญญาบัตร การมีและไม่มีงานทำ จากการศึกษาที่ผ่านมาปรากฏอย่างหนึ่งคือ การศึกษาได้รับการยอมรับให้เป็นปัจจัยพื้นฐาน อีกประการหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตสมบูรณ์

Donald E. Super (1970 : 58) ได้เสนอพื้นฐานทฤษฎีการพัฒนาการทางอาชีพว่า บุคคลมีความแตกต่างกันทั้งด้านความสามารถ ความสนใจ และบุคลิกภาพ ดังนั้น การเลือกสาขาวิชาชีพจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และบุคคลทุกคนมีคุณสมบัติที่เหมาะสมจะทำงานในอาชีพใดอาชีพหนึ่งเสมอ และองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแบบแผนทางอาชีพของบุคคลอีกด้านหนึ่งก็คือ ความสามารถทางด้านสติปัญญา และลักษณะของบุคลิกภาพของบุคคล

ส่วน John O. Crites (1971 : 89-91) ได้เสนอทฤษฎีการเลือกอาชีพที่มีแนวคิดว่า แรงกระตุ้นในการเลือกอาชีพคือ ความคาดหวังของสังคมที่ว่า “ทุกคนควรทำงาน” นอกจากนี้ การเลือกอาชีพเป็นพฤติกรรมที่เป็นระบบมิใช่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่ละบุคคลจะเลือกอาชีพที่แตกต่างกัน และในการเลือกอาชีพมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับตัวแปรสิ่งเร้าและตัวแปรสนอง ซึ่งตัวแปรสนอง (Response Variables) ได้แก่ ความถนัดทั่วไป ความสามารถทางสมอง ความสนใจ บุคลิกภาพ อคติโนทัศน์ ค่านิยม และเป้าหมายชีวิต

สำเนา ขจรศิลป์ (อ้างใน สุภาภรณ์ เลอเลิศวิชัย. 2542 : 17) ได้เสนอแนวทางในการเลือกศึกษาต่อไว้ในบทความเรื่อง “ข้อมูลเกี่ยวกับตลาดแรงงานของผู้ที่ต้องการเข้าศึกษาต่อในระดับ

มหาวิทยาลัย ซึ่งสรุปว่าการเลือกอาชีพของบุคคลนั้นจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายประการ ซึ่งปัจจัยด้านหนึ่งคือ บุคคลต้องเข้าใจตนเองว่าตนเองสนใจอาชีพอะไรบ้าง มีความถนัดอะไร มีค่านิยมในอาชีพอย่างไร และบุคคลต้องมีความสามารถที่จะต้องตัดสินใจเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับตนเอง

จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัวเป็นแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับความถนัด ความสนใจ ต้องการที่จะมีความรู้เพิ่มขึ้น สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน หรือยังไม่มีงานทำ การศึกษาระดับ ปวส. จะทำให้ได้รับเงินเดือนสูงกว่า ปวช. ถ้าศึกษาระดับ ปวส. มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้ และการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น รวมทั้งเป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมนของท้องถิ่น

2.4.2 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

Eaddy (อ้างใน ไช่มุก เสาวจันทร์. 2543 : 46) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนเกษตรกรรมของรัฐลุยเซียนา จำนวน 741 คน พบว่า

1. บิดา มารดามีอิทธิพลต่อการเลือกสาขาวิชาเรียนต่อ
2. ระดับการศึกษาของบิดา มารดา มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเลือกสาขาวิชาเรียนต่อของเด็กมากกว่าความมีชื่อเสียงในอาชีพของบิดา มารดา
3. การเลือกสาขาวิชาเรียนต่อของเด็กขึ้นอยู่กับความสนใจส่วนตัว ความพึงพอใจ ความสามารถและค่าตอบแทน
4. บิดา มารดา บุคคลที่มีชื่อเสียงในวิชาชีพมีอิทธิพลต่อการเลือกวิชาชีพตามลำดับ

Dobbins (อ้างใน ไช่มุก เสาวจันทร์. 2543 : 47) ได้ศึกษาถึงความปรารถนาและความมุ่งหวังทางการศึกษาและอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 429 คน จากรัฐลุยเซียน่า พบว่า ครอบครัวมีอิทธิพลต่อความมุ่งหวังทางการศึกษามาก คือ บิดามารดามีอิทธิพลต่อการเลือกวิชาชีพที่ศึกษา ส่วนเพื่อนมีอิทธิพลรองลงมา นอกจากนี้ การเลือกวิชาที่จะศึกษาต่อของนักเรียนยังขึ้นอยู่กับความสนใจ ความพอใจ และลักษณะของงานอีกด้วย

Odell Uzzell (อ้างใน จิตวิสัย มนต์กนกชัย. 2542 : 105) วิจัยเรื่องการศึกษาคือและการเลือกอาชีพของนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนปลาย ใน Eastern North Carolina โดยการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลและแบบสอบถามการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่นักเรียนใช้ช่วยตัดสินใจเลือกศึกษาต่อหรือเลือกอาชีพ ก็คือความคุ้นเคยกับบุคคลที่อยู่ในวงการณ์นั้น ๆ มาก่อน ซึ่งแสดงว่า การชักนำของผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพ

Crites (อ้างใน สนธยา แพ่งศรีสาร. 2544 : 31) ได้กล่าวไว้ว่า ครอบครัวมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ ซึ่งทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา (อ้างใน วิรพล เวชยางกูร. 2542 : 17-18) กล่าวว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อของบุคคลในแต่ละระดับจะแตกต่างกันไปตามค่านิยมของพ่อแม่พี่น้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยไม่คำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนในเรื่องการสนับสนุนของครอบครัวนี้ ครอบครัวใดมีฐานะทางเศรษฐกิจดีก็จะพยายามส่งเสริมบุตรหลานให้ได้เรียนระดับสูงเท่าที่สติปัญญาจะเอื้ออำนวยให้เรียนได้

จากผลการศึกษาของนักการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง นักศึกษาจะได้รับคำแนะนำหรือแรงกระตุ้นจากบุคคลรอบข้างที่นักศึกษามีความผูกพันและเคารพนับถือ เช่น บิดา มารดา เพื่อนสนิท ญาติพี่น้อง ครู อาจารย์ บุคคลที่ชื่นชอบ หรือนับถือส่วนตัว หรือการชักนำของผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ หรือคุ้นเคยกับบุคคลที่อยู่ในวงการ

2.4.3 ด้านวิชาการ

สถานศึกษาที่มีการบริหารงานวิชาการ ให้ครูและบุคลากรมีคุณภาพสูงก็เป็นมูลเหตุให้สถานศึกษามีชื่อเสียงด้านวิชาการ นักเรียนที่จบจากสถานศึกษาดังกล่าว ส่วนใหญ่จะเป็นที่ยอมรับของสังคมและสถานประกอบการ ทำให้มีโอกาสได้งานทำมากขึ้น การบริหารงานวิชาการและการพัฒนาด้านวิชาการจึงเป็นแรงจูงใจให้นักเรียน นักศึกษา ให้ความสำคัญในการตัดสินใจเรียนอย่างหนึ่ง ดังที่ กิติมา ปรีดีติติก (อ้างใน สนธยา เฟ่งศรีสาร, 2544 : 46) ได้กล่าวถึง การพัฒนาด้านวิชาการว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะ โลกปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านหลักสูตรและวิธีสอน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องพัฒนาการเรียนการสอนให้ทันกับวิทยาการที่ก้าวหน้า สถานศึกษาใดไม่มีการพัฒนาทางวิชาการแล้ว จะทำให้สถานศึกษาล้าหลัง ซึ่งสอดคล้องกับ นิตยา หาดทราย (2537 : 36) ที่กล่าวว่า การพัฒนาอาจารย์ทางวิชาการเพื่อให้ได้รับความรู้ใหม่ ๆ นั้นมีวิธีการหลายอย่างที่สามารให้อาจารย์เพิ่มพูนประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน เช่น การฝึกอบรม การประชุมปฏิบัติการ การนิเทศการศึกษา การศึกษาดูงาน โรงเรียนอื่น การสนับสนุนให้อาจารย์ไปศึกษาเพิ่มเติม เป็นต้น ซึ่งจากวิธีการพัฒนาอาจารย์ดังกล่าว ทำให้มีผลต่อประสิทธิภาพในการสอนและการปฏิบัติงานวิชาการอื่น ๆ ของครู อาจารย์ โดยตรง

การพัฒนาความรู้ ความสามารถในฐานะวิชาชีพครู ซึ่ง Berquist และ Phillips (อ้างใน อำนวย พุ่มพุกทรา, 2540 : 38) ได้กล่าวว่า การพัฒนาอาจารย์ควรครอบคลุมองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอน และต้องประกอบไปด้วยกิจกรรมที่มีลักษณะแตกต่างกันแต่เกี่ยวข้องกัน นอกจากนี้ ยังได้เสนอแนะว่า การพัฒนาคณะอาจารย์ที่ประสบผลสำเร็จ และมีผลต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนอย่างถาวรและจริงจัง จะมีรูปแบบของการจัดกิจกรรมอย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ จะต้องพัฒนาทั้งด้านการเรียนการสอน ด้านเจตคติของอาจารย์ ตลอดจนด้านองค์การด้วย

Wiles and Lovell (1975 : 375) ได้กล่าวถึง การพัฒนาความรู้ ความสามารถของบุคลากรทางการศึกษาว่า สามารถกระทำได้ด้วยกิจกรรม ดังต่อไปนี้คือ การจัดวิชาให้เรียน การประชุมเชิงปฏิบัติการ การประชุมปรึกษา การจัดกลุ่มเพื่อศึกษาเรื่องที่สนใจร่วมกัน การเขียนเขียนกันระหว่างสถานศึกษา การบรรยาย การจัดให้มีวันพัฒนาบุคลากร

ดังนั้น ครูที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในวิชาชีพครู จะสามารถพัฒนาการเรียน การสอน วิธีการดำเนินการสอน การใช้สื่อการสอน การประเมินผลการสอน ให้ทันกับเหตุการณ์ ปัจจุบัน มีการศึกษาต่อ การฝึกอบรม การศึกษาดูงาน ตลอดจนพัฒนาตนเองในรูปแบบต่าง ๆ จนทำให้ สถานศึกษามีชื่อเสียงด้านวิชาการ ผลงานทางวิชาการของครูและนักศึกษาเป็นที่ชื่นชมของสังคมและ ชุมชน

การวิจัยและการเผยแพร่ผลงานวิชาการ โดยการทำวิจัยเป็นวิธีการศึกษาปัญหา ซึ่งใช้ วิธีการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ อาศัยความจริง ซึ่งอาจได้มาจากบทความ ความคิดเห็น รายงาน ซึ่งช่วยในการพัฒนาแนวความคิด ทฤษฎีทางวิชาการหรือค้นหามูลเหตุแห่งปัญหา เพื่อให้สามารถ ประยุกต์หลักวิชาการและประสบการณ์ การทำวิจัยเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่องานวิชาการ โดยเฉพาะ การวิจัยในชั้นเรียน เพราะจะทำให้การสอนของครู อาจารย์ มีความหมาย และเป็นที่เข้าใจของนักศึกษา ดังนั้น ถ้าผู้บริหารสถานศึกษาสนับสนุนงานวิจัยอย่างมีเป้าหมาย จะทำให้บุคลากรในสถานศึกษามี ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรู้ใหม่ ตลอดจนแสวงหาความรู้อื่นจะคือประโยชน์ต่องานวิชาการของ สถานศึกษา การเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ ซึ่งเป็นผลงานวิชาการของครู เป็นการพัฒนาทางวิชาการ ของครูอย่างหนึ่ง สามารถนำเสนอในรูปการนำผลงาน ข่าวสารทางวิชาการ ออกไปเผยแพร่ นอกและ ในองค์กรเอง โดยมีวัตถุประสงค์ให้ครูได้รับความรู้กว้างขวางยิ่งขึ้น การจัดทำวารสารของโรงเรียน การรับวารสารทางวิชาการ ไว้ให้ครู ได้ศึกษาค้นคว้า ทบทวนเป็นสมาธิวารสารวิชาการต่าง ๆ ตลอดจนครูได้ เผยแพร่ผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจด้านวิชาการพิจารณาจากสถานศึกษามีชื่อเสียงด้านวิชาการ ครูมี ผลงานทางวิชาการ ได้รับการกล่าวขวัญถึง ได้รับการยกย่องด้านการจัดการเรียนการสอน และคุณภาพ ของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไป ทำให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง มีการจัดห้องสมุดที่ทันสมัย มีการ บริการสืบค้นด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต จัดให้นักศึกษามีการฝึกงานจริงในสถานประกอบการ และมีระยะเวลาในการเรียนเหมาะสม

2.4.4 ด้านสภาพเศรษฐกิจ

แรงจูงใจด้านสภาพเศรษฐกิจ เป็นสิ่งที่แสดงถึงฐานะการเงินของบุคคลที่ทำให้เกิดความ เปลี่ยนแปลงทางฐานะความเป็นอยู่ สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวและแนวโน้มความต้องการของตลาด และแรงงานทั้งในปัจจุบันและอนาคต ตลอดจนสภาพเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ

R.H.Schaffer (อ้างใน สนธยา แห่งศรีสาร. 2544 : 101) ได้เสนอแนวคิดทฤษฎีของการ เลือกออาชีพว่า การเลือกอาชีพก็เพื่อสนองความต้องการของคนด้านต่าง ๆ 10 ประการ และ 1 ใน 10 ประการนั้น คือ ความต้องการมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Eli Ginzberg (1974 : 128) ได้กล่าวถึง การเลือกอาชีพและการเข้าสู่อาชีพนั้น สถานภาพทางเศรษฐกิจและ

สังคม และความแตกต่างด้านการศึกษาจะมีอิทธิพลต่อการเข้าสู่การพัฒนาอาชีพต่างกัน เด็กยากจนจะก้าวเข้าสู่อาชีพก่อนเด็กที่มาจากครอบครัวที่ร่ำรวย

Walter James GreenLeaf (1955 : 84) ให้ทัศนะว่า นักเรียนบางคนมีความจำเป็นต้องออกจากโรงเรียนก่อนจบการศึกษา เพราะไม่มีทุนเรียน ทำให้นักเรียนเรียนดีไม่สามารถเรียนในระดับมหาวิทยาลัยได้ จึงเรียนต่อวิชาชีพและหางานทำก่อน

สุโข มีอินทร์เกิด (อ้างใน สุภาภรณ์ เลอเลิศวิชย์. 2542 : 24) ได้ให้แนวคิดในการศึกษาต่อไว้ว่า “การตัดสินใจเลือกศึกษาต่ออวชิงานอาชีพนั้น มักได้รับอิทธิพลจากฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจของบิดา มารดา และโอกาสที่มองเห็นได้ในอนาคต ตลอดจนสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ช่วยส่งเสริมการศึกษาต่อให้สำเร็จการศึกษา เช่น แหล่งทุนการศึกษาในรูปของบุคคล องค์กร มูลนิธิ ธนาคาร

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (อ้างใน สุภาภรณ์ เลอเลิศวิชย์. 2542 : 25) ได้ให้ข้อคิดในการเลือกศึกษาต่อว่า ควรจะพิจารณาถึงองค์ประกอบด้านตลาดอาชีพ ถัดมาหาข้อมูลว่าสภาพปัจจุบันและอนาคตตลาดมีความต้องการหรือกำลังขาดแคลนผู้ประกอบอาชีพอะไรบ้าง นอกจากนี้ฐานะทางการเงินของผู้ปกครองเอื้ออำนวยต่อการเลือกเรียนหลักสูตรหรือวิชาไหนได้หรือไม่ ต้องใช้จ่ายมากน้อยเท่าใด ซึ่งสอดคล้องกับชาญวิทย์ กลิ่นแสง (อ้างใน สุภาภรณ์ เลอเลิศวิชย์. 2542 : 65) ที่กล่าวว่า “การเลือกศึกษาต่อต้องคำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและต้องศึกษาสภาวะการมีงานทำตามสภาวะความต้องการของตลาดแรงงานภายในประเทศ”

ศุภวิดี บุญดวงดี (อ้างใน สุภาภรณ์ เลอเลิศวิชย์. 2542 : 25) ได้กล่าวถึงหลักการเลือกอาชีพว่า “การตัดสินใจเลือกอาชีพของบุคคลมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับพื้นฐานของครอบครัว และสังคมแวดล้อมของบุคคลเป็นอย่างมาก เช่น ระดับเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาและรายได้ของผู้ปกครอง ตลอดจนการสนับสนุนทางการเงินและภาวะเศรษฐกิจโดยรวม”

ดังนั้น แรงจูงใจด้านสภาพเศรษฐกิจ ซึ่งเกี่ยวข้องกับอิทธิพลทางการเงิน รายได้ของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ระหว่างเรียนมีทุนการศึกษา สามารถหารายได้ขณะที่กำลังศึกษา รวมทั้งเมื่อจบแล้วทำให้มีรายได้ดี

2.4.5 ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา

การกำหนดขอบเขตสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือการจัดสภาพแวดล้อมนั้น สามารถกำหนดได้หลายลักษณะ สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ 4 ด้าน คือ (1) ด้านการให้บริการแก่นักศึกษา (2) ด้านสังคมในกลุ่มเพื่อน (3) ด้านการจัดกิจกรรมนักศึกษา (4) ด้านอาคารสถานที่ แต่ละด้านมีสาระสำคัญที่ควรศึกษาดังนี้

1. สภาพแวดล้อมด้านการให้บริการแก่นักศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การให้บริการแก่นักศึกษานั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่าสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มิได้มุ่งอบรมสั่งสอนเผยแพร่วิชาความรู้เท่านั้น แต่จำเป็นที่จะต้องจัดบริการต่าง ๆ ให้กับนักศึกษาทั้งในด้านวิชาการ ด้านการแนะแนว บริการเครื่องอุปโภคบริโภค บริการสุขภาพพลานามัย บริการที่พักอาศัย และบริการอื่น ๆ การจัดบริการดังกล่าวนี้จะทำให้สถานศึกษามีความพร้อมสมบูรณ์เหมาะแก่การศึกษาเล่าเรียน

Hopke (1968 : 353) ได้ให้ความหมายของการบริการนักศึกษาไว้ว่า การบริการนักศึกษา คือ รายการบริการต่าง ๆ ซึ่งสถาบันการศึกษาจัดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายมุ่งพัฒนาความเจริญงอกงามทางด้านสติปัญญา ร่างกาย สังคม และชีวิตจิตใจ และสายพิน ธรรมบำรุง (อ้างใน สนธยา แพ่งศรีสาร. 2544 : 42) ได้ให้ความหมายในทำนองเดียวกันว่า การบริการนักศึกษา คือ โปรแกรมต่าง ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนงานด้านวิชาการ การจัดสวัสดิการ สภาพความเป็นอยู่ของนักศึกษา และสภาพความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งเป็นพื้นฐานทางด้านจิตวิทยา สังคมวิทยา และพฤติกรรมศาสตร์ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ และช่วยให้นักศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้ด้วย จะเห็นได้ว่าการบริการนักศึกษานั้นมีความสำคัญต่อพัฒนาการของนักศึกษาไว้เป็นการเฉพาะ และกำหนดตัวบุคคลเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง สถานศึกษาแต่ละแห่งได้เน้นการบริการแก่นักศึกษาทั้งทางด้านวิชาการ และสวัสดิการในการบริการด้านวิชานั้น มีหน่วยงานที่ให้บริการทางวิชาการคือ ศูนย์วิทยบริการ ศูนย์คอมพิวเตอร์ โครงการ สำหรับบริการสวัสดิการนั้นได้มีศูนย์สุขภาพ และห้องพยาบาล การบริการแนะแนว การตั้งชมรมต่าง ๆ รวมทั้งสวัสดิการอื่น ๆ เช่น บริการอาหารราคาถูก

2. สภาพแวดล้อมด้านการสังคมในกลุ่มเพื่อน

นักศึกษาที่อยู่ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษานั้น จะอยู่ในวัยประมาณ 18-20 ปี ซึ่งถือเป็นวัยรุ่นตอนปลาย และเป็นวัยผู้ใหญ่ตอนต้น Moore (อ้างใน สนธยา แพ่งศรีสาร. 2544 : 43) ให้ทัศนะว่าผู้เรียนในระดับอุดมศึกษามาอยู่ในวัยที่มีเหตุผล มีความสามารถ มีความเข้าใจ และสามารถอธิบายเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นนามธรรมได้อย่างดี อย่างไรก็ตามข้อแตกต่างของนักศึกษาในวิทยาลัยนั้น ได้แก่ ภูมิหลังทางสังคม และเศรษฐกิจ นั่นคือบางคนอาจจะมาจากชนบท มีบิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกรรม ในขณะที่คนอื่น ๆ มาจากครอบครัวที่เป็นข้าราชการหรือชนชั้นสูง บางคนมาจากครอบครัวที่ยากจน ในขณะที่คนอื่น ๆ มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีข้อแตกต่างตรงเหล่านี้จะมีผลต่อการคบค้าสมาคม เฉพาะอย่างยิ่งการเข้าสังคมในกลุ่มเพื่อน จินตนา ยูนิพันธ์ (อ้างใน สนธยา แพ่งศรีสาร. 2544 : 43) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะสังคมในสถาบันการศึกษาจะเป็นการรวมตัวหรือจับกลุ่มกันของนักศึกษา ซึ่งลักษณะของกลุ่มเหล่านี้จะมีผลต่อแรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้ากลุ่มเพื่อนมีบรรยากาศที่เป็นกันเอง เข้าอกเข้าใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนมักจะมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีไปด้วย

หากจะพิจารณาสภาพแวดล้อมสังคมในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา จะดูได้จากการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน การไม่แตกแยกภายในกลุ่ม ความก้าวร้าว ความคับข้องใจ สภาพความขัดแย้งซึ่งเป็นสภาพไม่พึงปรารถนา

3. สภาพแวดล้อมด้านการจัดกิจกรรมนักศึกษา

กิจกรรมนักศึกษา สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในประเทศไทยนั้น ได้ดำเนินการต่อเนื่องกันมานาน และในระเบียบสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา พ.ศ. 2549 ข้อ 26 ได้ระบุว่า งานกิจกรรมนักเรียน นักศึกษา มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

- (1) ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดตั้งกิจกรรมชมรมต่าง ๆ ขึ้นภายในสถานศึกษาตามระเบียบที่เกี่ยวข้อง
- (2) ดำเนินการจัดตั้งและควบคุมดูแลองค์การวิชาชีพต่าง ๆ ขึ้นในสถานศึกษา เช่น องค์การเกษตรในอนาคคแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (อ.ก.ท.) องค์การช่างเทคนิคในอนาคคแห่งประเทศไทย (อ.ช.ท.) องค์การนักศึกษาศาสตร์ในอนาคคแห่งประเทศไทย (อ.ค.ท.) องค์การนักธุรกิจในอนาคคแห่งประเทศไทย (อ.น.ท.) องค์การช่างศิลปหัตถกรรมในอนาคคแห่งประเทศไทย (อ.ศ.ท.) เป็นต้น
- (3) จัดดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่สถานศึกษา สังคม ชุมชน และกิจกรรมต่าง ๆ ในวันสำคัญแห่งชาติ วันสำคัญทางศาสนา
- (4) การจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณในวิชาชีพของนักเรียน นักศึกษา โครงการพัฒนานักเรียน นักศึกษาด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์ และในด้านต่าง ๆ
- (5) ควบคุมดูแลกิจกรรมนักศึกษาวิชาการ สุกเสื่อและเนตรนารี
- (6) ส่งเสริมการกีฬาและนันทนาการ ดนตรี ศิลปวัฒนธรรมในสถานศึกษา
- (7) ดำเนินงานโครงการพิเศษของสถานศึกษา ประสานงานโครงการพิเศษกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น งานป้องกันและปราบปรามสารเสพติด งานแก้ปัญหาป้องกันโรคเอดส์ งานป้องกันและแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาทก่อความไม่สงบในสถานศึกษา งานการศึกษาเพื่อความมั่นคงของชาติ งานโครงการอาสาพัฒนาและป้องกันตนเอง เป็นต้น
- (8) จัดและควบคุมดูแลสวัสดิการและการให้บริการด้านต่าง ๆ ภายในสถานศึกษา เช่น ร้านค้าจำหน่ายอาหาร น้ำดื่ม ห้องปฐมพยาบาล เป็นต้น
- (9) ดำเนินการและอำนวยความสะดวกในการให้บริการต่าง ๆ เช่น การทำบัตรประกันสุขภาพ การทำประกันอุบัติเหตุ การขอใช้สิทธิลดค่าโดยสารยานพาหนะต่าง ๆ ของนักเรียน นักศึกษา เป็นต้น
- (10) จัดหาเวชภัณฑ์และเครื่องมือเพื่อการปฐมพยาบาลและการบริการทางสุขภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(11) คำเนินการเกี่ยวกับการปฐมพยาบาล การบริการทางสุขภาพแก่นักเรียน นักศึกษา และบุคลากรในสถานศึกษา

(12) ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อ ร้ายแรง สิ่งเสพติดต่าง ๆ ตลอดจนการป้องกันรักษา

(13) จัดหอพัก ตรวจสอบติดตาม และควบคุมดูแลการเข้าพักในหอพักทั้งภายในและภายนอก สถานศึกษา ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการและระเบียบอื่นที่เกี่ยวข้อง

(14) จัดโรงอาหาร วางแผนจัดระบบและควบคุมดูแลการประกอบอาหาร และการให้บริการแก่นักเรียน นักศึกษา ให้ถูกต้องตามหลักโภชนาการและสุขลักษณะที่ดี

4. สภาพแวดล้อมด้านอาคารสถานที่

สภาพแวดล้อมด้านอาคารสถานที่ที่เป็นสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ซึ่งจะประกอบไปด้วย อาคารเรียน อาคารประกอบการเรียน รวมทั้งอาคารบริเวณสถานศึกษาด้วย ความสมบูรณ์ของ สภาพแวดล้อมด้านอาคารสถานที่จะวัดความเพียงพอของห้องเรียน ห้องปฏิบัติการต่าง ๆ สภาพของ ห้องเรียนที่เหมาะสมกับการศึกษาเล่าเรียน ความพร้อมเพียงของอุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการ ความสะอาด และมีปริมาณเพียงพอของโรงอาหาร และห้องน้ำห้องส้วม เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมส่งผลกระทบต่อความ พึงพอใจ และไม่พอใจของผู้เรียนในสถานศึกษา

สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ส่วนใหญ่อยู่ในเขตชุมชน ก่อนข้างหนาแน่น และมีอาณาเขตบริเวณที่แตกต่างกัน ดังนั้นสภาพแวดล้อมด้านอาคารสถานที่จึงมี ข้อจำกัด อย่างไรก็ตามการเห็นความสำคัญของสภาพแวดล้อมด้านอาคารสถานที่จะมีอิทธิพลต่อสภาพ การเรียนการสอนเป็นแนวนโยบาย และจุดมุ่งหมายของบริหารสถานศึกษาเช่นเดียวกัน

สรุป จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นพบว่า แรงจูงใจในการศึกษาคือด้านสภาพแวดล้อมของ สถานศึกษามีหลายองค์ประกอบ ได้แก่ ทำเลที่ตั้งเหมาะสม การคมนาคมสะดวก อาคารสถานที่ สวยงามร่มรื่น มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ มีสนามกีฬา มีบริการอาหาร น้ำดื่ม บริการแนะ แนวอาชีพและหางานให้ทำ มีกิจกรรมชมรมเหมาะสม มีบริการปฐมพยาบาล และห้องพยาบาลสะอาด

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษารายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาคือ พบว่า ได้มีผู้สนใจ ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้หลายท่าน ซึ่งเป็นการศึกษาที่แตกต่างกันไปตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ กลุ่ม ตัวอย่าง และปัจจัยต่าง ๆ แต่ยังไม่พบว่ามีการศึกษาเรื่องนี้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่สนใจในการศึกษาครั้งนี้ ดัง รายละเอียดต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

จันทร์จิรา วงศ์บุญงาม (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิตระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านปัจจัยทางสังคม ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ปัจจัยทางสังคม ด้านลักษณะของสถาบัน ด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านบุคคลภายนอก นิสิตที่มีผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันแรงจูงใจแตกต่างกัน

นาฎยา กำแหงฤทธิ์ (2548 : 72-75) ได้ศึกษาปัจจัยจูงใจในการเลือกเรียนต่อโปรแกรมวิชาการศึกษาศรีวิชัยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏ ใน 3 ประเด็น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับโปรแกรมการศึกษาศรีวิชัย ความสนใจของตนเอง และค่านิยมทางสังคม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยจูงใจในการเลือกเรียนโปรแกรมวิชาการศึกษาศรีวิชัยเป็นอันดับแรกคือ ความสนใจของตนเอง และเพศของนักศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความต้องการของผู้ปกครอง ผลของการจูงใจไม่แตกต่างกัน ยกเว้นจำแนกตามอาชีพของผู้ปกครองและฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง มีปัจจัยจูงใจในการเลือกเรียนโปรแกรมวิชาการศึกษาศรีวิชัยแตกต่างกัน

แมนชัย คำดี (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าโดยรวมและรายด้าน 3 ด้าน อยู่ในระดับมากคือ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านนำความรู้ไปช่วยเหลือสังคม ด้านหลักสูตร ส่วนด้านที่มีแรงจูงใจระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา และด้านอิทธิพลของบุคคลและสื่อ

สมบัติ สุปิงชา (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสุรินทร์ พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อ 6 ปัจจัย จากมากไปหาน้อยคือ ค่านิยมของสังคม บทบาทคณาจารย์และสถาบัน โอกาสเข้าศึกษาต่อ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อ เจาะเนใจการสอบและผลการสอบของสถาบันการศึกษาอื่น ๆ และเหตุผลส่วนตัว

ลดารัตน์ วัฒนสาครศิริ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษามูลเหตุจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในเขตการศึกษา 9 ใน 5 ด้าน คือ 1) ด้านเหตุผลส่วนตัว 2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง 3) ด้านเกียรติยศชื่อเสียง 4) ด้านความมั่นคงก้าวหน้าในอาชีพ 5) ด้านคุณลักษณะของสถาบัน ผลการวิจัยพบว่า เกือบทุกด้านมีมูลเหตุจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก มีเพียงด้านเดียว คือ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีมูลเหตุจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับปานกลาง ข้อที่เป็นมูลเหตุจูงใจสูงสุดเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย ได้แก่ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง คือ เมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นทำให้มีรายได้ที่ดี ด้านเหตุผลส่วนตัว คือ ถ้าสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสามารถได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เงินเดือนที่สูงกว่าระดับ ปวส. ด้านความมั่นคงก้าวหน้าในอาชีพ คือ ต้องการประกอบอาชีพที่เป็นที่ยอมรับของสังคม ด้านคุณลักษณะของสถาบัน คือ สถานที่เลือกศึกษาต่อมีสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการของตนเอง และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง คือ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองแนะนำให้ศึกษาต่อ

กนกศักดิ์ ประสงค์ศิลป์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดอุดรธานี โดยศึกษาใน 4 ด้าน คือ สถานภาพส่วนตัว สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และสภาพแวดล้อมทางการเรียนและโรงเรียน พบว่านักเรียนมีอายุเฉลี่ย 15-16 ปี บิดามารดาส่วนใหญ่มีชีวิตทั้งสองท่านและส่วนใหญ่อาศัยอยู่ร่วมกันในจังหวัดอุดรธานี ระดับการศึกษาสูงสุดของสมาชิกในครอบครัว ส่วนใหญ่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อาชีพของบิดามารดาและผู้อุปการะ คือ อาชีพเกษตรกรรม การศึกษาของบิดามารดาและผู้อุปการะส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษา และแรงจูงใจที่นักเรียนเลือกต่อสายอาชีพ คือ มีความถนัดและสนใจ และรองลงมาคือ ทราบว่ามีงานทำและรายได้ดี

ทศพร อันสงคราม (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทั้ง 12 ปัจจัย มีความสัมพันธ์ทางบวก กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ความต้องการพัฒนาตนเอง เทคนิคและวิธีสอน เนื้อหาและหลักสูตรการเรียนการสอน การเสริมแรง ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน เป้าหมายในอนาคต บรรยากาศในการเรียน การวัดและประเมินผล การใช้สื่อและนวัตกรรม บุคลิกลักษณะของครู สภาพแวดล้อมในสถานศึกษา และสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน

สุวัฒน์ พงษ์บริบูรณ์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจที่นักศึกษาเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ในจังหวัดขอนแก่น พบว่าโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน และข้อที่เป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก และอยู่ในลำดับสูงสุดของด้านความสนใจและเหตุผลส่วนตัวคือ การเรียนในวิชาช่างนี้มีโอกาสเรียนต่อสูงขึ้นในหลายสาขาด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า ข้อที่เป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุดคือ สาขาวิชาช่างนี้เป็นอาชีพที่ต้องการสร้างสรรค์แสวงหาความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ข้อที่เป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุดคือ เกียรติยศชื่อเสียงของสถาบัน และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ข้อที่เป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุดคือ นักศึกษาตัดสินใจเลือกศึกษาต่อด้วยตนเอง

ไกรวุธ พนมพงษ์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด กับโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่ามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจในการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพอยู่ในระดับมากทุกด้าน ยกเว้นด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค่าใช้จ่ายในการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือ ด้านชื่อเสียงของสถาบัน ด้านพื้นฐานความรู้และความสามารถส่วนบุคคล ส่วนด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา และด้านอิทธิพลชักจูงจากบุคคลและสื่อที่มีแรงจูงใจระดับปานกลาง

ปิยะ ประสงค์จันทร์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลา พบว่าเหตุผลความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพ โดยภาพรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการเงิน โดยภาพรวมและรายด้านทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง สำหรับด้านบุคคลพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีระดับเหตุผลความต้องการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากคือ เลือกเรียนด้วยตนเอง และเรียนตามเพื่อนอยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านความถนัดพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางมีเพียงข้อเดียวคือ วิชาชีพที่เลือกเหมาะสมกับความสามารถของตนเองอยู่ในระดับมาก ด้านการประกอบอาชีพพบว่า โดยภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง และด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือสังคมพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ข้อที่มีระดับเหตุผลอยู่ในระดับมากคือ เพื่อนำความรู้ไปพัฒนาอาชีพของครอบครัว และส่วนใหญ่มีระดับเหตุผลความต้องการศึกษาต่ออยู่ในระดับปานกลาง

สนธยา แผงศิริสาร (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเหตุผลในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์ ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครสวรรค์ พบว่าเหตุผลในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี โดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับมาก พิจารณารายด้านได้ดังนี้ ด้านความถนัด ความพอใจ เหตุผลส่วนตัวอยู่ในระดับมาก ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสถานศึกษาอยู่ในระดับมาก ด้านวิชาการอยู่ในระดับมาก ด้านสภาพเศรษฐกิจอยู่ในระดับมาก และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับปานกลาง ผลการเปรียบเทียบระดับเหตุผลในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี จำแนกตามโปรแกรมวิชาที่ศึกษาโดยภาพรวมพบว่า มีเหตุผลในการศึกษาต่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จำแนกตามตัวแปรด้านความถนัด ความพอใจ เหตุผลส่วนตัว ด้านวิชาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสถานศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่แตกต่างกัน

สุพรรณิ โพธิ์ทอง (2544 : 61-62) ได้ศึกษาเหตุผลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ที่เลือกศึกษาต่อสายอาชีพต้องการศึกษาต่อในสถานศึกษาประเภทสายอาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เหตุผลที่เกี่ยวกับการศึกษาต่อของนักเรียนในภาพรวมเรียงลำดับจากเหตุผลที่นักเรียนเลือกมากที่สุดไปหาน้อยคือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อันดับ 1 ด้านสภาพส่วนตัวของนักเรียน อันดับ 2 ด้านสภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว อันดับ 3 ด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน และอันดับสุดท้าย ด้านภาพลักษณ์ของสถานศึกษา

วิชา สามสุวรรณ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเหตุการณ์เลือกศึกษาต่อประเภทวิชา คหกรรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ด้านความรู้จักตนเอง อันดับ 1 คือ มีสุขภาพสมบูรณ์เหมาะสมที่จะเรียนในวิชานี้ รองลงมา คือ เลือกศึกษาอาชีพนี้ตามความสมัครใจของตนเอง มีเป้าหมายที่จะประกอบอาชีพตามวิชาที่เลือกศึกษาต่อในอนาคต มีสติปัญญา และความสามารถเหมาะสมที่จะเรียนวิชานี้ ด้านความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ คหกรรม พบว่าอันดับที่ 1 คือ เป็นอาชีพอิสระสามารถประกอบกิจการของตนเองได้ รองลงมา คือ เป็นอาชีพที่ทำอยู่กับบ้านได้ โดยไม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เป็นอาชีพที่ถึงแม้จะมีทุนน้อยก็สามารถประกอบกิจการได้ เป็นอาชีพที่ทำแล้วให้ความสบายใจเพราะได้อยู่กับสิ่งสวย ๆ งาม ๆ ด้านความรู้เกี่ยวกับสถานที่ที่จะเข้าศึกษาต่อ อันดับ 1 คือ ความรู้ในระหว่างเรียน สามารถนำไปใช้เพื่อเป็นอาชีพเสริมได้ รองลงมา คือ สถานศึกษามีอาจารย์ที่มีความรู้ความชำนาญในวิชาชีพเป็นที่ยอมรับและเชื่อถือของประชาชน สถานศึกษาจัดสถานที่ฝึกงานได้ตามหลักสูตร

พรสวรรค์ เพชรรัตน์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อโปรแกรมวิชา เกษตรศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันราชภัฏภาคใต้ พบว่าโดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ส่วนใหญ่มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากแทบทุกด้าน ยกเว้นด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องมีแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อย และพบว่าแรงจูงใจด้านการเรียนเพื่อรู้ โดยภาพรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก และเป็นรายข้อมีแรงจูงใจในระดับมากทุกข้อ แรงจูงใจด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือสังคม พบว่าโดยภาพรวมและเป็นรายข้ออยู่ในระดับมาก แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ พบว่าโดยภาพรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุดคือ เป็นอาชีพสุจริต และส่วนใหญ่มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก แรงจูงใจด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว พบว่าโดยภาพรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ต้องการเรียนเพื่อให้ได้รับปริญญา และส่วนใหญ่มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากและปานกลาง และแรงจูงใจด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง พบว่าโดยภาพรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีบางข้อที่แรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง

สมพงษ์ จิตจรัสอำพัน (2540 : 48) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อสายวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจด้านคุณลักษณะของสถาบันอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความศรัทธาในชื่อเสียงของสถาบันแห่งนี้เป็นอันดับ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

โรเจอร์ (อ้างใน สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547 : 44-45) ได้กล่าวถึงเหตุผลที่นักศึกษาผู้ใหญ่มาเรียน ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านอาชีพ (Vocational Motives) จากการศึกษาพบว่า เป็นแรงจูงใจที่มีความสำคัญในการทำให้ผู้ใหญ่แสวงหาความรู้ โดยการเข้าศึกษาต่ออีกครั้ง ในกลุ่มผู้ใหญ่วัยต้น ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมโอกาสก้าวหน้าในอาชีพการงานที่ดำเนินการอยู่แล้ว จากการสำรวจข้อมูลของสถาบันการศึกษา ผู้ใหญ่แห่งชาติในสหราชอาณาจักร (NIAE : National Institute of Adult Education) ปรากฏว่าประมาณเกือบร้อยละ 10 ของนักศึกษาให้ข้อมูลว่าการเข้ามาเรียนด้วยความมุ่งมั่นเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการงานและอาชีพนั่นเอง

2. แรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเอง (Self - Development) เป็นการสนองความต้องการส่วนบุคคลของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะในด้านความรู้ทั่วไป หรืออาจเป็นกิจกรรมสร้างสรรค์เพื่องานอดิเรก (Creative Hobby) จากข้อมูลที่ได้มาจากการสำรวจในสหราชอาณาจักร ซึ่งจัดทำโดย NIAE ปรากฏว่านักศึกษาผู้ใหญ่มากกว่าร้อยละ 40 บอกเหตุผลในการเรียนว่า เพราะต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองตามความสนใจให้มากขึ้น ซึ่งพบว่าผู้เรียนที่เข้ามาเรียนด้วยแรงจูงใจประเภทนี้จะเป็นหญิงมากกว่าชาย

3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) กิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ได้รับความสนใจจากผู้เรียนค่อนข้างมาก ด้วยเหตุผลทางด้านสังคม นักศึกษาเข้ามาเรียนเพื่อที่จะมีโอกาสพบปะเพื่อนใหม่ รู้จักกับครูผู้สอน ตลอดจนบรรยากาศที่แปลกไปจากชีวิตประจำวันและในขณะเดียวกันก็มีแรงจูงใจในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทางสมองและสติปัญญา (Intellectual Motives) แทรกอยู่ด้วยการสำรวจของสถาบัน NIAE พบว่าเหตุผลนี้มีจำนวนถึงร้อยละ 10 ของนักศึกษาผู้ใหญ่

4. แรงจูงใจด้านอื่น ๆ (Other Motives) สำหรับเหตุผลอื่น ๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ ได้แก่ ช่วยให้ได้รับโอกาสที่สอง (second chance) สำหรับผู้ใหญ่ที่พลาดโอกาสในการเรียนจากระบบโรงเรียนระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษา บางคนอาจเข้ามาด้วยเหตุผลเกี่ยวกับเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่จัดให้มีขึ้นในสถาบันแห่งนั้น ทำให้เขาได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ โดยเฉพาะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เช่น การเรียนวิชาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ การใช้เครื่องมือด้านช่างไฟฟ้า ช่างเครื่องยนต์ ห้องปฏิบัติการด้านวิทยาศาสตร์และภาษาต่างประเทศ รวมทั้งบรรยากาศอื่น ๆ ภายในสถาบันการศึกษานั้น ก็มีส่วนส่งเสริมให้เขาเกิดความต้องการและสนใจเข้ามาสัมผัส และเรียนรู้กับกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ ในช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต (Human Life - Cycle)

Boshier (1971 : 3-26) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนต่อของผู้ใหญ่ในประเทศแคนาดา นิวซีแลนด์ และสหรัฐอเมริกา โดยสร้างเครื่องมือหรือแบบจัดการเข้าศึกษาต่อ (Education Participation Scale หรือ EPS) และนำไปทำการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ในประเทศดังกล่าว โดยแบ่งแรงจูงใจเป็น 13 ด้าน คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. แรงจูงใจด้านความต้องการช่วยเหลือสังคม
2. แรงจูงใจด้านการติดต่อทางสังคม
3. แรงจูงใจด้านการเพิ่มความรู้ตามการชี้แนะของผู้อื่น
4. แรงจูงใจด้านประเทืองปัญญา
5. แรงจูงใจด้านเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาชีพตามการชี้แนะของตนเอง
6. แรงจูงใจด้านการทำตามระเบียบสังคม
7. แรงจูงใจด้านการเตรียมตัวเพื่อการศึกษา
8. แรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการ
9. แรงจูงใจด้านการทดแทนด้านสังคม
10. แรงจูงใจด้านการอยากมีส่วนร่วมในสังคม
11. แรงจูงใจด้านการหลีกเลี่ยงรายการ โทรมทัศน์
12. แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเองและหลีกเลี่ยงความเบื่อหน่าย
13. แรงจูงใจด้านการเสริมความรู้ในส่วนที่ขาดอยู่

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ผู้ใหญ่เข้าเรียนด้านแรงจูงใจที่ต่างกันและตัวแปรด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพมีส่วนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเหล่านี้คือ ผู้ที่มีอายุน้อยมีแรงจูงใจด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นสูง เพศชายมีแรงจูงใจด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น และแรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพสูง ผู้ที่มีการศึกษาในระดับต่ำ มีแรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพสูง นอกจากนี้ผู้ที่เข้ามาเรียนอาจมีแรงจูงใจมากกว่าหนึ่งด้าน

Houle (1961 : 15-16) ได้ศึกษาพบว่าเด็กที่เข้าศึกษามีแรงจูงใจต่างกันจำนวนเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. มาเรียนอย่างมีเป้าหมาย (Goal Oriented) คือ มาเรียนเพื่อต้องการเพิ่มพูนความรู้และทักษะด้านวิชาชีพ หรือมาเรียนอย่างมีความหมาย โดยหวังว่าจะนำความรู้ไปใช้กับหน้าที่การงานหรือในชีวิตประจำวัน

2. มาเรียนเพื่อต้องการเข้าร่วมกิจกรรม (Activity Oriented) คือ มาเรียนเพราะชอบบรรยากาศของการศึกษา ชอบเข้าสังคม ต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ต้องการมีเพื่อนเพื่อจะจัดความเหงา โดยไม่ได้หวังจะนำความรู้ที่ได้ไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันแต่อย่างใด

3. มาเรียนเพื่อที่จะรู้ หรือหาความรู้ (Learn Oriented) คือ มาเรียนเพราะมีใจรักเรียน ต้องการใช้ความสามารถในการเรียนที่มีอยู่ให้มากที่สุด โดยมีได้หวังที่จะนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันแต่อย่างใด

Judy Ann Valyo (1986 : บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาเรื่ององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักศึกษาหญิง สาขาวิศวกรรมศาสตร์ปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวระดับต่ำและ

ระดับปานกลางยอมรับว่า บิดามารดาเป็นผู้ที่มีส่วนช่วยอย่างมากในการตัดสินใจเข้าศึกษาในสาขาวิศวกรรม เพราะเขามีความใกล้ชิดกับบิดา มารดาและสำหรับนักเรียนหญิงที่มาจากครอบครัวระดับต่ำ ส่วนมากยอมรับว่า ในการเลือกเข้าศึกษาในสาขาวิศวกรรมนั้น ครูวิทยาศาสตร์มีอิทธิพลอย่างมากต่อการตัดสินใจ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อของแต่ละบุคคล อาจมีแรงจูงใจที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งแรงจูงใจทำให้มนุษย์นั้นแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันตามแรงจูงใจที่แต่ละบุคคลได้รับมา แรงจูงใจในการศึกษาต่อที่ส่งผลมาจากความต้องการของนักศึกษาที่จะพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถ ต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองตามความถนัดและความสนใจของตนเอง และบุคคลที่เกี่ยวข้องมีส่วนจูงใจให้ศึกษาต่อ โดยเฉพาะบิดา มารดา และเพื่อน ส่วนด้านความมีชื่อเสียงของสถานศึกษา ด้านวิชาการ จากการแนะนำก็เป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาตัดสินใจเลือกเรียน ด้านสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวที่เกี่ยวกับรายได้อาจจะเห็นได้ว่า ครอบครัวที่มีฐานะดีจะพยายามส่งเสริมให้นักศึกษาเรียนต่อในระดับสูงเท่าที่จะเรียนได้ ส่วนสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ได้แก่ การบริการแก่นักศึกษาด้านสังคมในกลุ่มเพื่อน การจัดกิจกรรมนักศึกษา อาคารสถานที่ โดยเฉพาะการคมนาคมสะดวกก็เป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาตัดสินใจเลือกศึกษาต่อได้เช่นกัน การที่จะให้นักศึกษาเลือกศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น สถานศึกษาจะต้องจัดการศึกษาที่สามารถตอบสนองตามความต้องการ เพื่อให้ นักศึกษาสามารถดำเนินชีวิตไปในทิศทางที่สังคมต้องการ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ในการใช้เป็นข้อมูลสารสนเทศในการวางแผนสร้างแรงจูงใจในการศึกษาต่อให้กับผู้เรียนทั้งในระดับหน่วยงานและสถานศึกษาที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเป็นส่วนหนึ่งในการนำไปพัฒนาคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาแรงงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ใน 5 ด้าน คือ (1) ด้านเหตุผลส่วนตัว (2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง (3) ด้านวิชาการ (4) ด้านสภาพเศรษฐกิจ (5) ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ผู้วิจัยได้นำเสนอวิธีการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาคหกรรม ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 67 แห่ง จำนวน 2,044 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยการเปิดตารางของ R.V. Krejcie & D.W. Morgan (อ้างใน ธานินทร์ ศิลป์จารุ. 2548 : 51) ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 327 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมด 2,044 คน ทั้งนี้ สถานศึกษาในบางประเภทสถานศึกษาที่มีจำนวนประชากรที่เป็นนักศึกษารวมน้อยกว่า 30 คน ผู้วิจัยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง และสถานศึกษาในบางประเภทสถานศึกษาที่มีจำนวนสถานศึกษามากกว่า 10 แห่ง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้ร้อยละ 50 ของจำนวนสถานศึกษา เทียบสัดส่วนบัญญัติไตรยางศ์เก็บข้อมูลโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ได้จำนวนสถานศึกษาที่ใช้สุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 แห่ง นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 327 คน ดังตารางที่ 3.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนสถานศึกษา จำนวนสถานศึกษาที่ใช้สุ่มตัวอย่าง ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทสถานศึกษา

ประเภทสถานศึกษา	จำนวน / สถานศึกษา	จำนวน/ สถานศึกษาที่ใช้ สุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	3	3	8	8
2. วิทยาลัยสารพัดช่าง	4	4	29	29
3. วิทยาลัยการอาชีพ	6	6	190	28
4. วิทยาลัยเทคนิค	18	9	382	55
5. วิทยาลัยอาชีวศึกษา	36	18	1,435	207
รวม	67	40	2,044	327

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ สำนักนโยบายและแผนการอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2550 : 1-4

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เพื่อเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามแรงงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ปีการศึกษา 2550 ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น เครื่องมือที่ใช้แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้ คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check list) จำนวน 2 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 5 ด้าน คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านวิชาการ ด้านสภาพเศรษฐกิจ และด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ ประกอบด้วยคำถาม จำนวน 39 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ คือ

- 5 หมายถึง เป็นแรงงใจในการศึกษาต่อมากที่สุด
- 4 หมายถึง เป็นแรงงใจในการศึกษาต่อมาก
- 3 หมายถึง เป็นแรงงใจในการศึกษาต่อปานกลาง
- 2 หมายถึง เป็นแรงงใจในการศึกษาต่อน้อย
- 1 หมายถึง เป็นแรงงใจในการศึกษาต่อน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.1 วิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ 4 ขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าทฤษฎี เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
2. ศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ ลดาวัลย์ วัฒนสาครศิริ (2545 : 103 – 108) สนธยา แพ่งศรีสาร (2544 : 140-143) และจันทร์จิรา วงษ์บุญงาม (2549 : 90-95) มาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ
3. ดำเนินการสร้างแบบสอบถามฉบับร่างตามตัวแปรที่จะศึกษา
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อตรวจสอบ แนะนำ และปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การหาคุณภาพของแบบสอบถาม ประกอบด้วย การหาค่าความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีดังนี้
 - 1.1 นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิลงความคิดเห็นและให้คะแนน ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ มีดังนี้

1. ดร.สิริรักษ์	รัฐสุคนธ์	ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษา
และวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการ
การอาชีวศึกษา
2. รศ.กาญจนา	ตันสุวรรณรัตน์	อาจารย์ภาควิชาวิศวกรรมศาสตร์และ
สถาปัตยกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชชมงคลอีสาน นครราชสีมา
3. ผศ.พรรณี	รัตนธรรม	อาจารย์คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ว่าที่ร้อยโทสมภพ เพชรพระประเสริฐ รองผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่าง
ฉะเชิงเทรา
5. นางสาวศศิมา กานยะคามิน หัวหน้าแผนกวิชาสามัญ สัมพันธ์
วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

บันทึกผลการพิจารณาถึงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละคนในแต่ละข้อ และคำนวณหาค่าดัชนีความ
สอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Index of Item Objective Congruence : IOC)
(บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2549 : 1) คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้สูตร ดังนี้

สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ
 n แทน จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด

1.2 ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้แต่ละข้อไปเทียบกับเกณฑ์ โดย
พิจารณาคำถามนี้

ถ้า $IOC \geq 0.5$ แสดงว่า ข้อคำถามวัดได้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

ถ้า $IOC < 0.5$ แสดงว่า ข้อคำถามวัดได้ไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

ผลการวิเคราะห์ค่า IOC พบว่าข้อคำถาม มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.6-1.00

คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง หรือมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้ข้อ

คำถาม 39 ข้อ

1.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอ
แนะ และเสนอแบบสอบถามต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
พิจารณาตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง ก่อนนำแบบสอบถามไปทดลองใช้

2. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability)

2.1 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try - out) กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่วิทยาลัย
อาชีวศึกษาเอี่ยมละออและวิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี จำนวน 30 คน

2.2 นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
ในส่วนของตอนที่ 2 เกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชา
คหกรรมของนักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
ของ Cronbach (Cronbach α - Coefficient) (อ้างใน บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 99)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สูตร

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	k	แทน	จำนวนข้อคำถามของแบบสอบถาม
	$\sum s_i^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของแต่ละข้อ
	s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวม

ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในภาพรวมเท่ากับ 0.91 และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้าน มีค่าดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม

แบบสอบถาม	ค่าความเชื่อมั่น
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	0.79
2. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	0.81
3. ด้านวิชาการ	0.72
4. ด้านสภาพเศรษฐกิจ	0.64
5. ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา	0.88
รวม	0.91

2.3 จัดพิมพ์แบบสอบถามเพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. ผู้วิจัยบันทึกเสนอขอให้งานบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามถึงเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยสารพัดช่าง วิทยาลัยการอาชีพ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี รวม 40 แห่ง เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาคหกรรม ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2550 จำนวน 327 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความร่วมมือ โดยสถานศึกษาที่อยู่ไกล จัดส่งทางไปรษณีย์ โดยให้หัวหน้างานวิจัยของแต่ละสถานศึกษาทำการชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลให้นักศึกษาทราบและให้ตอบแบบสอบถามที่กำหนดไว้ และสถานศึกษาที่อยู่ใกล้ผู้วิจัยเก็บด้วยตนเอง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 17 มกราคม-29 กุมภาพันธ์ 2551 และถ้าไม่ได้ข้อมูลตอบกลับมาได้โทรศัพท์ไปตามทุกสถานศึกษา จำนวนแบบสอบถาม 327 ฉบับ ได้รับคืนจำนวน 318 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 97.25

3. นำแบบสอบถามที่รวบรวมได้ทั้งหมดไปดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยต่อไป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ตรวจสอบจำนวนและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาแต่ละฉบับ โดยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์เท่านั้น
2. ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ในการประมวลผลค่าทางสถิติต่าง ๆ
 - 2.1 ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่และค่าร้อยละ

ค่าร้อยละ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 104)

สูตร

$$p = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนเป็นค่าร้อยละ
	n	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

2.2 ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษา จำนวน 5 ด้าน คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านวิชาการ ด้านสภาพเศรษฐกิจ และด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean : \bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค่าเฉลี่ย (บุญธรรม กิจปริดาปริสุทธิ์. 2546 : 46)

สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum fX}{n}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum fX$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญธรรม กิจปริดาปริสุทธิ์. 2540 : 290)

สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum fX^2 - (\sum fX)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum fX^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละข้อยกกำลังสอง
 $(\sum fX)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

โดยทำเป็นรายชื่อ รายด้าน และภาพรวม แล้วแปลผลในภาพรวมและจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา และระบบการศึกษา นำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย เสนอในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทกิจกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยแปลผล วิเคราะห์ผล ใช้เกณฑ์ของ John W. Best (อ้างใน รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2538 : 44-45) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของ นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ประกอบด้วย ประเภทของสถานศึกษา และระบบการศึกษา ซึ่งนำเสนอในตารางที่ 4.1

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่

- 2.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว
- 2.2 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 ด้านวิชาการ
- 2.4 ด้านสภาพเศรษฐกิจ
- 2.5 ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา

วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean : \bar{x}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) โดยทำเป็นรายชื่อ รายด้านและภาพรวม แล้วนำเสนอในรูปของตารางประกอบการบรรยาย ดังตารางที่ 4.2-4.19

จากการศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยในการวิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างสถานศึกษา 40 แห่ง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 318 คน ได้ผลการวิจัยดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน ร้อยละ ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทของสถานศึกษาและระบบการศึกษา

ระบบการศึกษา	ปกติ		ทวิภาคี		เทียบโอน/ สะสมหน่วยกิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทสถานศึกษา								
วิทยาลัยเทคนิค	41	77.55	6	10.91	8	14.54	55	17.30
วิทยาลัยอาชีวศึกษา	189	95.45	8	4.04	1	0.51	198	62.26
วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี	0	0.00	3	37.50	5	62.50	8	2.52
วิทยาลัยสารพัดช่าง	12	41.38	4	13.79	13	44.83	29	9.12
วิทยาลัยการอาชีพ	3	10.70	12	42.90	13	46.40	28	8.80
รวม	245	77.04	33	10.38	40	12.58	318	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชา คหกรรม ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 318 คน จำแนกตามประเภทของ สถานศึกษาและจำแนกตามระบบการศึกษา ปรากฏผลดังนี้

นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาประเภทเทคนิค จำนวน 55 คน เป็นนักศึกษาในระบบปกติ 41 คน ระบบทวิภาคี 6 คน ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต 8 คน คิดเป็นร้อยละ 17.30, 74.55, 10.91 และ 14.54 ตามลำดับ

นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 198 คน เป็นนักศึกษาในระบบปกติ 189 คน ระบบทวิภาคี 8 คน ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต 1 คน คิดเป็นร้อยละ 62.26, 95.45, 4.04 และ 0.51 ตามลำดับ

นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี จำนวน 8 คน เป็น นักศึกษาในระบบทวิภาคี 3 คน ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.52, 37.50 และ 62.50 ตามลำดับ

นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาประเภทสารพัดช่าง จำนวน 29 คน เป็นนักศึกษาในระบบปกติ 12 คน ระบบทวิภาคี 4 คน ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต 13 คน คิดเป็นร้อยละ 9.12, 41.38, 13.79 และ 44.83 ตามลำดับ

นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาประเภทการอาชีพ จำนวน 28 คน เป็นนักศึกษาในระบบปกติ 3 คน ระบบทวิภาคี 12 คน ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.80, 10.70, 42.90 และ 46.40 ตามลำดับ

ในภาพรวมจำแนกตามระบบการศึกษาเป็นนักศึกษาในระบบปกติจำนวน 245 คน ระบบทวิภาคี 33 คน ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต 40 คน คิดเป็นร้อยละ 77.04, 10.38 และ 12.58 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของ
นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมและรายด้าน

แรงจูงใจในการศึกษาต่อ	นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (n = 318)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ	ลำดับที่
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	4.13	0.44	มาก	1
2. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.94	0.59	มาก	3
3. ด้านวิชาการ	3.88	0.58	มาก	4
4. ด้านสภาพเศรษฐกิจ	3.96	0.63	มาก	2
5. ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา	3.83	0.62	มาก	5
รวม	3.95	0.44	มาก	

จากตารางที่ 4.2 พบว่าแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท
วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก
มีค่าเฉลี่ย 3.95 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหา
น้อยดังนี้ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านวิชาการ และด้าน
สภาพแวดล้อมของสถานศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.13, 3.96, 3.94, 3.88 และ 3.83 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว

ด้านเหตุผลส่วนตัว	นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (n = 318)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ	ลำดับที่
1. มีความถนัดในสาขาวิชาที่เลือกศึกษาต่อ	4.05	0.77	มาก	8
2. มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส.	4.45	0.70	มาก	1
3. เป็นสาขาวิชาที่ต้องใช้ทักษะ รวมทั้งความสามารถเฉพาะด้าน	4.14	0.75	มาก	6
4. ได้เงินเดือนสูงกว่าระดับ ปวช.	4.09	0.75	มาก	7
5. มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้	4.25	0.82	มาก	4
6. ทำให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น	4.30	0.69	มาก	3
7. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	4.39	0.69	มาก	2
8. ยังไม่ต้องกรทำงาน	3.41	1.05	ปานกลาง	10
9. ทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น	4.17	0.70	มาก	5
10. เป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น	4.05	0.83	มาก	8
รวม	4.13	0.44	มาก	

จากตารางที่ 4.3 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัวโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 4.45, 4.39 และ 4.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (n = 318)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ	ลำดับที่
1. บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ	4.05	0.85	มาก	1
2. เพื่อนที่สนิทซกชวนให้ศึกษาต่อ	3.98	0.83	มาก	3
3. ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ	4.04	0.89	มาก	2
4. ครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ	3.90	0.87	มาก	5
5. พี่น้อง หรือญาติสนิทแนะนำให้ศึกษาต่อ	3.87	0.87	มาก	6
6. รุ่นพี่แนะนำให้ศึกษาต่อ	3.81	0.88	มาก	7
7. ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับ ประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ	3.95	0.86	มาก	4
รวม	3.94	0.59	มาก	

จากตารางที่ 4.4 พบว่าแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.94 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทซกชวนให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.05, 4.04 และ 3.98 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงงูใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการ

ด้านวิชาการ	นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (n = 318)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงงูใจ	ลำดับที่
1. ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา	3.99	0.85	มาก	1
2. ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา	3.95	0.83	มาก	2
3. ผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา	3.94	0.84	มาก	3
4. มีห้องสมุดที่ทันสมัย	3.70	0.90	มาก	7
5. มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต	3.87	0.85	มาก	5
6. มีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา	3.83	0.80	มาก	6
7. ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม	3.92	0.78	มาก	4
รวม	3.88	0.58	มาก	

จากตารางที่ 4.5 พบว่า แรงงูใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.88 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา และผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 3.99, 3.95 และ 3.94 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ

ด้านสภาพเศรษฐกิจ	นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (n = 318)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ	ลำดับที่
1. เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย	3.96	0.87	มาก	3
2. สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนในระดับ ปวส.	3.93	0.83	มาก	4
3. มีเงินกองทุนกู้ยืม	3.88	0.86	มาก	5
4. มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา	3.99	0.84	มาก	2
5. เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี	4.06	0.80	มาก	1
รวม	3.96	0.63	มาก	

จากตารางที่ 4.6 พบว่าแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.96 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด เรื่องลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และเสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย โดยมีค่าเฉลี่ย 4.06, 3.99 และ 3.96 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา

ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา	นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (n = 318)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ	ลำดับที่
1. มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม	3.98	0.85	มาก	1
2. มีการคมนาคมสะดวก	3.95	0.81	มาก	3
3. บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น	3.87	0.84	มาก	4
4. มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ	3.71	0.90	มาก	9
5. มีสนามกีฬาสำหรับนักศึกษาเพียงพอ	3.62	0.92	มาก	10
6. มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน	3.97	0.81	มาก	2
7. มีแหล่งศึกษาค้นคว้าภายนอกสถานศึกษา สนับสนุนอย่างเพียงพอ	3.76	0.86	มาก	8
8. มีบริการแนะแนวอาชีพ รวมทั้งหางานให้ทำ	3.83	0.87	มาก	5
9. การจัดกิจกรรมของชมรม	3.77	0.85	มาก	7
10. มีบริการปฐมพยาบาล รวมทั้งห้องพยาบาลที่ สะอาด	3.81	0.86	มาก	6
รวม	3.83	0.62	มาก	

จากตารางที่ 4.7 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.83 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน และมีการคมนาคมสะดวก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.98, 3.97 และ 3.95 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรมของ นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

ประเภทของ สถานศึกษา	วิทยาลัยเทคนิค (n ₁ = 55)				วิทยาลัยอาชีวศึกษา (n ₂ = 198)				วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี (n ₃ = 8)				วิทยาลัยสารพัดช่าง (n ₄ = 29)				วิทยาลัยการอาชีพ (n ₅ = 28)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	4.23	0.35	มาก	1	4.17	0.39	มาก	1	4.44	0.45	มาก	2	3.81	0.60	มาก	3	3.89	0.43	มาก	1
2. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	4.02	0.49	มาก	5	3.99	0.60	มาก	2	3.64	0.60	มาก	5	3.84	0.59	มาก	2	3.69	0.60	มาก	2
3. ด้านวิชาการ	4.15	0.42	มาก	2	3.88	0.59	มาก	4	4.20	0.48	มาก	3	3.61	0.60	มาก	5	3.61	0.53	มาก	4
4. ด้านสภาพเศรษฐกิจ	4.07	0.48	มาก	4	3.97	0.65	มาก	3	4.55	0.64	มากที่สุด	1	3.88	0.52	มาก	1	3.69	0.69	มาก	3
5. ด้านสภาพแวดล้อม สถานศึกษา	4.13	0.47	มาก	3	3.79	0.64	มาก	5	4.13	0.67	มาก	4	3.64	0.57	มาก	4	3.60	0.46	มาก	5
รวม	4.12	0.34	มาก		3.96	0.44	มาก		4.19	0.51	มาก		3.76	0.41	มาก		3.69	0.41	มาก	

จากตารางที่ 4.8 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชากรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำแนกตามประเภทสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.12, 3.96, 4.19, 3.76 และ 3.69 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ปรากฏผลดังนี้

วิทยาลัยเทคนิค พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษายู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านวิชาการ ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยมีค่าเฉลี่ย 4.23, 4.15, 4.13, 4.07 และ 4.02 ตามลำดับ

วิทยาลัยอาชีวศึกษา พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษายู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านวิชาการ และด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.17, 3.99, 3.97, 3.88 และ 3.79 ตามลำดับ

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษายู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านสภาพเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ย 4.55 แรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านวิชาการ ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยมีค่าเฉลี่ย 4.44, 4.20, 4.13 และ 3.64 ตามลำดับ

วิทยาลัยสารพัดช่าง พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษายู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา และด้านวิชาการ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.88, 3.84, 3.81, 3.64 และ 3.61 ตามลำดับ

วิทยาลัยการอาชีพ พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษายู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านวิชาการ และด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 3.89, 3.69, 3.69, 3.61 และ 3.60 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรมของ นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

ประเภทของ สถานศึกษา	วิทยาลัยเทคนิค (n ₁ = 55)				วิทยาลัยอาชีวศึกษา (n ₂ = 198)				วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี (n ₃ = 8)				วิทยาลัยสารพัดช่าง (n ₄ = 29)				วิทยาลัยการอาชีพ (n ₅ = 28)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่
1. มีความถนัดในสาขาวิชาที่เลือกศึกษาต่อ	4.37	0.68	มาก	4	4.07	0.69	มาก	8	4.13	0.83	มาก	9	3.74	1.12	มาก	7	3.61	0.69	มาก	9
2. มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส.	4.41	0.60	มาก	2	4.55	0.69	มากที่สุด	1	4.63	0.52	มากที่สุด	3	3.81	1.14	มาก	6	4.50	0.64	มากที่สุด	1
3. เป็นสาขาวิชาที่ต้องใช้ทักษะ รวมทั้ง ความสามารถเฉพาะด้าน	4.28	0.66	มาก	5	4.21	0.69	มาก	5	4.38	0.74	มากที่สุด	7	3.68	1.05	มาก	8	3.79	0.69	มาก	6
4. ได้เงินเดือนสูงกว่าระดับ ปวช.	4.09	0.71	มาก	9	4.20	0.68	มาก	6	4.38	0.92	มากที่สุด	8	3.61	0.95	มาก	9	3.75	0.75	มาก	8
5. มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้	4.20	0.76	มาก	6	4.28	0.78	มากที่สุด	4	4.75	0.46	มากที่สุด	1	4.00	1.00	มาก	2	4.18	0.98	มากที่สุด	4
6. ทำให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น	4.37	0.62	มากที่สุด	3	4.35	0.66	มากที่สุด	3	4.75	0.46	มากที่สุด	1	3.94	0.93	มากที่สุด	5	4.14	0.71	มากที่สุด	5
7. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ใน ชีวิตประจำวันได้	4.54	0.66	มากที่สุด	1	4.40	0.64	มากที่สุด	2	4.63	0.52	มากที่สุด	3	4.00	1.00	มากที่สุด	2	4.39	0.57	มากที่สุด	2
8. ยังไม่ต้องการทำงาน	3.80	0.68	มากที่สุด	10	3.45	1.01	ปานกลาง	10	3.63	1.06	มากที่สุด	10	3.26	1.06	ปานกลาง	10	2.54	1.37	ปานกลาง	10
9. ทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงาน มากขึ้น	4.13	0.62	มากที่สุด	8	4.19	0.70	มากที่สุด	7	4.63	0.52	มากที่สุด	3	3.97	0.71	มากที่สุด	4	4.21	0.79	มากที่สุด	3
10. เป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น	4.15	0.74	มากที่สุด	7	4.04	0.89	มากที่สุด	9	4.50	0.76	มากที่สุด	6	4.10	0.75	มากที่สุด	1	3.75	0.65	มากที่สุด	7
รวม	4.23	0.35	มากที่สุด		4.17	0.39	มากที่สุด		4.44	0.45	มากที่สุด		3.81	0.60	มากที่สุด		3.89	0.43	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.9 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.23, 4.17, 4.44, 3.81 และ 3.89 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ปรากฏผลดังนี้

วิทยาลัยเทคนิค พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากที่สุดและมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ได้ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. และทำให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 4.54, 4.41 และ 4.37 ตามลำดับ

วิทยาลัยอาชีวศึกษา พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากที่สุดและมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 4.55, 4.40 และ 4.35 ตามลำดับ

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากที่สุด เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับ คือ มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้ ทำให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 4.75, 4.75, 4.63, 4.63 และ 4.63 ตามลำดับ

วิทยาลัยสารพัดช่าง พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ เป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.10, 4.00 และ 4.00 ตามลำดับ

วิทยาลัยการอาชีพ พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากที่สุดและมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 4.50, 4.39 และ 4.21 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

ประเภทของ สถานศึกษา	วิทยาลัยเทคนิค (n ₁ = 55)				วิทยาลัยอาชีวศึกษา (n ₂ = 198)				วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี (n ₃ = 8)				วิทยาลัยสารพัดช่าง (n ₄ = 29)				วิทยาลัยการอาชีพ (n ₅ = 28)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่
1. บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ	4.28	0.79	มาก	1	4.11	0.82	มาก	2	3.38	0.52	ปาน กลาง	4	3.84	0.97	มาก	4	3.68	0.86	มาก	3
2. เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ	3.98	0.71	มาก	4	4.02	0.85	มาก	3	3.25	1.04	ปาน กลาง	6	4.03	0.80	มาก	1	3.82	0.77	มาก	1
3. ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ	4.13	0.80	มาก	2	4.12	0.86	มาก	1	3.88	0.64	มาก	3	3.81	1.08	มาก	5	3.57	0.92	มาก	7
4. ครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ	3.93	0.80	มาก	6	3.93	0.91	มาก	6	4.00	0.53	มาก	2	3.84	0.78	มาก	3	3.64	0.91	มาก	6
5. พี่น้อง หรือญาติสนิทแนะนำให้ ศึกษาต่อ	3.96	0.78	มาก	5	3.93	0.87	มาก	5	3.13	0.83	ปาน กลาง	7	3.71	1.01	มาก	7	3.68	0.86	มาก	3
6. รุ่นพี่แนะนำให้ศึกษาต่อ	3.80	0.94	มาก	7	3.85	0.85	มาก	7	3.50	1.07	มาก	5	3.77	0.80	มาก	6	3.64	0.99	มาก	5
7. ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ ที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชา คหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ	4.07	0.77	มาก	3	3.94	0.85	มาก	4	4.38	0.92	มาก	1	3.87	0.92	มาก	2	3.79	0.96	มาก	2
รวม	4.02	0.49	มาก		3.99	0.60	มาก		3.64	0.60	มาก		3.84	0.59	มาก		3.69	0.60	มาก	

จากตารางที่ 4.10 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.02, 3.99, 3.64, 3.84 และ 3.69 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ปรากฏผลดังนี้

วิทยาลัยเทคนิค พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ บิดา มารดา แนะนำให้ศึกษาต่อ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ และผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.28, 4.13 และ 4.07 ตามลำดับ

วิทยาลัยอาชีวศึกษา พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ บิดา มารดา แนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.12, 4.11 และ 4.02 ตามลำดับ

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ และครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.38, 4.00 และ 3.88 ตามลำดับ

วิทยาลัยสารพัดช่าง พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ และครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.03, 3.87 และ 3.84 ตามลำดับ

วิทยาลัยการอาชีพ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ และพี่น้อง หรือญาติสนิทแนะนำให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.82, 3.79, 3.68 และ 3.68 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

ประเภทของ สถานศึกษา	วิทยาลัยเทคนิค (n ₁ = 55)				วิทยาลัยอาชีวศึกษา (n ₂ = 198)				วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี (n ₃ = 8)				วิทยาลัยสารพัดช่าง (n ₄ = 29)				วิทยาลัยการอาชีพ (n ₅ = 28)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่
1. ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของ สถานศึกษา	4.30	0.69	มาก	2	4.01	0.84	มาก	2	4.50	0.76	มากที่สุด	3	3.55	0.99	มาก	5	3.64	0.68	มาก	3
2. ความมีชื่อเสียงในผลงานทาง วิชาการของนักศึกษา	4.11	0.66	มาก	6	4.02	0.81	มาก	1	4.63	0.52	มากที่สุด	1	3.65	0.98	มาก	4	3.36	0.78	ปาน กลาง	6
3. ผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จ การศึกษา	4.15	0.68	มาก	4	3.99	0.81	มาก	3	4.38	0.92	มาก	4	3.42	1.06	ปาน กลาง	7	3.61	0.69	มาก	4
4. มีห้องสมุดที่ทันสมัย	4.31	0.67	มาก	1	3.62	0.88	มาก	7	3.63	0.52	มาก	7	3.45	1.12	ปาน กลาง	6	3.32	0.72	ปาน กลาง	7
5. มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วย คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต	4.24	0.51	มาก	3	3.79	0.89	มาก	6	3.75	0.46	มาก	6	3.74	0.89	มาก	2	3.86	0.97	มาก	2
6. มีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา	3.83	0.69	มาก	7	3.87	0.81	มาก	4	4.00	0.93	มาก	5	3.71	0.94	มาก	3	3.61	0.79	มาก	5
7. ระยะเวลาในการเรียนตาม หลักสูตรเหมาะสม	4.13	0.73	มาก	5	3.86	0.75	มาก	5	4.50	0.53	มากที่สุด	2	3.77	1.02	มาก	1	3.86	0.65	มาก	1
รวม	4.15	0.42	มาก		3.88	0.59	มาก		4.20	0.48	มาก		3.61	0.60	มาก		3.61	0.53	มาก	

จากตารางที่ 4.11 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.15, 3.88, 4.20, 3.61 และ 3.61 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ปรากฏผลดังนี้

วิทยาลัยเทคนิค พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีห้องสมุดที่ทันสมัย ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และมีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต โดยมีค่าเฉลี่ย 4.31, 4.30 และ 4.24 ตามลำดับ

วิทยาลัยอาชีวศึกษา พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.02, 4.01 และ 3.99 ตามลำดับ

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากที่สุด เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม และความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.63, 4.50 และ 4.50 ตามลำดับ

วิทยาลัยสารพัดช่าง พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และมีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 3.77, 3.74 และ 3.71 ตามลำดับ

วิทยาลัยการอาชีพ พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 3.86, 3.86 และ 3.64 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

ประเภทของ สถานศึกษา	วิทยาลัยเทคนิค (n ₁ = 55)				วิทยาลัยอาชีวศึกษา (n ₂ = 198)				วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี (n ₃ = 8)				วิทยาลัยสารพัดช่าง (n ₄ = 29)				วิทยาลัยการอาชีพ (n ₅ = 28)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่
1. เสียค่าใช้จ่ายในการเรียน น้อยกว่ามหาวิทยาลัย	4.13	0.73	มาก	2	3.93	0.90	มาก	5	4.50	0.76	มากที่สุด	4	3.87	0.96	มาก	2	3.82	0.82	มาก	2
2. สถานภาพทางการเงิน เหมาะที่จะเรียนใน ระดับ ปวส.	4.11	0.77	มาก	3	3.93	0.83	มาก	4	4.63	0.74	มากที่สุด	1	3.81	0.87	มาก	4	3.50	0.75	มาก	4
3. มีเงินกองทุนกู้ยืม	3.93	0.70	มาก	5	3.94	0.83	มาก	3	4.38	0.52	มาก	5	3.74	0.89	มาก	5	3.36	1.13	ปาน กลาง	5
4. มีโอกาสหารายได้ใน ขณะที่กำลังศึกษา	4.04	0.78	มาก	4	3.97	0.84	มาก	2	4.63	0.74	มากที่สุด	1	4.10	0.75	มาก	1	3.79	1.07	มาก	3
5. เมื่อจบแล้วทำงานมี รายได้ดี	4.15	0.74	มาก	1	4.06	0.76	มาก	1	4.63	0.74	มากที่สุด	1	3.87	1.06	มาก	3	3.96	0.84	มาก	1
รวม	4.07	0.48	มาก		3.97	0.65	มาก		4.55	0.64	มากที่สุด		3.88	0.52	มาก		3.69	0.69	มาก	

จากตารางที่ 4.12 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ จำแนก ตามประเภทของสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.07, 3.97, 4.55, 3.88 และ 3.69 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ปรากฏผลดังนี้

วิทยาลัยเทคนิค พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และสถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนในระดับ ปวส. โดยมีค่าเฉลี่ย 4.15, 4.13 และ 4.11 ตามลำดับ

วิทยาลัยอาชีวศึกษา พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และมีเงินกองทุนกู้ยืม โดยมีค่าเฉลี่ย 4.06, 3.97 และ 3.94 ตามลำดับ

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากที่สุด มี 3 ข้อ ค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนในระดับ ปวส. มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และเมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี โดยมีค่าเฉลี่ย 4.63, 4.63 และ 4.63 ตามลำดับ

วิทยาลัยสารพัดช่าง พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และเมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี โดยมีค่าเฉลี่ย 4.10, 3.87 และ 3.87 ตามลำดับ

วิทยาลัยการอาชีพ พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ย จากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่า มหาวิทยาลัย และมีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 3.96, 3.82 และ 3.79 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงงูใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

ประเภทของ สถานศึกษา	วิทยาลัยเทคนิค (n ₁ = 55)				วิทยาลัยอาชีวศึกษา (n ₂ = 198)				วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี (n ₃ = 8)				วิทยาลัยสารพัดช่าง (n ₄ = 29)				วิทยาลัยการอาชีพ (n ₅ = 28)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ ที่
1. มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม	4.33	0.67	มาก	1	3.94	0.88	มาก	3	4.38	0.74	มาก	1	3.77	0.92	มาก	2	3.68	0.72	มาก	4
2. มีการคมนาคมสะดวก	4.22	0.63	มาก	3	3.97	0.79	มาก	2	4.38	1.06	มาก	3	3.65	0.98	มาก	5	3.50	0.75	มาก	6
3. บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น	4.24	0.70	มาก	2	3.78	0.86	มาก	6	4.25	0.89	มาก	4	3.87	0.85	มาก	1	3.64	0.73	มาก	5
4. มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ	4.06	0.76	มาก	7	3.57	0.94	มาก	9	4.25	1.04	มาก	5	3.65	0.84	มาก	4	3.96	0.64	มาก	1
5. มีสนามกีฬาสำหรับนักศึกษาเพียงพอ	4.00	0.75	มาก	10	3.49	0.98	ปาน กลาง	10	3.88	1.13	มาก	8	3.55	0.89	มาก	7	3.79	0.50	มาก	3
6. มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน	4.13	0.75	มาก	5	3.99	0.82	มาก	1	4.38	0.74	มาก	1	3.52	0.85	มาก	8	3.89	0.69	มาก	2
7. มีแหล่งศึกษาค้นคว้าภายนอก สถานศึกษาสนับสนุนอย่างเพียงพอ	4.04	0.78	มาก	8	3.78	0.88	มาก	7	4.13	0.64	มาก	6	3.45	0.77	ปาน	10	3.32	0.77	ปาน	10
8. มีบริการแนะแนวอาชีพ รวมทั้งหางาน ให้ทำ	4.02	0.71	มาก	9	3.85	0.88	มาก	4	4.13	0.83	มาก	7	3.65	0.98	มาก	5	3.46	0.88	ปาน	7
9. การจัดกิจกรรมของชมรม	4.07	0.72	มาก	6	3.75	0.86	มาก	8	3.75	0.71	มาก	9	3.77	1.06	มาก	3	3.32	0.61	ปาน	9
10. มีบริการปฐมพยาบาล รวมทั้งห้อง พยาบาลที่สะอาด	4.20	0.71	มาก	4	3.81	0.86	มาก	5	3.75	0.89	มาก	10	3.52	1.00	มาก	9	3.43	0.69	ปาน	8
รวม	4.13	0.47	มาก		3.79	0.64	มาก		4.13	0.67	มาก		3.64	0.57	มาก		3.60	0.46	มาก	

จากตารางที่ 4.13 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.13, 3.79, 4.13, 3.64 และ 3.60 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ปรากฏผลดังนี้

วิทยาลัยเทคนิค พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น และมีการคมนาคมสะดวก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.33, 4.24 และ 4.22 ตามลำดับ

วิทยาลัยอาชีวศึกษา พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน มีการคมนาคมสะดวก และมีทำเลที่ตั้งเหมาะสม โดยมีค่าเฉลี่ย 3.99, 3.97 และ 3.94 ตามลำดับ

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน และมีการคมนาคมสะดวก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.38, 4.38 และ 4.38 ตามลำดับ

วิทยาลัยสารพัดช่าง พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม และการจัดกิจกรรมชมรม โดยมีค่าเฉลี่ย 3.87, 3.77 และ 3.77 ตามลำดับ

วิทยาลัยการอาชีพ พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน และมีสนามกีฬาสำหรับนักศึกษาเพียงพอ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.96, 3.89 และ 3.79 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามระบบการศึกษา

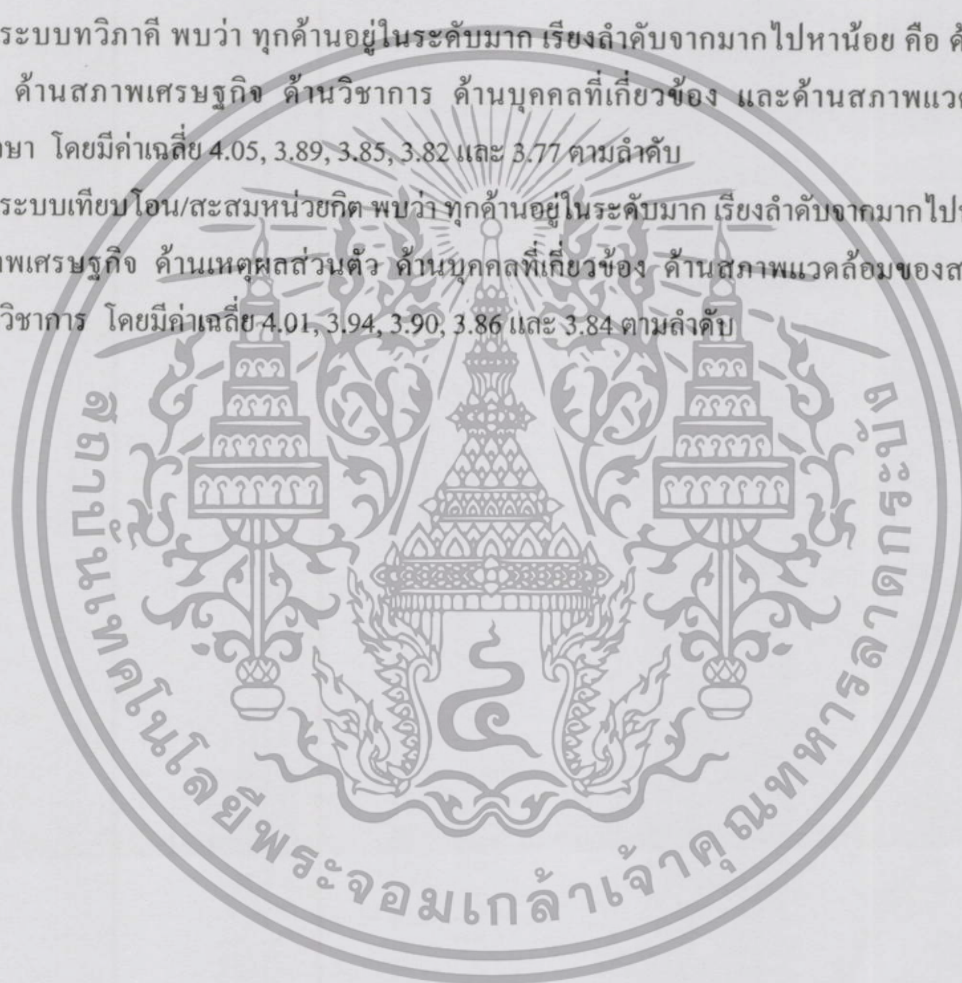
ระบบการศึกษา	ปกติ (n ₁ = 245)				ทวิภาคี (n ₂ = 33)				เทียบโอน/สะสมหน่วยกิต (n ₃ = 40)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	4.17	0.43	มาก	1	4.05	0.40	มาก	1	3.94	0.45	มาก	2
2. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.97	0.60	มาก	2	3.82	0.58	มาก	4	3.90	0.53	มาก	3
3. ด้านวิชาการ	3.90	0.59	มาก	4	3.85	0.61	มาก	3	3.84	0.49	มาก	5
4. ด้านสภาพเศรษฐกิจ	3.97	0.64	มาก	3	3.89	0.73	มาก	2	4.01	0.46	มาก	1
5. ด้านสภาพแวดล้อมสถานศึกษา	3.83	0.65	มาก	5	3.77	0.46	มาก	5	3.86	0.54	มาก	4
รวม	3.97	0.44	มาก		3.88	0.45	มาก		3.91	0.37	มาก	

จากตารางที่ 4.14 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำแนกตามระบบการศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.97, 3.88 และ 3.91 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 5 ด้านจำแนกตามระบบการศึกษา ปรากฏผลดังนี้

ระบบปกติ พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านวิชาการ และด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.17, 3.97, 3.97, 3.90 และ 3.83 ตามลำดับ

ระบบทวิภาคี พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านวิชาการ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.05, 3.89, 3.85, 3.82 และ 3.77 ตามลำดับ

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา และด้านวิชาการ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.01, 3.94, 3.90, 3.86 และ 3.84 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว จำแนกตามระบบการศึกษา

ระบบการศึกษา	ปกติ (n ₁ = 245)				ทวิภาคี (n ₂ = 33)				เทียบโอน/สะสมหน่วยกิต (n ₃ = 40)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
1. มีความถนัดในสาขาวิชาที่เลือกศึกษาต่อ	4.09	0.71	มาก	8	3.91	0.95	มาก	8	3.95	0.93	มาก	7
2. มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส.	4.53	0.64	มากที่สุด	1	4.27	0.72	มาก	3	4.13	0.91	มาก	2
3. เป็นสาขาวิชาที่ต้องใช้ทักษะ รวมทั้งความสามารถ เฉพาะด้าน	4.20	0.75	มาก	5	3.91	0.72	มาก	7	3.95	0.71	มาก	5
4. ได้เงินเดือนสูงกว่าระดับ ปวช.	4.16	0.72	มาก	7	3.85	0.83	มาก	9	3.90	0.78	มาก	9
5. มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้	4.28	0.80	มาก	4	4.36	0.82	มาก	2	3.93	0.86	มาก	8
6. ทำให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น	4.36	0.67	มาก	3	4.27	0.72	มาก	3	3.95	0.75	มาก	6
7. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	4.41	0.69	มาก	2	4.36	0.70	มาก	1	4.28	0.72	มาก	1
8. ยังไม่ต้องการทำงาน	3.47	0.96	ปานกลาง	10	3.39	1.32	ปานกลาง	10	3.08	1.27	ปานกลาง	10
9. ทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น	4.18	0.70	มาก	6	4.21	0.70	มาก	5	4.10	0.71	มาก	4
10. เป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น	4.05	0.87	มาก	9	3.97	0.77	มาก	6	4.10	0.63	มาก	3
รวม	4.17	0.43	มาก		4.05	0.40	มาก		3.94	0.45	มาก	

จากตารางที่ 4.15 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว จำแนก ตามระบบการศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.17, 4.05 และ 3.94 ตามลำดับ เมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อจำแนกตามระบบการศึกษา ปรากฏผลดังนี้

ระบบปกติ พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากที่สุดและมาก เรียงลำดับ ค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำ ความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 4.53, 4.41 และ 4.36 ตามลำดับ

ระบบทวิภาคี พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจาก มากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มีโอกาสศึกษาต่อ ในระดับปริญญาตรีได้ และมีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. และทำให้มีความรู้ความ ชำนาญมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 4.36, 4.36, 4.27 และ 4.27 ตามลำดับ

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต พบว่า ข้อที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ได้ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. และเป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น โดยมี ค่าเฉลี่ย 4.28, 4.13 และ 4.10 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำแนกตามระบบการศึกษา

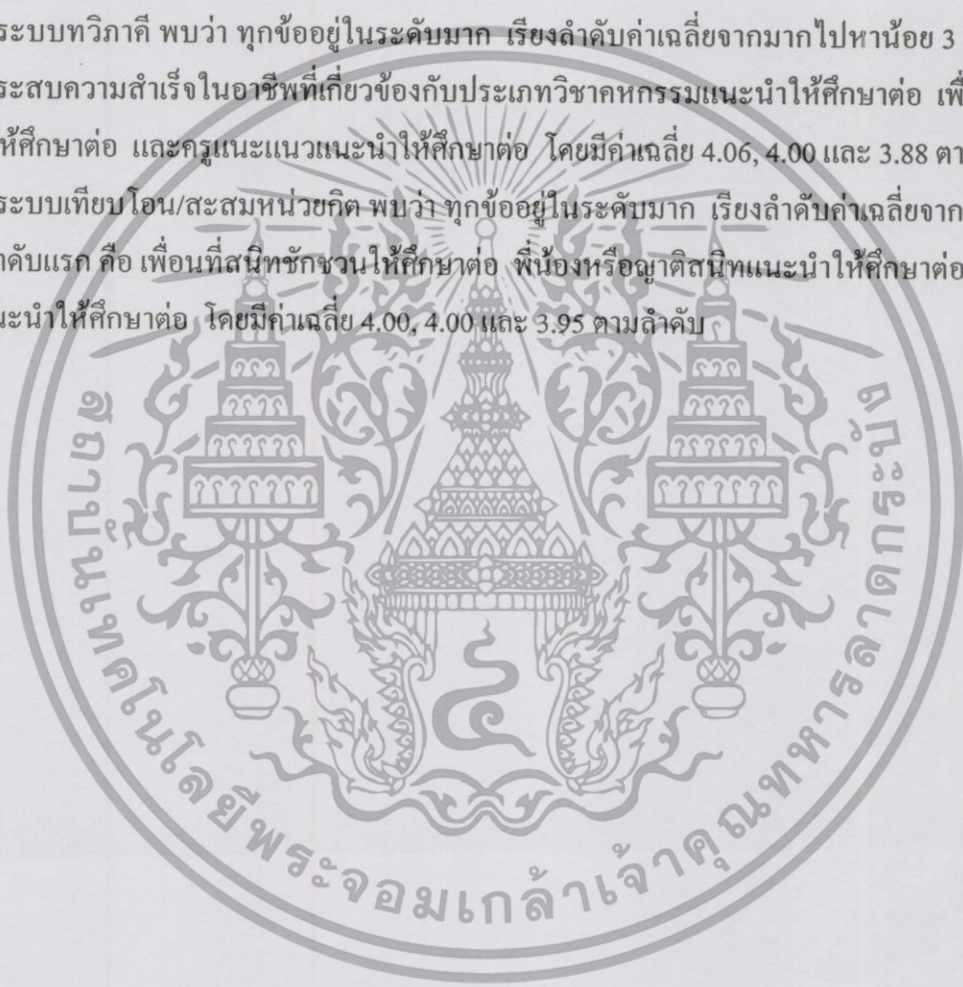
ระบบการศึกษา	ปกติ (n ₁ = 245)				ทวิภาคี (n ₂ = 33)				เทียบโอน/สะสมหน่วยกิต (n ₃ = 40)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
1. บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ	4.11	0.83	มาก	2	3.73	0.76	มาก	5	3.95	0.99	มาก	3
2. เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ	3.97	0.85	มาก	3	4.00	0.87	มาก	2	4.00	0.68	มาก	1
3. ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ	4.12	0.85	มาก	1	3.73	0.94	มาก	6	3.80	0.97	มาก	7
4. ครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ	3.91	0.89	มาก	5	3.88	0.82	มาก	3	3.85	0.80	มาก	5
5. พี่น้อง หรือญาติสนิทแนะนำให้ศึกษาต่อ	3.89	0.88	มาก	6	3.58	1.00	มาก	7	4.00	0.68	มาก	1
6. รุ่นพี่แนะนำให้ศึกษาต่อ	3.81	0.89	มาก	7	3.79	0.86	มาก	4	3.83	0.81	มาก	6
7. ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับ ประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ	3.95	0.88	มาก	4	4.06	0.83	มาก	1	3.90	0.78	มาก	4
รวม	3.97	0.60	มาก		3.82	0.58	มาก		3.90	0.53	มาก	

จากตารางที่ 4.16 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำแนก ตามระบบการศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.97, 3.82 และ 3.90 ตามลำดับ เมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อจำแนกตามระบบการศึกษา ปรากฏผลดังนี้

ระบบปกติ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.12, 4.11 และ 3.97 ตามลำดับ

ระบบทวิภาคี พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ เพื่อนที่สนิท ชักชวนให้ศึกษาต่อ และครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.06, 4.00 และ 3.88 ตามลำดับ

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหา น้อย 3 ลำดับแรก คือ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ พี่น้องหรือญาติสนิทแนะนำให้ศึกษาต่อ และบิดา มารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.00, 4.00 และ 3.95 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการ จำแนกตามระบบการศึกษา

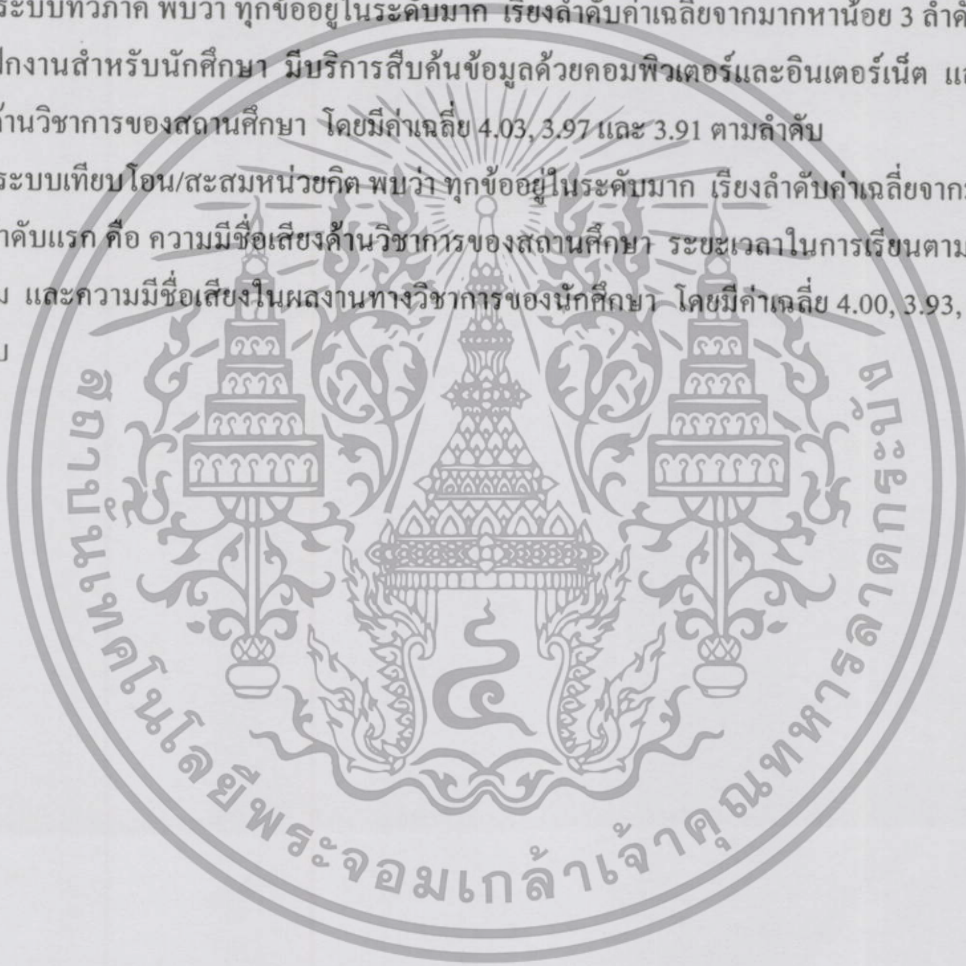
ระบบการศึกษา	ปกติ (n ₁ = 245)				ทวิภาคี (n ₂ = 33)				เทียบโอน/สะสมหน่วยกิต (n ₃ = 40)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ด้านวิชาการ												
1. ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา	4.00	0.84	มาก	2	3.91	0.95	มาก	3	4.00	0.82	มาก	1
2. ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา	4.01	0.83	มาก	1	3.61	0.86	มาก	7	3.88	0.76	มาก	3
3. ผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา	3.97	0.84	มาก	3	3.82	0.88	มาก	5	3.88	0.79	มาก	4
4. มีห้องสมุดที่ทันสมัย	3.67	0.87	มาก	7	3.73	0.98	มาก	6	3.88	1.02	มาก	5
5. มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต	3.87	0.87	มาก	5	3.97	0.77	มาก	2	3.80	0.82	มาก	6
6. มีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา	3.85	0.81	มาก	6	4.03	0.77	มาก	1	3.55	0.75	มาก	7
7. ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม	3.92	0.78	มาก	4	3.88	0.86	มาก	4	3.93	0.69	มาก	2
รวม	3.90	0.59	มาก		3.85	0.61	มาก		3.84	0.49	มาก	

จากตารางที่ 4.17 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการ จำแนกตามระบบ การศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.90, 3.85 และ 3.84 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อจำแนกตามระบบการศึกษา ปรากฏผลดังนี้

ระบบปกติ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และ ผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.01, 4.00 และ 3.97 ตามลำดับ

ระบบทวิภาคี พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และ ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.03, 3.97 และ 3.91 ตามลำดับ

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหา น้อย 3 ลำดับแรก คือ ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตร เหมาะสม และความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.00, 3.93, และ 3.88 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ จำแนกตามระบบการศึกษา

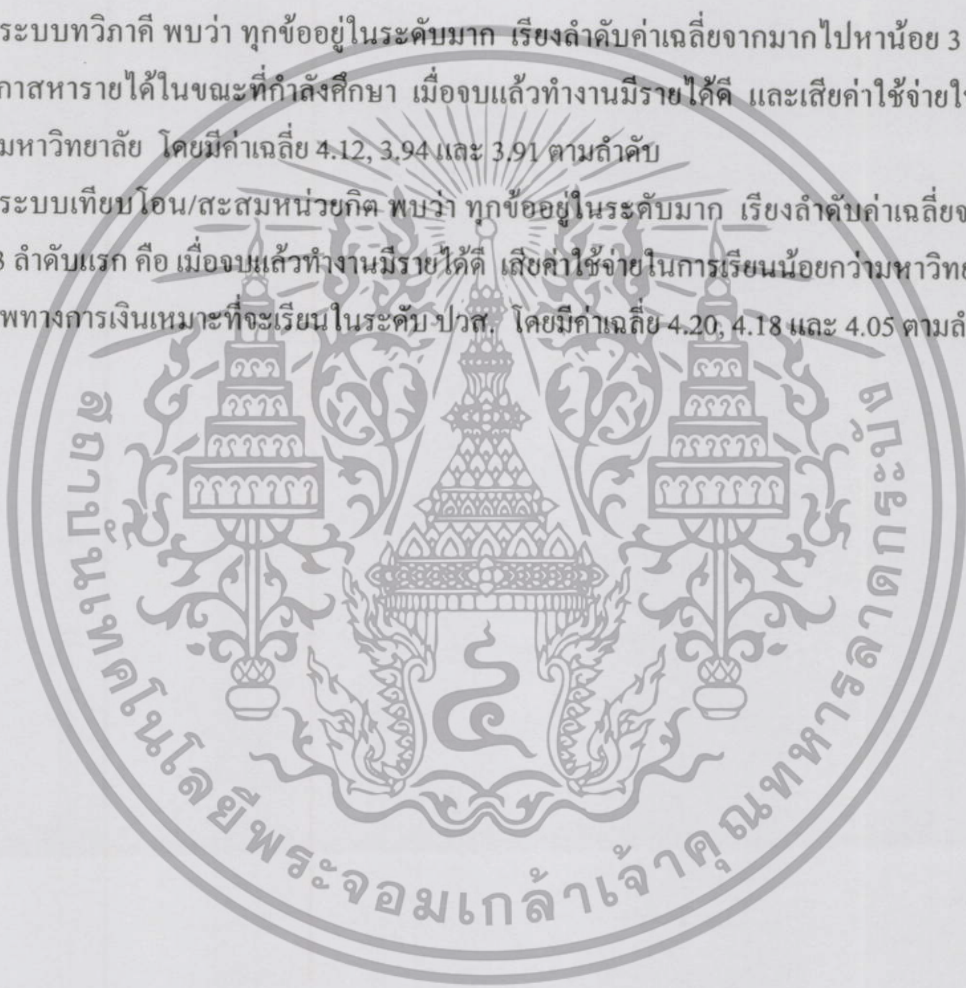
ระบบการศึกษา	ปกติ (n ₁ = 245)				ทวิภาคี (n ₂ = 33)				เทียบโอน/สะสมหน่วยกิต (n ₃ = 40)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ด้านสภาพเศรษฐกิจ												
1. เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย	3.93	0.91	มาก	5	3.91	0.80	มาก	3	4.18	0.68	มาก	2
2. สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนในระดับ ปวส.	3.93	0.84	มาก	4	3.82	0.92	มาก	4	4.05	0.71	มาก	3
3. มีเงินกองทุนกู้ยืม	3.94	0.79	มาก	3	3.67	1.27	มาก	5	3.65	0.80	มาก	5
4. มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา	3.98	0.84	มาก	2	4.12	0.86	มาก	1	3.98	0.89	มาก	4
5. เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี	4.05	0.81	มาก	1	3.94	0.90	มาก	2	4.20	0.65	มาก	1
รวม	3.97	0.64	มาก		3.89	0.73	มาก		4.01	0.46	มาก	

จากตารางที่ 4.18 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ จำแนก ตามระบบการศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.97, 3.89 และ 4.01 ตามลำดับ เมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อจำแนกตามระบบการศึกษา ปรากฏผลดังนี้

ระบบปกติ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และมีเงินกองทุนกู้ยืม โดยมีค่าเฉลี่ย 4.05, 3.98 และ 3.94 ตามลำดับ

ระบบทวิภาคี พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี และเสียค่าใช้จ่ายในการเรียน น้อยกว่ามหาวิทยาลัย โดยมีค่าเฉลี่ย 4.12, 3.94 และ 3.91 ตามลำดับ

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไป น้อย 3 ลำดับแรก คือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และ สถานภาพทางการเงินเหมาะสมที่จะเรียนในระดับปวส. โดยมีค่าเฉลี่ย 4.20, 4.18 และ 4.05 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.19 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับที่ ของแรงงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา จำแนกตามระบบการศึกษา

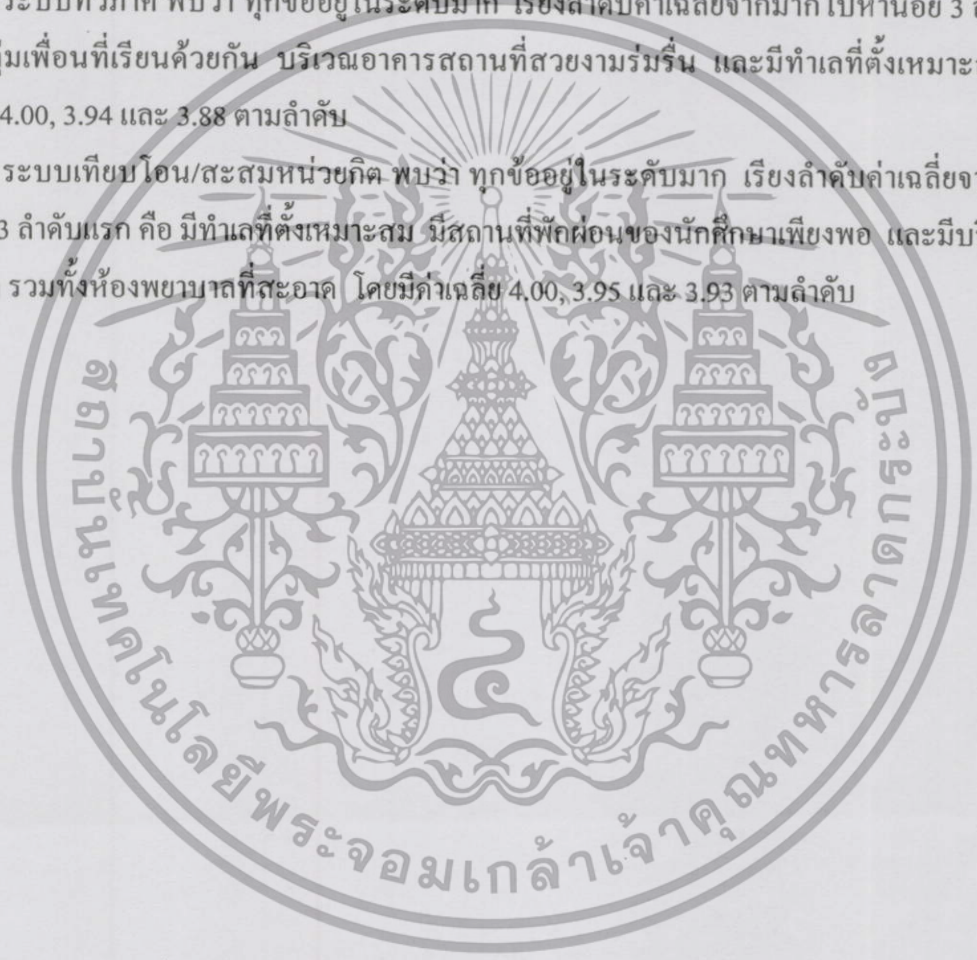
ระบบการศึกษา	ปกติ (n ₁ = 245)				ทวิภาคี (n ₂ = 33)				เทียบโอน/สะสมหน่วยกิต (n ₃ = 40)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา												
1. มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม	3.99	0.85	มาก	2	3.88	0.89	มาก	3	4.00	0.88	มาก	1
2. มีการคมนาคมสะดวก	4.00	0.81	มาก	1	3.79	0.82	มาก	5	3.80	0.82	มาก	8
3. บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น	3.86	0.85	มาก	4	3.94	0.75	มาก	2	3.85	0.83	มาก	6
4. มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ	3.65	0.93	มาก	9	3.85	0.87	มาก	4	3.95	0.75	มาก	2
5. มีสนามกีฬาสำหรับนักศึกษาเพียงพอ	3.59	0.96	มาก	10	3.64	0.86	มาก	9	3.78	0.70	มาก	9
6. มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน	3.98	0.84	มาก	3	4.00	0.75	มาก	1	3.85	0.70	มาก	5
7. มีแหล่งศึกษาค้นคว้าภายนอกสถานศึกษาสนับสนุน อย่างเพียงพอ	3.79	0.89	มาก	7	3.55	0.75	มาก	10	3.73	0.75	มาก	10
8. มีบริการแนะแนวอาชีพ รวมทั้งหางานให้ทำ	3.85	0.89	มาก	5	3.76	0.79	มาก	6	3.80	0.79	มาก	7
9. การจัดกิจกรรมของชมรม	3.77	0.87	มาก	8	3.64	0.78	มาก	8	3.88	0.79	มาก	4
10. มีบริการปฐมพยาบาล รวมทั้งห้องพยาบาลที่สะอาด	3.81	0.88	มาก	6	3.67	0.82	มาก	7	3.93	0.80	มาก	3
รวม	3.83	0.65	มาก		3.77	0.46	มาก		3.86	0.54	มาก	

จากตารางที่ 4.19 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของ สถานศึกษา จำแนกตามระบบการศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.83, 3.77 และ 3.86 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจำแนกตามระบบการศึกษา ปรากฏผลดังนี้

ระบบปกติ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีการคมนาคมสะดวก มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม และมีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน โดยมีค่าเฉลี่ย 4.00, 3.99 และ 3.98 ตามลำดับ

ระบบทวิภาคี พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น และมีทำเลที่ตั้งเหมาะสม โดยมี ค่าเฉลี่ย 4.00, 3.94 และ 3.88 ตามลำดับ

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไป น้อย 3 ลำดับแรก คือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ และมีบริการปฐม พยาบาล รวมทั้งห้องพยาบาลที่สะอาด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.00, 3.95 และ 3.93 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในภาพรวม รายด้าน รวมทั้งจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา และระบบการศึกษา

5.2 วิธีดำเนินการวิจัย

5.2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาคหกรรม ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 67 แห่ง จำนวนนักศึกษารวม 2,044 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยการเปิดตารางของ R.V. Krejcie & D.W. Morgan ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 327 คน ทั้งนี้ จำนวนนักศึกษาในบางประเภทสถานศึกษาที่น้อยกว่า 30 คน ใช้ประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่าง และจำนวนสถานศึกษาในบางประเภทสถานศึกษาที่มากกว่า 10 แห่ง ใช้ข้อมูลร้อยละ 50 ของจำนวนสถานศึกษาเทียบสัดส่วนบัญญัติไตรยางศ์ และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ได้จำนวนสถานศึกษากลุ่มตัวอย่าง 40 แห่ง นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 327 คน

5.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 2 ข้อ และตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม จำนวน 39 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales) และนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าความสอดคล้องของข้อความ (IOC) ได้ค่า IOC ระหว่าง 0.6-1.00 แล้วนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรีและวิทยาลัยอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เยี่ยมละออ และหาค่าความเชื่อมั่นได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในภาพรวมเท่ากับ 0.91 แล้วนำแบบสอบถามมาปรับปรุงให้เหมาะสมด้านเนื้อหาและสำนวนภาษา

5.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยสถานศึกษาที่อยู่ใกล้ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ส่วนสถานศึกษาที่อยู่ไกลจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ โดยให้หัวหน้างานวิจัยพัฒนาและมาตรฐานการศึกษาของแต่ละสถานศึกษาคำเนินการและส่งคืนแบบสอบถามภายในเดือนกุมภาพันธ์ 2551 ได้แบบสอบถามคืนจำนวนทั้งสิ้น 318 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 97.25 และเป็นฉบับสมบูรณ์ทุกฉบับ

5.2.4 นำข้อมูลมาวิเคราะห์แปลผล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ ในตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่และค่าร้อยละ และในตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษา จำนวน 5 ด้าน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean : \bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) โดยภาพรวม รายด้านพร้อมคำบรรยายประกอบ รวมถึงจำแนกตามประเภทของสถานศึกษาและระบบการศึกษา

5.3 สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยผู้วิจัยนำมาสรุปผลตามกรอบแนวคิดที่ใช้ในงานวิจัย ผลการวิจัยสรุปได้เป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 318 คน ส่วนใหญ่ศึกษาในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 198 คน และเป็นนักศึกษาในระบบปกติ จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 62.26 และ 77.04 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรมของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยภาพรวม รายด้าน รวมถึงจำแนกตามประเภทของสถานศึกษาและระบบการศึกษา ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

2.1 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรมของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยภาพรวม ทั้ง 5 ด้าน ผลการวิจัยพบว่าอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านสภาพเศรษฐกิจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านวิชาการ และด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวม จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทุกประเภทสถานศึกษา มีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านสภาพเศรษฐกิจของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษา ประเภทวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี อยู่ในระดับมากที่สุด แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษา 2 ลำดับแรก ในแต่ละประเภทของสถานศึกษา พบว่า

วิทยาลัยเทคนิค นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านวิชาการ

วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยการอาชีวนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านสภาพเศรษฐกิจและด้านเหตุผลส่วนตัว

วิทยาลัยสารพัดช่างนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านสภาพเศรษฐกิจและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวม จำแนกตามระบบการศึกษา ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านในทุกระบบการศึกษาพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 2 ลำดับแรก ของแต่ละระบบการศึกษา พบว่า

ระบบปกตินักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ระบบทวิภาคีและระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านสภาพเศรษฐกิจ

2.2 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยพิจารณาเป็นรายด้าน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

2.2.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าเกือบทุกข้ออยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรก และอยู่ในระดับมากคือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านเหตุผลส่วนตัว ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมนักศึกษาของทุกประเภทสถานศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณา

เป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ของแต่ละประเภทของสถานศึกษา พบว่า

วิทยาลัยเทคนิค นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น

วิทยาลัยอาชีวศึกษา นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้ ทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น

วิทยาลัยสารพัดช่าง นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ เป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

วิทยาลัยการอาชีพ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษาตามเหตุผลส่วนตัว ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวม นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกระบบการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ในแต่ละระบบพบว่า

ระบบปกติ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น

ระบบทวิภาคี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้ และมีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส.

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. และเป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก และอยู่ในระดับมากคือ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมนักศึกษาทุกประเภทของสถานศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ในแต่ละประเภทของสถานศึกษา พบว่า

วิทยาลัยเทคนิค นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ และผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ

วิทยาลัยอาชีวศึกษา นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ และครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ

วิทยาลัยสารพัดช่าง นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ และครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ

วิทยาลัยการอาชีพ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ และพี่น้องหรือญาติสนิทแนะนำให้ศึกษาต่อ

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษาด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกระบบการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ในแต่ละระบบการศึกษา พบว่า

ระบบปกติ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ

ระบบทวิภาคี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ และครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ เพื่อนที่สนิท ชักชวนให้ศึกษาต่อ พี่น้องหรือญาติสนิทแนะนำให้ศึกษาต่อ และบิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ

2.2.3 ด้านวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อ อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก และอยู่ในระดับมากคือ ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา และผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านวิชาการ ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวม นักศึกษาทุกประเภทสถานศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ในแต่ละประเภทของสถานศึกษา พบว่า

วิทยาลัยเทคนิค นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีห้องสมุดที่ทันสมัย ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และมีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

วิทยาลัยอาชีวศึกษา นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม และความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา

วิทยาลัยสารพัดช่าง นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และมีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา

วิทยาลัยการอาชีพ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษาด้านวิชาการ ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ในทุกระบบการศึกษาพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ในแต่ละระบบการศึกษาคือ

ระบบปกติ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา

ระบบทวิภาคี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตและมีความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม และความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา

2.2.4 ด้านสภาพเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก และอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และเสียด่าใช้จ่ายน้อยกว่ามหาวิทยาลัย

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านสภาพเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมนักศึกษาทุกประเภทสถานศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก ยกเว้นของนักศึกษาที่ศึกษาต่ออยู่ในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ในแต่ละประเภทของสถานศึกษา พบว่า

วิทยาลัยเทคนิค นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือเมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี เสียด่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และสถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนในระดับ ปวส.

วิทยาลัยอาชีวศึกษา นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือเมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และมีเงินกองทุนกู้ยืม

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนในระดับ ปวส. มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และเมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี

วิทยาลัยสารพัดช่าง นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา เสียด่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และเมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี

วิทยาลัยการอาชีพ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี เสียด่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และมีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษาด้านสภาพเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกระบบการศึกษาพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ในแต่ละระบบการศึกษา พบว่า

ระบบปกติ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และมีเงินกองทุนกู้ยืม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระบบทวิภาคี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี และเสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และสถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนในระดับ ปวส.

2.2.5 ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก และอยู่ในระดับมากคือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน และมีการคมนาคมสะดวก

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมนักศึกษาทุกประเภทสถานศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ในแต่ละประเภทของสถานศึกษาพบว่า

วิทยาลัยเทคนิค นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น และมีการคมนาคมสะดวก

วิทยาลัยอาชีวศึกษา นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน มีการคมนาคมสะดวก และมีทำเลที่ตั้งเหมาะสม

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน และมีการคมนาคมสะดวก

วิทยาลัยสารพัดช่าง นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม และการจัดกิจกรรมของชมรม

วิทยาลัยการอาชีพ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน และมีสนามกีฬาสำหรับนักศึกษาเพียงพอ

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษาด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกระบบการศึกษาพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 3 ลำดับแรก ในแต่ละระบบการศึกษาพบว่า

ระบบปกติ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีการคมนาคมสะดวก มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม และมีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน

ระบบทวิภาคี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น และมีทำเลที่ตั้งเหมาะสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ และมีบริการปฐมพยาบาล รวมทั้งห้องพยาบาลที่สะอาด

5.4 อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำผลที่ได้จากการวิจัยมาพิจารณา วิเคราะห์ โดยอภิปรายผลตามกรอบแนวคิดที่ใช้ในงานวิจัย พบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจนำมาอภิปรายผล ดังนี้

5.4.1 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยภาพรวม จำแนกตามประเภทสถานศึกษาและระบบการศึกษา

จากผลการวิจัย แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ทั้ง 5 ด้าน พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษามีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. อยู่ก่อนแล้ว และการเรียนประเภทวิชาคหกรรมสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ รวมทั้งทำให้มีความรู้ความชำนาญในวิชาชีพมากขึ้น จึงถึงเห็นความสำคัญของการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ตรงกับแนวคิดของ George E. Myers (อ้างใน คาว สมศรี โหม่ง. 2540 : 29) เชื่อว่าถ้าบุคคลได้เลือกอาชีพตามความสนใจและความสามารถของเขาแล้ว บุคคลจะเกิดความสุขและจะประสบผลสำเร็จในอาชีพ และอมรรัตน์ เจริญชัย (อ้างใน สนธยร แห่งศรีสาร. 2544 : 99) ได้ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่าความพอใจด้านเหตุผลส่วนตัวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการตัดสินใจ และลักษณะงานอาชีพทุกชนิด ผู้เรียนควรสำรวจความสนใจและความสามารถของตนเองอย่างตรงไปตรงมา ควรเลือกอาชีพที่เรามีความสนใจจะทำให้เกิดความพอใจและมีความสุขในงาน ทำให้สามารถทำงานให้เจริญก้าวหน้าได้ ความพอใจและเหตุผลส่วนตัวเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจเลือกอาชีพเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์ สะเพียรชัย (อ้างใน ทดาร์ตน์ วัฒนสาครศิริ. 2545 : 17) ที่กล่าวถึงเหตุจูงใจในการศึกษาในระดับต่าง ๆ ว่านับวันจะมีแนวโน้มในการศึกษาต่อสูงขึ้น เพราะการศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานที่จะทำให้ชีวิตสมบูรณ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุภาพรณี เกลอเลิศวิชัย (2542 : 71) ซึ่งศึกษาเรื่องการเลือกศึกษากลุ่มวิชาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพรรณิ โพธิ์ทอง (2544 : 62) ซึ่งได้ศึกษาความต้องการและเหตุผลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการศึกษาต่อในสถานศึกษาประเภทสายอาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยมีเหตุผลเรียงลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ด้านสภาพส่วนตัวของนักเรียน ด้านสภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียน และด้านภาพลักษณ์ของสถานศึกษา และงานวิจัยของ นาญา กำแหงฤทธิ์ (2548 : 72) ได้ศึกษาปัจจัยของใจในการเลือกเรียนโปรแกรมวิชาการศึกษาปฐมวัยของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏ พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ด้านความสนใจของตนเอง ด้านค่านิยมทางสังคม และด้านความรู้เกี่ยวกับ โปรแกรมการศึกษาปฐมวัย

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษา 2 ลำดับแรกในแต่ละประเภทของสถานศึกษาพบว่า วิทยาลัยเทคนิคคือ ด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านวิชาการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาเห็นว่าสามารถนำความรู้ทางด้านนครกรรมไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ รวมทั้งการจัดการศึกษาด้านวิชาการของสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิคมีการบริหารด้านวิชาการเป็นอย่างดี โดยเฉพาะมีห้องสมุดที่ทันสมัยทำให้นักศึกษาสามารถใช้สืบค้นข้อมูลต่าง ๆ ที่ทันสมัยใช้ประกอบการเรียนได้ ส่วนในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยการอาชีพ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษามีความตั้งใจจะศึกษาในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งสามารถนำความรู้ทางด้านนครกรรมไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และนักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาซึ่งส่วนใหญ่ศึกษาในระบบปกติ มีความสนิทสนมกับอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งมีส่วนแนะนำให้ศึกษาในระดับ ปวส. และบิดามารดาเป็นผู้สนับสนุนให้ศึกษาต่อ ส่วนนักศึกษาในวิทยาลัยการอาชีพส่วนใหญ่ทำงานแล้วจะใกล้ชิดกัน เพื่อนที่สนิทและผู้ทีประสบความสำเร็จในอาชีพซึ่งเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องแนะนำให้ศึกษาต่อ ส่วนในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านสภาพเศรษฐกิจและด้านเหตุผลส่วนตัว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าธรรมชาติของการทำงานทางด้านเกษตรจำเป็นต้องมีพื้นที่และทุนจำนวนมาก แต่การทำงานด้านนครกรรมมีโอกาสรายได้ดีและลงทุนน้อยกว่า และบางส่วนศึกษาในระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต และระบบทวิภาคีมีโอกาสราย ได้ขณะที่ศึกษา และนักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยสารพัดช่าง มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อจากด้านสภาพเศรษฐกิจและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่เรียนระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต การมาเรียนในระดับ ปวส. เฉพาะวันหยุด จึงมีโอกาทำงานหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษาระดับ ปวส. และค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่าของมหาวิทยาลัย รวมทั้งมีเพื่อนที่สนิทและบุคคลที่ประกอบอาชีพทางด้านนครกรรม เป็นผู้แนะนำให้ศึกษาในระดับ ปวส. ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวพันธ์ พงษ์บริบูรณ์ (2545 : 55) ซึ่งศึกษาแรงจูงใจที่นักศึกษาเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ในจังหวัดขอนแก่น พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีแรงจูงใจด้านความสนใจและเหตุผลส่วนตัวอยู่ในลำดับที่ 3 และสอดคล้องกับงานวิจัยของลดารัตน์ วัฒนสาครศิริ (2545 : 80)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้ศึกษามูลเหตุจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในเขตการศึกษา 9 พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีด้านเกียรติยศชื่อเสียงและด้านเหตุผลส่วนตัวอยู่ในลำดับที่ 1 และที่ 2

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษา ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อ 2 ลำดับแรก ของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในแต่ละระบบการศึกษาพบว่า ระบบปกติคือ ด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาต้องการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. รวมทั้งสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น ประกอบกับการเรียนในระบบปกติ นักศึกษาส่วนใหญ่จบจากชั้น ปวช. ซึ่งมีความสนิทสนมกับอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาจึงมีส่วนแนะนำให้ศึกษาต่อและการศึกษาในระบบปกติต้องมนเรียน 5 วัน/สัปดาห์ จึงต้องได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายจากบิดามารดา ดังนั้นบิดามารดาจึงมีส่วนในการศึกษาต่อ ส่วนในระบบทวิภาคีและระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อจากด้านเหตุผลส่วนตัวและด้านสภาพเศรษฐกิจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาต้องการมีความรู้และทักษะด้านวิชาชีพ เพื่อนำไปประกอบอาชีพได้อย่างมั่นใจและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับคู่มือการจัดการศึกษาในระบบทวิภาคี (มปป. : 17) และคู่มือการเทียบโอนประสบการณ์วิชาชีพ (2548 : 4-96) นักศึกษาระบบทวิภาคีจะเรียนในสถานศึกษา 1-2 วัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ 4-5 วัน ส่วนนักศึกษาระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิตจะมีอาชีพอยู่แล้วโดยเวลาปกติจะทำงานและมาเรียนในวันหยุดเดือนละ 1-2 วัน ซึ่งการเรียนไม่ทำให้เสียรายได้ปกติ ดังนั้นนักศึกษทั้งสองระบบนี้จะมีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษาและเมื่อจบแล้วทำงานจะมีรายได้ดีขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของทองปาน แวงโสธรณ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร พบว่าแรงจูงใจที่มีผลมากที่สุดต่อการเลือกเรียนสายอาชีพมีลำดับความสำคัญคือ ด้านลักษณะอาชีพ ความสามารถเฉพาะตน เกียรติยศชื่อเสียง การเงิน และบุคคล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาสามสุวรรณ (2542 : 70) ศึกษาเหตุผลการเลือกศึกษาต่อประเภทวิชาคหกรรม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมนักเรียนเห็นด้วยมากที่สุด และด้านความรู้เกี่ยวกับสถานที่ที่จะเข้าศึกษาต่ออยู่ในลำดับที่ 1 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความรู้ในระหว่างเรียนสามารถนำไปใช้เพื่อเป็นอาชีพเสริมได้

5.4.2 แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาลังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นรายด้าน โดยภาพรวมและจำแนกตามประเภทสถานศึกษาและระบบการศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านเหตุผลส่วนตัว

ผลการวิจัย แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรมของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัวพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรกคือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าตลาดแรงงาน ในประเภทวิชาคหกรรมส่วนใหญ่มีความต้องการแรงงานในระดับ ปวส. ซึ่งเป็นแรงงานในระดับเทคนิคที่มีความรู้ความสามารถในระดับ นอกเหนือจากการมีทักษะความชำนาญเพียงอย่างเดียว สอดคล้องกับทฤษฎีการเลือกอาชีพของ John O. Crites (อ้างใน สนธยา แพ่งศรีสาร. 2544 : 30) ซึ่งมีแนวคิดที่ว่าแรงกระตุ้นในการเลือกอาชีพคือ ความคาดหวังของสังคมที่ว่า “ทุกคนควรทำงาน” นอกจากนี้การเลือกอาชีพเป็นพฤติกรรมที่เป็นระบบมิใช่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ การเลือกอาชีพของบุคคลจะแตกต่างกันและสัมพันธ์กับสิ่งเร้าหรือตัวแปรตอบสนอง ได้แก่ ความถนัดทั่วไป ความสามารถทางสมอง ความสนใจ บุคลิกภาพอัธยาศัย นิสัย และเป้าหมายในชีวิต รวมถึงสอดคล้องกับทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Robert Hoppock (อ้างใน สุภาภรณ์ เลอเลิศวิชัย. 2542 : 15) ที่กล่าวถึงหลักสำคัญในการเลือกอาชีพในด้านเหตุผลส่วนตัว ความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ค่านิยม และบุคลิกภาพมีผลต่อการเลือกอาชีพ เพราะจะช่วยทำให้บุคคลตระหนักถึงความต้องการของตนเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรสวรรค์ เพชรรัตน์ (2542 : 70) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อโปรแกรมวิชาเกษตรศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันราชภัฏภาคใต้ พบว่าแรงจูงใจด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว อยู่ในระดับมาก โดยต้องการเรียนเพื่อให้ได้รับปริญญาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาภรณ์ เลอเลิศวิชัย (2542 : 106) ได้ศึกษาการเลือกศึกษาระดับวิชาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีองค์ประกอบในการเลือกเรียนด้านความรู้เกี่ยวกับตนเอง อยู่ในระดับมาก และเหตุผลที่สำคัญคือ แผนการเรียนประกอบด้วยรายวิชาที่สามารถเรียนให้จบได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลดาวัลย์ วัฒนสารศิริ (2545 : 36) ได้ศึกษาเหตุผลจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในเขตการศึกษา 9 พบว่าเหตุผลจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัวอยู่ในระดับมาก และพบว่าการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเองในการทำงานมากขึ้นมีความสำคัญในลำดับที่ 2 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทร์จิรา วงษ์บุญงาม (2549 : 48) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ของนิสิตระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่านักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านเหตุผลส่วนตัว โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยต้องการมีอนาคตที่ก้าวหน้าในอาชีพทางด้านธุรกิจ และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและต้องการเพิ่มพูนประสบการณ์ทางการบริหารธุรกิจ อยู่ในระดับมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ย 3 ลำดับแรก ของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิคและวิทยาลัยอาชีวศึกษา นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการเรียนประเภทวิชาคหกรรมเกี่ยวข้องกับปัจจัย 4 คือ อาหาร เสื้อผ้า และงานศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น และในการเรียนมีการฝึกปฏิบัติในระดับเทคนิควิธีการและการวางแผนการทำงาน ซึ่งจะช่วยให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น ส่วนของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีก็มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้ ทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาต้องการเรียนให้จบระดับปริญญา แต่มาเรียนเพื่อให้จบระดับ ปวส. ก่อนเพราะการเรียน ปวส. เสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าเรียนต่อระดับปริญญา 4 ปีครึ่งเดียว และการเรียนระดับ ปวส. จะมีการฝึกปฏิบัติมากขึ้นทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น ในวิทยาลัยสงฆ์ต่างคือ เป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่เรียนตามความต้องการของสถานประกอบการที่มีอยู่ในท้องถิ่นที่นักศึกษาอยู่ ส่วนในวิทยาลัยการอาชีพก็มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาต้องการมีวุฒิทางการศึกษาที่สูงขึ้น และในการเรียนในระดับ ปวส. มีการฝึกปฏิบัติเทคนิควิธีการเพิ่มขึ้น จึงทำให้ใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้นและทำงานได้อย่างมั่นใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการของ Maslow (1954 : 35-37) ในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 4 คือ ใช้วิชาความรู้เพื่อสนองความต้องการในชีวิตประจำวันเพื่อสนองความต้องการด้านสรีระและความต้องการที่จะทำให้อ自己有ค่า การเรียนในระดับ ปวส. จะช่วยให้มีความรู้ทักษะความชำนาญในวิชาชีพมากขึ้น นอกจากจะใช้ในชีวิตประจำวันแล้วจะช่วยให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณิ โพธิ์ทอง (2544 : 52) ศึกษาความต้องการและเหตุผลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าเหตุผลด้านส่วนตัวในการเลือกเรียนวิชาชีพในระดับ ปวส. เพราะสาขาวิชานี้เหมาะสมกับความสามารถและสติปัญญา และวิชานี้จะทำให้ได้ใช้ความรู้ความสามารถในการทำงานได้เต็มที่ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับที่ 1 และที่ 2 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวพันธ์ พงษ์บริบูรณ์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจที่นักศึกษาเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ในจังหวัดขอนแก่น พบว่าแรงจูงใจด้านความสนใจและเหตุผลส่วนตัวอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในลำดับสูงสุดคือ การเรียนในวิชาชีพนี้มีโอกาสเรียนต่อสูงขึ้นในหลายสาขา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกระบบการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละระบบการศึกษาพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรก ของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระบบปกติ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าตัวนักศึกษาเองต้องการเรียนในระดับสูงขึ้นไปอยู่แล้ว การศึกษาในระดับ ปวส. จะเรียนภาคปฏิบัติเป็นส่วนมาก ซึ่งนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ รวมทั้งการฝึกทักษะต่าง ๆ จะเป็นด้านเทคนิควิธีการทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น ในระบบทวิภาคีคือ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี และมีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาจะเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการซึ่งวิชาที่เรียนจึงนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในการทำงานได้ และเมื่อเรียนจบระดับ ปวส. ก็สามารถไปเรียนต่อในระดับปริญญาตรีอีก 2 ปีได้ ในระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิตคือ สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. และเป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมจากท้องถิ่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาเทียบโอนจะนำวิชาที่ใช้ในชีวิตการทำงานมาเทียบโอนเป็นหน่วยกิต ทำให้เหลือวิชาที่เรียนไม่มากนักซึ่งทำให้ความตั้งใจในการศึกษาให้จบในระดับ ปวส. เป็นเรื่องไม่ยากนัก และประเภทวิชาคหกรรมมีการนำไปประกอบอาชีพซึ่งเป็นที่นิยมในท้องถิ่นอยู่แล้ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ โธมัส ฟิงทอห์ล (2543 : 72) ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์พัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าแรงจูงใจด้านการพัฒนาวิชาชีพ มีแรงจูงใจจากความต้องการพัฒนาศักยภาพและความรู้ของตนเอง เพื่อเตรียมความพร้อมและความสามารถในการทำงานได้หลาย ๆ อย่างในหน่วยงานต่าง ๆ และต้องการพัฒนาวิชาชีพของตนเองในอนาคต มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงเป็นลำดับที่ 1 และที่ 2 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สนธยา แพ่งศรีสาร (2544 : 95) ได้ศึกษาเหตุผลใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์ ของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตวิทยาลัย พบว่านักศึกษามีเหตุผลใจในการศึกษาต่อด้านความถนัด ความพอใจ เหตุผลส่วนตัวอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญข้อสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด

ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรมของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมากและข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรกคือ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าบิดามารดาส่วนใหญ่จะต้องการให้บุตรหลานได้รับการศึกษาในระดับที่สูงเท่าที่จะเรียนได้ เพื่อให้มีอาชีพที่ดีและมีรายได้สูง และนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นระบบปกติจะมีความ

สนิทสนมกับครูประจำชั้นและมีเพื่อนสนิทซึ่งเป็นผู้แนะนำให้ศึกษาต่อในระดับ ปวส. สอดคล้องกับงานวิจัยของ Dobbins (อ้างใน ไช่มุก เสาวจันทร์. 2543 : 47) ได้ศึกษาถึงความปรารถนาและความมุ่งหวังทางการศึกษาและอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 429 คน จากรัฐหลุยเซียน่า พบว่าครอบครัวมีอิทธิพลต่อความมุ่งหวังทางการศึกษามาก คือ บิดามารดามีอิทธิพลต่อการเลือกวิชาชีพที่ศึกษาต่อ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทวีศักดิ์ เบ้าหล่อเพชร (2541 : 47) ศึกษาองค์ประกอบที่มีต่อการเลือกเรียนอาชีวศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดอุดรธานี พบว่าองค์ประกอบที่มีผลต่อการเลือกเรียนด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครองแนะนำให้เรียน มีค่าเฉลี่ยมากเป็นลำดับแรก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สว่างจิตร์ พัชรณิปกกรณ์ (2541 : 50) ได้ศึกษาเหตุผลใจในการเลือกเรียนวิชาเอกคอมพิวเตอร์ธุรกิจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าเหตุผลใจในการเลือกเรียนด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง พบว่าบิดามารดา หรือผู้ปกครองต้องการให้เรียน มีค่าเฉลี่ยมากเป็นลำดับแรก รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฤดีรัตน์ วัฒนสาครศิริ (2545 : 88) ได้ศึกษามูลเหตุจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในเขตการศึกษา 9 พบว่ามูลเหตุจูงใจในการศึกษาต่อด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยบิดามารดาหรือผู้ปกครองแนะนำให้ศึกษาต่อ และครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น ๆ

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง พบว่าโดยภาพรวมนักศึกษาทุกประเภทของสถานศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละประเภทของสถานศึกษาพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิค นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ และผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาต้องให้บิดามารดาส่งเสริมสนับสนุนค่าเล่าเรียนในการศึกษา บิดามารดาจึงมีส่วนให้ตัดสินใจเรียนต่อ และส่วนใหญ่จบจากระดับ ปวช. มาต่อ ปวส. ดังนั้นครูประจำชั้นจึงมีส่วนจูงใจให้ศึกษาต่อ รวมทั้งผู้ที่ประสบความสำเร็จซึ่งประกอบอาชีพให้เห็นเป็นแนวทางในการศึกษาได้แนะนำให้ศึกษาต่อ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาคือ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่เรียนจบในระดับ ปวช. และต่อระดับ ปวส. ทั้งครูประจำชั้นและเพื่อนที่มีความสนิทสนมกันจะชักชวนให้ศึกษาต่อ รวมทั้งบิดามารดาต้องการให้เรียนต่อสูงขึ้นตามค่านิยมของสังคม ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีคือ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ และครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่เรียนระบบทวิภาคี เพื่อให้มีรายได้จากที่เห็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในสถานประกอบการ รวมทั้งครูแนะแนวและครูประจำชั้นซึ่งอยู่ในระดับ

ปวช. อาจแนะนำให้เรียนและทำงานควบคู่กันไป ในวิทยาลัยสารพัดช่างคือ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ และครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่เรียนระบบเทียบ โอน/สะสมหน่วยกิต เพื่อนที่ทำงานด้วยกันน่าจะมีส่วนชักชวนให้มาศึกษาต่อ และในที่ทำงานอาจมีผู้ประสบความสำเร็จได้รับความก้าวหน้า ถ้ามีการศึกษาสูงขึ้นและอาจมีครูแนะแนวของวิทยาลัยสารพัดช่างมาแนะแนวให้ศึกษาต่อระดับ ปวส. และในวิทยาลัยการอาชีพคือ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ และพี่น้องหรือญาติสนิทแนะนำให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่เรียนระบบเทียบ โอน/สะสมหน่วยกิต มีเพื่อนที่ทำงานด้วยกันจึงชักชวนมาศึกษาต่อ ส่วนผู้ที่ประสบผลสำเร็จและพี่น้องหรือญาติสนิทที่ทำงานอยู่ด้วยกันและทำให้เห็นถึงความก้าวหน้าเมื่อมีการศึกษาสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาภรณ์ เลอเลิศวิชัย (2542 : 63) ได้ศึกษาการเลือกศึกษากลุ่มวิชาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่าเรียนเพราะเคยเห็นผู้ประสบความสำเร็จในวิชาชีพและได้รับการแนะแนวการศึกษาและอาชีพในกลุ่มวิชาชีพที่มาจากสถานศึกษาเดิม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยะ ประสงค์จันทร์ (2544 : 59) ได้ศึกษาความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลา พบว่าด้านบุคคลที่ส่งเสริมให้เรียนต่อคือ บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ปกครอง และครูแนะแนวเป็นผู้แนะนำให้ศึกษาต่อ

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษาด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกระบบการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละระบบการศึกษา พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ของนักศึกษาศึกษาอยู่ในระบบปกติคือ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาในระบบปกติส่วนใหญ่จบ ปวช. และจะมีความสนิทสนมกับครูประจำชั้นและเพื่อน และส่วนใหญ่จะมีบิดามารดาส่งเสียค่าเล่าเรียน ดังนั้นบิดามารดาจึงเป็นผู้มีส่วนแนะนำให้ศึกษาต่อ ในระบบทวิภาคีคือ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ และครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษามีงานทำและมีเพื่อนสนิททำงานด้วยกัน ได้เห็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพในที่จะไปทำงาน และครูแนะแนวจะมีส่วนแนะนำ เนื่องจากเป็นนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่จะเพิ่มนักเรียนในระบบทวิภาคีให้มากขึ้น ในระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิตคือ เพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ พี่น้องหรือญาติสนิทแนะนำให้ศึกษาต่อ และบิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิตมีงานทำและมีประสบการณ์ในวิชาชีพอยู่แล้ว เพื่อนสนิทหรือพี่น้องญาติสนิทที่ทำงานด้วยกันต้องการให้มีการศึกษาสูงขึ้นหรือบิดามารดาที่ต้องการให้บุตรมีการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามค่านิยมของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

Eaddy (อ้างใน ไข่มุก เสาวจันทร์. 2543 : 46) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนเกษตรกรรมในรัฐหลุยเซียนาพบว่า บุคคลที่มีชื่อเสียงในวิชาชีพมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพนอกจากนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Dobbins (อ้างใน ไข่มุก เสาวจันทร์. 2543 : 47) ได้ศึกษาความมุ่งหวังในการศึกษาและเลือกอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า ครอบครัวและเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรสวรรค์ เพชรรัตน์ (2542 : 50) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อโปรแกรมวิชาเกษตรศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันราชภัฏภาคใต้ พบว่าด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องในการศึกษาต่อคือ ได้รับคำแนะนำจากครูแนะแนว บิดามารดาหรือผู้ปกครองแนะนำให้เลือกเรียนอยู่ในลำดับที่ 2 และ 3 สอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกศักดิ์ ประสงค์ศิลป์ (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องปัจจัยในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดอุดรธานี พบว่าผู้ให้คำแนะนำศึกษาต่อคือ ครูประจำชั้น บิดามารดา และผู้ปกครองส่วนมากให้การสนับสนุนให้เรียนต่อ นอกจากนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทร์จิรา วงศ์บุญงาม (2549 : 50) ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิตระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าได้เห็นความสำเร็จจากบุคคลที่ใกล้ชิดที่ประกอบอาชีพทางธุรกิจ ซึ่งสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นแรงจูงใจในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อ.โณทัย พึ่งทองหล่อ (2543 : 70) ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์พัฒนาการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าแรงจูงใจด้านอิทธิพลจากสื่อบุคคลที่มีส่วนในการศึกษาต่อคือ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ ญาติพี่น้องแนะนำให้มาเรียน และเพื่อนฝูงแนะนำให้มาเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับที่ 1-3

ด้านวิชาการ

ผลการวิจัย แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรมของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านวิชาการพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรกคือ ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา และผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการจัดการเรียนการสอนด้านคหกรรมเน้นการฝึกปฏิบัติ จนทำให้นักศึกษามีความสามารถด้านวิชาชีพและเป็นที่ยอมรับของสังคม ผลงานทางวิชาการของนักศึกษาทั้งที่กำลังศึกษาและที่จบไปแล้วมีฝีมือทั้งทางด้านความรู้ ทักษะ และคุณธรรมจริยธรรม และการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ต้องสอบผ่านทางวิชาชีพตามเกณฑ์และมีการสอบมาตรฐานวิชาชีพ มีผลทำให้นักศึกษาที่จบไปมีคุณภาพ ดังที่ กิติมา ปรีดีดิลก (อ้างใน สนธยา แห่งศรีสาร. 2544 : 46) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทางด้านวิชาการว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะโลกปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทั้งด้านหลักสูตรและวิธีสอน ดังนั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำเป็นต้องพัฒนาการเรียนการสอนให้ทันกับวิทยาการที่ก้าวหน้า ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Berquist และ Phillips (อ้างใน อำนวย พุ่มพุทธร. 2540 : 38) ได้กล่าวว่า การพัฒนาวิชาการด้านอาจารย์จะต้องพัฒนาทั้งด้านการเรียนการสอน ด้านเจตคติของอาจารย์ ตลอดจนด้านวิชาการและด้านองค์การด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพงษ์ จิตจรัสอำพัน (2540 : 48) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อสายวิชาการธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษามีแรงจูงใจในด้านคุณลักษณะของสถาบันอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความศรัทธาในชื่อเสียงของสถาบันแห่งนี้เป็นอันดับที่ 1 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภา สามสุวรรณ (2542 : 58) ได้ศึกษาการเลือกศึกษาต่อประเภทวิชาคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคเหนือ ด้านความรู้เกี่ยวกับสถานที่ศึกษาต่อ คือ สถานศึกษามีชื่อเสียงทางการเรียนการสอนวิชาคหกรรม และตัวอย่างจากศิษย์เก่าที่เรียนจบจากสถานศึกษาไปแล้วประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทร์จิรา วงษ์บุญงาม (2549 : 49) ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิตระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าด้านลักษณะของสถาบันมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของสังคม ศรัทธาชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมาก

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ด้านวิชาการ พบว่าโดยภาพรวมนักศึกษาทุกประเภทสถานศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละประเภทของสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ของนักศึกษานักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิคคือ มีห้องสมุดที่ทันสมัย ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และมีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิคมีบริการด้านห้องสมุดระบบอินเทอร์เน็ต ช่วยให้นักศึกษาสืบค้นข้อมูลและช่วยให้การเรียน ได้มีโอกาสรับข่าวสารที่ทันสมัย ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาคือ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาที่ศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะได้รับการฝึกปฏิบัติอย่างเข้มข้น และมีครูประเภทวิชาคหกรรมจำนวนมากว่าสถานศึกษาประเภทอื่น ๆ ซึ่งสามารถถ่ายทอดความรู้ได้รอบด้าน และนักศึกษาส่วนใหญ่เรียนจบ ปวช. แล้วต่อ ปวส. ในที่เดิม ผลงานวิชาการ ได้แก่ รางวัลต่าง ๆ จากการแข่งขันทักษะด้านคหกรรมของรุ่นพี่ที่จบไปทำให้สถานศึกษาด้านอาชีวศึกษามีชื่อเสียงด้านคหกรรม ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีคือ ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม และ ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่เรียนในระบบทวิภาคีและเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต ซึ่งใช้ระยะเวลาเรียนน้อยกว่าระบบปกติ ในวิทยาลัยสารพัดช่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คือ ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และมีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษารุ่นใหญ่เรียนในระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต วิธีการเรียนจะเรียนแบบนอกระบบโดยค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ จากอินเทอร์เน็ต และถ้าเป็นนักศึกษาเทียบโอนก็ไม่ต้องหาที่ฝึกงานอีก จะฝึกงานในสถานประกอบการที่ทำงานอยู่ และในวิทยาลัยการอาชีพคือ ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และควมมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษารุ่นใหญ่ศึกษาในระบบเทียบโอนจะใช้เวลาเรียนเพิ่มตามหลักสูตรน้อยกว่า 2 ปี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัลยา เข้มกลัด (2544 : 81) ได้ศึกษาเหตุผลในการศึกษาต่อวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใน จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ต้องการเลือกโรงเรียนที่มีชื่อเสียง มีความพร้อมทาง อุปกรณ์การเรียนการสอน และจะต้องทันสมัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบัติ สุปัญญา (2546 : 28) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของสถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสุรินทร์ พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อคือ สถานศึกษามีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับของสังคม รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สนธยา เพ่งศรีสาร (2544 : 71) ได้ศึกษา เรื่องการศึกษาहेตุงุญใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์ ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏ นครสวรรค์ พบว่าด้านวิชาการอยู่ในระดับมากและเป็นลำดับที่ 1 และข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากคือ มีห้องสมุดที่ทันสมัย มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ระยะเวลาในการเรียนตาม หลักสูตรเหมาะสม และพึงพอใจควมมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และพึงพอใจผลงานของ ผู้สำเร็จการศึกษา

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษา ด้านวิชาการ พบว่าโดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษา ต่ออยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกระบบการศึกษาพบว่า ทุกข้ออยู่ใน ระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละระบบการศึกษาผลการวิจัยพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ของนักศึกษาที่ศึกษาในระบบปกติ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ ความมีชื่อเสียงในผลงานทาง วิชาการของนักศึกษา ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา และผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จ การศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษารุ่นใหญ่จบชั้น ปวช. และมีโอกาสได้เห็นผลงานของรุ่นพี่ใน ระดับ ปวส. ในสถานศึกษาเดียวกัน ซึ่งนอกจากฝึกปฏิบัติในการเรียนแล้ว มีการรับจัดทำ รับจ้าง และ ผลิตเพื่อจำหน่าย มีการแข่งขันทักษะในระดับภาคและระดับชาติ ทำให้เห็นฝีมือและผลงานที่มีคุณภาพ ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาในระบบทวิภาคีมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อจากมีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และควมมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าโดยสภาพหลักสูตรทวิภาคี นักศึกษาฝึกปฏิบัติและฝึกงานในสถานประกอบการที่ นักศึกษาทำงานอยู่จึงไม่ต้องไปหาสถานที่ฝึกงานอีกและต้องทำรายงานซึ่งอาศัยอินเทอร์เน็ต ในระบบ เทียบ โอน/สะสมหน่วยกิตมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อจากควมมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม และความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของนักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าโดยสภาพจริงหลักสูตรเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต นักศึกษาในระบบนี้จะมียางทำ และนำวิชาชีพมาเทียบและโอนหน่วยกิตแล้วเรียนวิชาเพิ่มเติมอีก 1 ปี - 1 ปี ครึ่ง ก็จบหลักสูตร และจะเรียนในวันหยุดทำให้ไม่เสียเวลาทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาภรณ์ เถอเลิศวิเศษ (2542 : 63) ซึ่งศึกษาการเลือกศึกษาต่อกลุ่มวิชาของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัย พณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่าด้านความรู้เกี่ยวกับสังคมและสิ่งแวดล้อมที่จูงใจให้ศึกษาต่อเพราะเคยเห็นผู้ประสบความสำเร็จในวิชาชีพนี้ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อโณทัย พึ่งทองหล่อ (2543 : 71) ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิต สาขา นิเทศศาสตร์พัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าความพร้อมด้านอุปกรณ์อำนวยความสะดวก เช่น คอมพิวเตอร์ เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับสูง

ด้านสภาพเศรษฐกิจ

ผลการวิจัย แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ด้านสภาพเศรษฐกิจพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก และอยู่ในระดับมากคือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษาและเสียค่าใช้จ่าย น้อยกว่ามหาวิทยาลัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการศึกษาช่วยให้บุคคลมีความรู้ มีทักษะความสามารถ และเมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ ความสามารถไปใช้ในการประกอบอาชีพ เพื่อให้มีรายได้ที่สูงขึ้นและมีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา รวมทั้งค่าบำรุงการศึกษาและค่าหน่วยกิต น้อยกว่าในระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพงษ์ จิตจรส์อำพัน (2540 : 46) ได้ศึกษา องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อสายวิชาชีพหัตถกรรม ของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะทำให้มีรายได้ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ สว่างจิตร พัทรมณีปกรณ์ (2541 : 50) ได้ศึกษาเหตุผลจูงใจในการเลือกเรียนวิชาเอกคอมพิวเตอร์ธุรกิจของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษามีเหตุผลจูงใจในการเลือกเรียนในชื่อ การทำงานมีโอกาสได้ค่าแรงสูงอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติมา รักนาค (2542 : 125) ได้ศึกษาความสนใจอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2541 ใน ภาคเหนือ พบว่าอิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ คือหางานทำได้ง่าย รายได้ดี สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ปิยะ ประสงค์จันทร์ (2544 : 58) ได้ศึกษาความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดสงขลา พบว่านักเรียนมีความต้องการ ศึกษาต่อในชื่อเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสายอาชีพแล้วมีรายได้ดี โดยการเรียนในสายอาชีพมีโอกาสทำงาน หารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในอันดับแรกและลำดับที่ 3 สอดคล้องกับงานวิจัย ของ อดิเรก วัฒนสารศิริ (2545 : 38) ได้ศึกษาเหตุผลจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในเขตการศึกษา 9 พบว่านักศึกษาที่มีมูลเหตุจูงใจในการศึกษาต่อ คือ เมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นทำให้มีรายได้ดี มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในอันดับแรก และในระหว่างที่ศึกษามีโอกาสหารายได้พิเศษเพิ่มเติม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวพันธ์ พงษ์บริบูรณ์ (2545 : 31) ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจที่นักศึกษาเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ในจังหวัดขอนแก่น พบว่าผู้ประกอบอาชีพช่างอิเล็กทรอนิกส์แล้วมีรายได้ดี มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ พบว่าโดยภาพรวมนักศึกษาทุกประเภทสถานศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละประเภทของสถานศึกษาพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ของนักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิค นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี เสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และสถานภาพทางการเงินเหมาะสมที่จะเรียนในระดับ ปวส. ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการศึกษาในระดับ ปวส. จะทำให้นักศึกษามีความรู้ทักษะในการปฏิบัติงานมากขึ้น เมื่อทำงานก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้น รวมทั้งค่าลงทะเบียนและค่าหน่วยกิตในระดับ ปวส. ถูกกว่าของมหาวิทยาลัย และการเรียนในระดับ ปวส. ระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี จะมีค่าใช้จ่ายไม่มากเท่าที่เรียนในระดับปริญญาตรี 4 ปี ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาคือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และมีเงินกองทุนกู้ยืม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเมื่อจบแล้วสามารถทำงานในสถานประกอบการและทำอาชีพอิสระซึ่งมีรายได้ดี และขณะที่ศึกษาสามารถรับจ้างในช่วงวันหยุดได้ นอกจากนี้นักศึกษาส่วนใหญ่เรียนระบบปกติ ซึ่งมีสิทธิกู้ยืมเงินจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) โดยไม่ต้องเสียดอกเบี้ยในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี โดยคือ สถานภาพทางการเงินเหมาะสมที่จะเรียนในระดับ ปวส. มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และเมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษามีสภาพเศรษฐกิจเหมาะสมที่จะเรียนในระดับ ปวส. ไม่เกิน 2 ปี และส่วนใหญ่มีงานทำในระบบทวิภาคีและเทียบโอนจึงมีรายได้ขณะที่กำลังศึกษา และเมื่อจบแล้วจะทำให้มีตำแหน่งสูงขึ้นและรายได้เพิ่มขึ้น ในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพก็มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา เสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และเมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาในระบบทวิภาคีและระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต ซึ่งมีงานทำอยู่แล้วจึงมีรายได้ขณะที่เรียน และค่าลงทะเบียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาน้อยกว่าในระบบมหาวิทยาลัย และเมื่อเรียนจบจะทำให้เงินเดือนหรือค่าแรงเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อักษรศิลป์ แก้วมawangศ์ (2541 : 108) ได้ศึกษาความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดศรีสะเกษ พบว่าเหตุผลหรือแรงจูงใจที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนสายอาชีพได้แก่ เหตุผลหรือแรงจูงใจด้านการเงิน ซึ่งแรงจูงใจสูงสุด ได้แก่ รายได้สูงแม้ต้องใช้กำลังกาย รองลงมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้แก่ สามารถประกอบอาชีพส่วนตัว มีรายได้ดี มีโอกาสทำงานหารายได้ระหว่างเรียน มีรายได้จากการให้บริการและประกอบอาชีพอิสระได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของทวีศักดิ์ เบ้าหล่อเพชร (2541 : 72) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีผลต่อการเลือกเรียนอาชีวศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดอุดรธานี พบว่าองค์ประกอบที่มีผลต่อการเลือกเรียนอาชีวศึกษาคือ เมื่อจบแล้วสามารถประกอบอาชีพและมีโอกาสศึกษาต่อได้ในขณะทำงาน นอกจากนี้ยังสามารถสร้างงานให้ตนเองได้และต้องการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ให้สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาภรณ์ เลอเลิศวิชัย (2542 : 62) ได้ศึกษาเรื่องการเลือกศึกษากลุ่มวิชาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่าองค์ประกอบความรู้เกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจคือ เป็นกลุ่มวิชาชีพที่ขณะเรียนสามารถนำวิชาความรู้ที่ได้รับ ไปหาเงินพิเศษได้ เป็นอาชีพที่มีโอกาสหารายได้พิเศษเพิ่มขึ้นนอกเวลาปฏิบัติงานประจำวันได้และสถานภาพทางการเงินของผู้ปกครองเหมาะที่จะเรียนในกลุ่มวิชาชีพที่เลือก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณิ โพธิ์ทอง (2544 : 81) ศึกษาเรื่องความต้องการและเหตุผลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าด้านสภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว โดยต้องการทำงานที่สามารถหารายได้พิเศษได้ ซึ่งเป็นการเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ครอบครัว ความคาดหวังของผู้สำเร็จการศึกษาส่วนมากคือ ต้องการมีงานทำ มีรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัว

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษา ด้านสภาพเศรษฐกิจ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกระบบการศึกษาพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละระบบการศึกษาผลการวิจัยพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระบบปกติ นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา และมีเงินกองทุนกู้ยืม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเมื่อจบการศึกษาแล้วสามารถทำงานในสถานประกอบการหรือทำอาชีพอิสระซึ่งมีรายได้ดี รวมทั้งขณะที่เรียนในวันหยุดก็สามารถรับจ้างจัดทำดอกไม้ จัดอาหาร หรือตัดเย็บเสื้อผ้าได้ และในระบบปกติจะมีเงินกองทุนให้นักศึกษากู้ยืมเรียนโดยระหว่างเรียนไม่เสียดอกเบี้ย ในระบบทวิภาคีคือ มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี และเสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการเรียนในระบบทวิภาคีนักศึกษามีรายได้จากสถานประกอบการที่ทำงานอยู่ เมื่อจบระดับปวส. อาจทำให้มีตำแหน่งสูงขึ้นและมีรายได้ดีขึ้น รวมทั้งค่าเล่าเรียนในระบบทวิภาคีถูกกว่าเรียนในมหาวิทยาลัย ในระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิตคือ เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย และสถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนในระดับ ปวส. ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษามาเรียนเพื่อให้มีวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น เมื่อจบการศึกษาจะสามารถนำไปปรับวุฒิในการทำงานทำให้ได้เงินเดือนสูงขึ้นได้ และค่าใช้จ่ายในการเรียนเพิ่มอีก 1/3 ของหลักสูตร ซึ่งลดค่าใช้จ่ายส่วนที่เป็นวิชาเทียบได้ ทำให้เสียค่าใช้จ่ายน้อยลงและน้อยกว่ามหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปิยะ ประสงค์จันทร์ (2544 : 6) ได้ศึกษาความต้องการต่อสายอาชีพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลา พบว่าด้านการประกอบอาชีพคือ วิชาชีพที่เลือกสามารถทำเป็นอาชีพเสริมได้ วิชาชีพที่เลือกประกอบเป็นอาชีพหลักได้ และสามารถนำความรู้จากวิชาชีพที่เลือกไปหารายได้ขณะเรียนอยู่ในลำดับที่ 1-3 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกศักดิ์ ประสงค์ศิลป์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดอุดรธานี ด้านสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว พบว่าแรงจูงใจที่นักเรียนเลือกต่อสายอาชีพคือ เมื่อจบแล้วจะมีงานทำและรายได้ดี

ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา

ผลการวิจัย แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษาพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรกคือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน และมีการคมนาคมสะดวก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสถานศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในอำเภอเมืองหรือใกล้เมือง ซึ่งนักศึกษาที่เลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ส่วนใหญ่ต้องเดินทางมาสถานศึกษา และบางส่วนต้องเรียนในเวลาค่ำหรือวันหยุด ดังนั้นทำเลที่ตั้งของสถานศึกษาจึงต้องมีความเหมาะสม มีการคมนาคมสะดวก และส่วนใหญ่เรียนจบ ปวช. แล้วต่อ ปวส. จึงมีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณิ โพธิ์ทอง (2544 : 62) ศึกษาเรื่องความต้องการและเหตุผลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าเหตุผลด้านสภาพลักษณะของสถานศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยต้องการเรียนในสถานศึกษาที่มีการคมนาคมสะดวก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สันธยา แพ่งศรีสาร (2544 : 95) ได้ศึกษาเหตุจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาศาสนาอันราชนิกุลสุวรรณดี พบว่านักศึกษามีเหตุจูงใจในการศึกษาต่อด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสถานศึกษาอยู่ในระดับมาก และข้อที่เป็นเหตุจูงใจในระดับมาก ได้แก่ ทำเลที่ตั้งเหมาะสม การคมนาคมสะดวก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันท์จิรา วงษ์บุญงาม (2549 : 68) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิตระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าแรงจูงใจด้านลักษณะของสถาบัน นิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจ (ต่อเนื่อง 2 ปี) โดยรวมอยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ที่ตั้งสะดวกต่อการเดินทางและจัดสภาพแวดล้อมภายในเหมาะสมสวยงาม

เมื่อจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา พบว่าโดยภาพรวม นักศึกษาทุกประเภทสถานศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมาก และเมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละประเภทของสถานศึกษาพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิค นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อคือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น และมีการคมนาคมสะดวก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิคมีบริเวณกว้างขวาง มีการจัดวางอาคารเรียน อาคารประกอบที่ถูกทิศทางแสงแดดและสายลม มีการจัดตกแต่งบริเวณและตั้งอยู่ในเขตชุมชนจึงมีการคมนาคมสะดวก ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน มีการคมนาคมสะดวก และมีทำเลที่ตั้งเหมาะสม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ส่วนใหญ่เรียนจบ ปวช. แล้วต่อ ปวส. ด้วยกัน กลุ่มเพื่อนจึงมีความสำคัญต่อการตัดสินใจศึกษาต่อระดับ ปวส. และที่ตั้งของวิทยาลัยอาชีวศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอเมืองและอยู่ในเขตชุมชนซึ่งมีการคมนาคมสะดวก ประกอบกับมีการบริหารงานอาคารสถานที่ จัดวางตัวอาคารได้ถูกทิศทางแสงแดดและทิศทางลม ในวิทยาลัยสารพัดช่างคือ บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม และการจัดกิจกรรมของชมรม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยสารพัดช่างมีผู้บริหารที่เล็งเห็นความสำคัญของการจัดภูมิทัศน์ ประกอบกับบางแห่งตั้งขึ้นใหม่อาคารและบริเวณต่าง ๆ จึงจัดสวยงามร่มรื่น และนักศึกษากลุ่มใหญ่เรียนระบบทวิภาคีและเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต จะมีการจัดกิจกรรมชมรมในสถานประกอบการซึ่งเป็นที่ทำงานทำให้นักศึกษาได้รับความพึงพอใจ ในวิทยาลัยการอาชีพคือ มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน และมีสนามกีฬาสำหรับนักศึกษาเพียงพอ เป็นเพราะว่าวิทยาลัยการอาชีพส่วนใหญ่จะตั้งใหม่และอยู่อำเภอรอบนอกซึ่งมีบริเวณและสถานที่กว้างขวาง สามารถจัดสถานที่พักผ่อน สนามกีฬาได้เพียงพอ รวมทั้งกลุ่มที่มาเรียนต่อในระดับ ปวส. ส่วนใหญ่อยู่ในสถานประกอบการเดียวกันในระบบทวิภาคีและระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัลยา เข้มกลัด (2544 : 81) ได้ศึกษาเหตุผลในการศึกษาต่อวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการเลือกโรงเรียนที่มีจำนวนอาคารสถานที่เพียงพอ สะดวกปลอดภัย และบริการทางด้านการศึกษาดี สัมพันธ์ชุมชนดี

เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา พบว่าโดยภาพรวมนักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่ออยู่ในระดับมากทุกระบบการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกระบบการศึกษาพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละระบบการศึกษาพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงเรียงลำดับ 3 ลำดับแรก ของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระบบปกติคือ มีการคมนาคมสะดวก มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม และมีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาในระบบปกติส่วนใหญ่อยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาซึ่งสถานที่ตั้งอยู่ในเขตชุมชน จึงมีการคมนาคมสะดวกมีสภาพแวดล้อมอาคารต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนครบสมบูรณ์ และส่วนใหญ่จบชั้น ปวช. จากสถานศึกษาเดิมจึงมีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน ในระบบทวิภาคีคือ มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น และมีทำเลที่ตั้งเหมาะสม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาอยู่ในสถานประกอบการเดียวกัน และสถานศึกษามี

สภาพต่าง ๆ สวयงามรุ่มรื่นและตั้งอยู่ในเขตชุมชน ต่างจากสถานประกอบการที่ทำงานซึ่งสภาพโดยส่วนใหญ่จะเป็นอาคารปฏิบัติงานและเป็นสำนักงานโรงงานไม่ค่อยมีการตกแต่งให้สวยงาม และในระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิตคือ มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ และมีบริการปฐมพยาบาลและห้องพยาบาลที่สะอาด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาในระบบนี้มีมาเรียนเฉพาะวันเสาร์ อาทิตย์ และส่วนใหญ่ศึกษาในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี วิทยาลัยสารพัดช่าง วิทยาลัยการอาชีพ ซึ่งมีการวางผังอาคารต่าง ๆ ถูกทิศทางแสงแดดและทิศทางลม มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ รวมทั้งมีบริการปฐมพยาบาลและห้องพยาบาลที่สะอาด ทำให้นักศึกษาไม่เคร่งเครียดเกินไปเหมือนเรียนไปด้วยพักผ่อนไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบัติ วัจนธิตกุล (อ้างใน สนธยา แพ่งศรีสาร. 2544 : 100) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามที่สนทนากับนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร พบว่านักศึกษาเห็นด้วยอย่างมากกับสภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอน และนักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจะอยู่ในช่วงวัย 18-20 ปี ซึ่งคือ เป็นวัยรุ่นตอนปลาย และเป็นวัยผู้ใหญ่ตอนต้น Moore (อ้างใน สนธยา แพ่งศรีสาร. 2544 : 43) ให้ทัศนะว่า ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาอยู่ในวัยที่มีเหตุผล มีความสามารถ มีความเข้าใจ และอธิบายเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นนามธรรม ได้อย่างดี อย่างไรก็ตามข้อแตกต่างของนักศึกษาในวิทยาลัยนั้น ได้แก่ ภูมิหลังทางสังคม และเศรษฐกิจ จะมีผลกระทบต่อการศึกษาเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าสังคมในกลุ่มเพื่อน จินตนา ยูนิพันธ์ (อ้างใน สนธยา แพ่งศรีสาร. 2544 : 43) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนอย่างเห็นได้ชัด เพราะการรวมกลุ่มในสถานศึกษาจะมีผลต่อแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้ากลุ่มเพื่อนมีความเป็นกันเอง เข้าอกเข้าใจกัน ผู้เรียนมีแนวโน้มจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีไปด้วย

5.5 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะต่อไปนี้ได้มาจากการพิจารณาผลการวิจัยที่เสนอมาทั้งหมด โดยจำแนกข้อเสนอแนะได้ ดังนี้

5.5.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

5.5.1.1 ข้อเสนอแนะสำหรับสถานศึกษา

1) จากการวิจัยแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านเหตุผลส่วนตัวพบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการศึกษาต่อจากความตั้งใจที่จะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. รวมทั้งสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ควรมีการจัดประชุมสัมมนาเพื่อกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนประเภทวิชาคหกรรม โดยเน้นการฝึกทักษะภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎีทั้งด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดการและการตลาด โดยให้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น พัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและตลาดแรงงาน เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) จากการวิจัยแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องพบว่า บิดามารดา ครูประจำชั้น และเพื่อนมีบทบาทสำคัญในการชี้แนะแนวทางในการศึกษาต่อของนักศึกษา ซึ่งผู้บริหารควรให้ข้อมูลข่าวสารแก่บิดามารดา ครูประจำชั้น และนักศึกษา ในด้านอาชีพ เพื่อชี้แนะให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาและความก้าวหน้าที่มีในอนาคตหลังสำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม

3) สถานศึกษาควรจัดให้ทีมแนะแนวและผู้ที่เหมาะสมความสำเร็จในหน้าที่การงานในวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับประเภทวิชาคหกรรม ให้มีส่วนร่วมในการแนะแนวศึกษาต่อและประชาสัมพันธ์การศึกษาต่อระดับ ปวส. ทำให้เห็นว่าเมื่อจบแล้วสามารถหางานทำได้และมีรายได้ดีระหว่างศึกษาต่อสามารถทำงานพิเศษได้ หากนักศึกษามีความต้องการจะทำงานหาประสบการณ์และศึกษาควบคู่กันไปก็สามารถเรียนในระบบทวิภาคีและระบบเทียบโอน/สะสมหน่วยกิต รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อน้อยกว่ามหาวิทยาลัย

5.5.1.2 ข้อเสนอแนะสำหรับสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1) จากการวิจัยแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านวิชาการพบว่า ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษาเป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษา ดังนั้นคณะกรรมการการอาชีวศึกษาควรมีนโยบายสนับสนุนให้มีการพัฒนาบุคลากรประเภทวิชาคหกรรม ให้ได้รับการพัฒนาองค์ความรู้ด้านวิชาชีพที่เป็นปัจจุบัน และให้ผู้รู้หรือภูมิปัญญาท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและความต้องการของสถานประกอบการ

5.5.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรม ตามความต้องการของสถานประกอบการ

2) ควรศึกษาสภาพการใช้หลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรมว่าเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและสถานประกอบการ

บรรณานุกรม

กนกศักดิ์ ประสงค์ศิลป์. 2545. “ปัจจัยในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดอุดรธานี”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

กรมอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. 2542. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : บริษัท พรินทวาทกราฟฟิค จำกัด.

กรมอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. 2549. ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา พ.ศ. 2549. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

กรมอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. 2544. หนังสือที่ระลึก 60 ปี กรมอาชีวศึกษา 19 สิงหาคม 2544. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.

กัลยา เข้มกล้าด. 2544. “เหตุผลในการศึกษาต่อวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครศรีธรรมราช”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ไกรรฐ พนมพงษ์. 2544. “แรงจูงใจในการเลือกศึกษาคือสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ดกับโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด”. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ขนิษฐา วิเศษสาร. 2548. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : งานตำราและเอกสารการพิมพ์. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ไข่มุก เสาวจันทร์. 2543. “ปัจจัยในการเลือกเรียนอาชีวศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดปทุมธานี”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

จันทร์จิรา วงษ์บุญงาม. 2549. “แรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิตระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี)”. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จิตวัลย์ มนต์กันภัย. 2542. “เหตุผลในการศึกษาต่อของนักเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- จิราภรณ์ ไหวดี. 2541. “แรงงูใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีการศึกษา 2540”. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ดาว สมศรี โหน่ง. 2540. “การศึกษามูลเหตุงูใจของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ต่อการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม จังหวัดอุดรธานี”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- เต็มศักดิ์ คทวมิช. 2546. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเลชั่น.
- ทวีศักดิ์ เบ้าหล่อเพชร. 2541. “การศึกษาองค์ประกอบที่มีผลต่อการเลือกเรียนอาชีวศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดอุดรธานี”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ทศพร อันสงคราม. 2545. “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงงูใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์”. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทองปาน แวงโสธรณ์. 2541. “แรงงูใจในการเลือกเรียนสายสามัญหรือสายอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทองวรรณ ศิริวรรณ. 2543. “แรงงูใจในการเลือกเรียนหลักสูตรเศรษฐศาสตร์และการจัดการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว”. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา. 2532. “เรียนเพื่ออะไร”. วิทยาจารย์. 4(10) : 32-35.
- ธานีรินทร์ ศิลปจารุ. 2548. การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : วี อินเทอร์เน็ต.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2532. พัฒนาการทางอาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ฝ่ายตำราและอุปกรณ์การศึกษา, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นาฎยา กำแหงฤทธิ. 2548. “ปัจจัยงูใจในการเลือกโปรแกรมวิชาการศึกษาปฐมวัยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏ”. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เบญจมาภรณ์ ช้ายเครือ. 2543. “ปัจจัยทางจิตสังคมเกี่ยวข้องกับเจตคติต่อวิชาชีพครู และพฤติกรรมไม่
สัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2545. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2549. เอกสารประกอบการเรียนวิชาสัมมนาวิจัยทางธุรกิจศึกษา.
กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2540. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2546. สถิติวิเคราะห์เพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จามจรีโปรดักท์
ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2548. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ปิยะ ประสงค์จันทร์. 2544. “การศึกษาความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพ ของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดสงขลา”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- เปรมจิตร ศิริสมานต์. 2542. “การศึกษายอดประกอบของแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียน
บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2529. เอกสารประกอบการสอนแผนะแนว 515 ทฤษฎีการพัฒนาอาชีพภาค
วิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภณ. 2542. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : วิสุทธิพัฒนา.
- พรสวรรค์ เพชรรัตน์. 2542. “แรงจูงใจในการศึกษาต่อโปรแกรมวิชาเกษตรศาสตร์ของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏภาคใต้”. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์
เกษตร บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- พิมพ์พรรณ เทพสุเมฆานนท์ และนุชนารถ สุนทรพันธ์. 2533. การอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- แมนชัย คำสี, พระมหา. 2547. “แรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีใน
มหาวิทยาลัยมกุฏราชวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”. รายงานการค้นคว้าอิสระ
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษานอกระบบ. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- บุทพงษ์ กัวยวรรณ. 2543. พื้นฐานการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2538. คู่มือการทำวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- ราตรี กลิ่นประทุม. 2545. “แรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการตลาด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง”. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รุ่งทิวา ประสพสันต์. 2543. “ตัวแปรที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาจิตวิทยาการศึกษาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย ของสถาบันการศึกษาของรัฐ”. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลดารัตน์ วัฒนสาครศิริ. 2545. “มูลเหตุจูงใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในเขตการศึกษา 9”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- วรรณิ ลิ้มอักษร. 2546. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. สงขลา : ภาวกิจเอกสารและตำรา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วิทยา วิสูตรเรืองเดช. 2545. “การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนต่อสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบัณฑิตวิทยา”. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา. ม.ป.ป. คู่มือนักเรียนการเทียบ โอนประสบการณ์อาชีพผู้วุฒิการศึกษา ระดับ ปวส. เอกสารจัดสำเนา.
- วินัย สิงหนนท์. 2539. “แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยเทคนิควชิระวันออกและภาคกลาง”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- วิภา สามสุวรรณ. 2542. “การเลือกศึกษาต่อประเภทวิชาครุศาสตร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคเหนือ”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- วีระพันธ์ สิทธิพงษ์. ม.ป.ป. ปรัชญาอาชีพและเทคโนโลยีศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทเอ.พี.กราฟฟิคดีไซน์และการพิมพ์ จำกัด.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วีระพล เวชยางกูร. 2542. “การศึกษาความต้องการการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสระแก้ว”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ, สำนักนโยบายและแผนการอาชีวศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2550. ข้อมูลจำนวนนักเรียนระดับ ปวส. ประเภทวิชาคหกรรม ปีการศึกษา 2550. เอกสารอัดสำเนา.

ศูนย์นิเทศอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงและภาคกลางบางส่วน, หน่วยศึกษานิเทศก์กรมอาชีวศึกษา. มปป. คู่มือการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี. เอกสารอัดสำเนา.

ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชีวศึกษา 4, กระทรวงศึกษาธิการ. 2546. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชาคหกรรม.

สนธยา แพ่งศรีสาร. 2544. “การศึกษาเหตุผลใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครสวรรค์”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

สมบัติ สุปัญญา. 2546. “ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสุรินทร์”. รายงานการศึกษาอิสระปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสถิติประยุกต์. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สมพงษ์ จิตจรัสอำพันธ์. 2540. “องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อสายบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร”. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สว่างจิตร์ พชรมณีปกรณ์. 2541. “เหตุผลใจในการเลือกเรียนวิชาเอกคอมพิวเตอร์ของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร”. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สามารถ แจ่มจรัส. 2543. “แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท : ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกริก”. สารนิพนธ์สาขาวิชาการบริหารองค์การ. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกริก.

สุนนิตย์ จันทรตรี. 2544. “แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทระบบพิเศษ ของนิสิตศูนย์พัฒนาการศึกษาอุดรธานี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม”. รายงานการศึกษาปัญหาพิเศษ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สุชา จันทน์เอม. 2539. *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : บริษัท โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- สุธรรม ปิ่นประเสริฐ. 2536. *คู่มือการดำเนินงานสำหรับโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สขพ)*. พิมพ์ครั้งที่ 4 (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- สุพรรณิ โพธิ์ทอง. 2544. “ความต้องการและเหตุผลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครศรีธรรมราช”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สุพินดา ฤทธิจันทร์. 2546. “แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบริหารธุรกิจและพาณิชย์การ กรุงเทพมหานคร”. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาพรณ เลอเลิศวิชัย. 2542. “การเลือกศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพาณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สุมณฑา แสงทิพย์. 2539. “เจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนนทกรรม กลุ่มอาชีวศึกษาภาคตะวันออก”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สุมาลี จุลเจิม. 2540. “แรงจูงใจในการเลือกประกอบอาชีพของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของวิทยาลัยพาณิชย์การ สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. 2544. *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. 2545. *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ด่านสุทธาการพิมพ์.
- สุวพันธ์ พงษ์บริบูรณ์. 2545. “แรงจูงใจที่นักเรียนเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ในจังหวัดขอนแก่น”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547. *จิตวิทยาเพื่อการอบรมผู้ใหญ่*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสงเดือน ทวีสิน. 2545. *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยเส็ง.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. 2546. *แผนยุทธศาสตร์การอาชีวศึกษา* (พ.ศ. 2547-2549).

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2550. *ประวัติสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา*.

Available : <http://www.vec.go.th/iscripts/cmview.Php?doc=doc/content/history.htm>.

ลำอังก์ งามวิชา. 2543. "การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตภาคสมทบ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ". สารนิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อโณทัย พึ่งทองหล่อ. 2543. "แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์พัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ. บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อักษรศิลป์ แก้วมawangศ์. 2541. "ความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดศรีสะเกษ". วิทยานิพนธ์คุุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

อารี พันธุ์ณี. 2546. *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : โยใหม่เอ็ดดูเคท.

อำนาจ พุ่มพุทธรุ และคณะ. 2540. "สภาพและความต้องการพัฒนาด้านวิชาการของข้าราชการครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดชัยนาท". วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

Anne. Roe. 1991. "An Investigation of the Correlates of career". *Journal of Vocational Behavior*. VOL. 37(3). 1990. (Dec) *Psychological Abstracts* Vol. 78(4).

Boshier, Roger W. (1971, May). "Motivation Orientations of Adult Education Participants : A Factor Analytic Exploration of Houles Typology". *Adult Education*. 21(1) : 72.

Brown, H Dovglas. 1980. *Principles of Language Learning, and Teaching*. New Jersey : Prentice-Hall.

Crider Andrew B. and others. 1983. *Psychology*. Inions : Scot, Foresman.

Crites, J.O. 1971. *Vocational Psychology*. New York : Mc Graw-Hill Book Co.

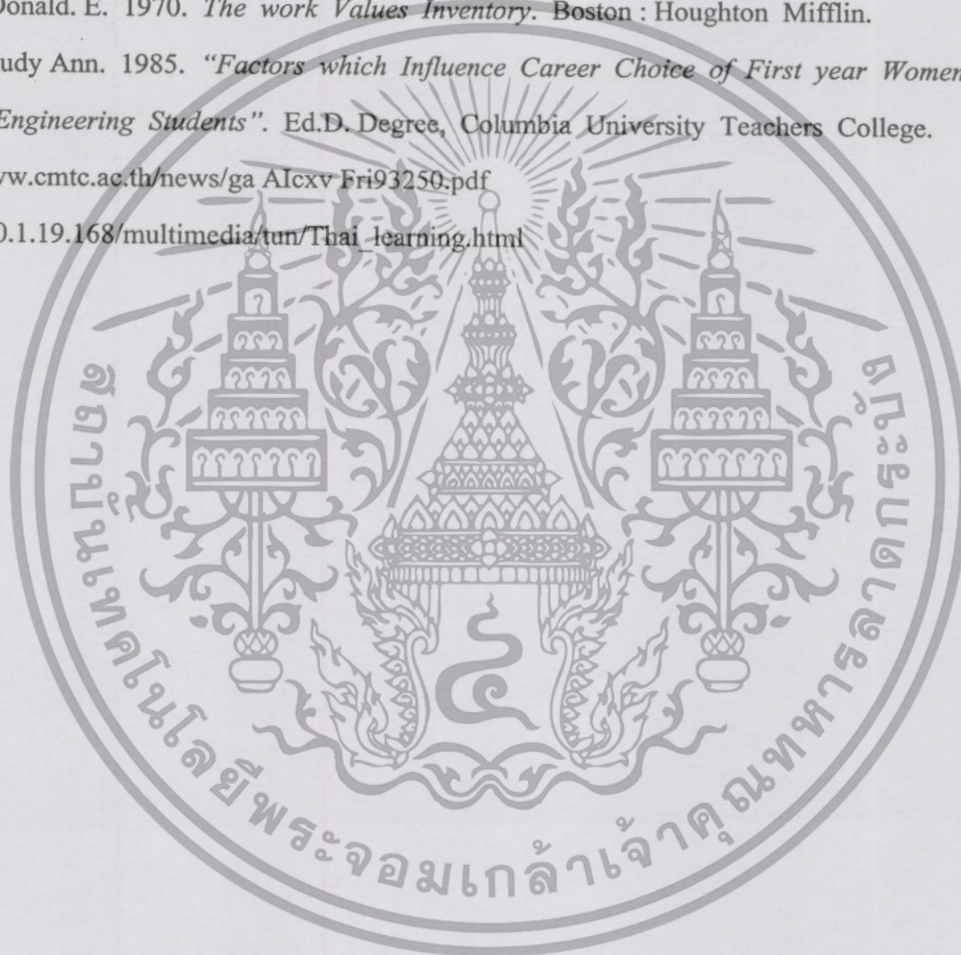
Ginzberg, Eli. 1974. "Counseling for Career Development". (Boston : Houghton Mifflin Co.), abstrdet.

Good, Carter V. 1973. *Dictionary of Education*. New York : Mcgraw-Hill Inc.

Guilford, John S. and David E. Gray. 1970. *Motivation and Modem Management*. London : Harper & Row.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- Hilgard. 1962. *Introduction to psychology*. Ernest Ropicquet hilgard. New York : Harcourt, Brace.
- Hopke, William R. 1968. *Dictionary of Personal and Cvidance Term*. Chicago : J.G. Perguson.
- Hoppock, R. 1967. *Occupational Information*. New York : Mc Graw-Hill.
- Houle, Cyril O. 1961. *The Inquiring Mind*. Madison, Wise : University of Wisconsin Press.
- Lovell, R.B. 1980. *Adult Learning*. New York : John Willey & Son, Inc.
- Maslow, Abraham H. 1954. *Motivation and personality*. New York : Harper & Brothers.
- Super, Donald. E. 1970. *The work Values Inventory*. Boston : Houghton Mifflin.
- Valyo, Judy Ann. 1985. "Factors which Influence Career Choice of First year Women Engineering Students". Ed.D. Degree, Columbia University Teachers College.
- http://www.cmtc.ac.th/news/ga_AIcxv_Fri93259.pdf
- http://210.1.19.168/multimedia/tun/Thai_learning.html

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำสั่งคณะกรรมการอุดมศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ที่ 324/2550

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและ
เค้าโครงวิทยานิพนธ์ ของ นางณัฐศดา พิพฒ์ไกร

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นางณัฐศดา พิพฒ์ไกร รหัสประจำตัว 48063105
เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพจึงแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อปรึกษาและพิจารณาหัวข้อ
และเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร.มาลัย	จิรวัดเนเกษตร์	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ผศ.ดร.เนาวรัตน์	วิไลชนม์	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

รศ.ดร.พรวรรณี	ลัดจิวัดนะ	ประธานกรรมการ
ผศ.ดร.มาลัย	จิรวัดเนเกษตร์	กรรมการ
ผศ.ดร.เนาวรัตน์	วิไลชนม์	กรรมการ
ดร.ผดุงชัย	ภูพัฒน์	กรรมการ
ดร.ณรงค์	พิมสาร	กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. 2550

(รองศาสตราจารย์ พีระวุฒิ สุวรรณจันทร์)
รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและพัฒนา
รักษาราชการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการดังนี้

นางณัฐสุดา พิพุดิไกร รหัสประจำตัว 48063105 ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (Motivation to Further Study in Home Economics Diploma of Students Under the Office of Vocational Education Commission)” โดยมี ผศ.ดร.มาลัย จีร์วัฒนเกษตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ซึ่งได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2550

ทั้งนี้ให้นักศึกษากันคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2550

(รศ.ดร.อิทธิพล แจ่มจัด)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4851

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

17 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.สิริรักษ์ รัชชานันท์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นางณัฐสุดา พิพิศไกร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี ผศ.ดร.มาลัย จีร์วัฒน์เกษตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุดมศึกษา พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของนางณัฐสุดา พิพิศไกร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

เอกสารที่ 02-326-4325 วนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4851

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๗ ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน รศ.กาญจนา ต้นสุวรรณรัตน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นางณัฐศดา พิพุดิโกร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาคณะระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี ผศ.ดร.มาลัย จีรวฒนเกษตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุดมศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของนางณัฐศดา พิพุดิโกร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลั่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325 ที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4851

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๗ ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ผศ.พรรณี รัตนธรรม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นางณัฐสุดา พิพุดิไกร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอริวิศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี ผศ.คร.มาลัย จีรวัดนเกษตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.นาวรัตน์ วิไลชนม์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุดมศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของนางณัฐสุดา พิพุดิไกร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสารนี้ 02-326-4325 เสนอไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4851

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนลาดกระบัง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

17 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ว่าที่ร้อยโท สมภพ เพชรพระประเสริฐ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นางณัฐสุดา พิพุดิโกกร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท
วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี ผศ.ดร.มาลัย
จิรวัดพัฒนเกษตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหา
ถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ
นางณัฐสุดา พิพุดิโกกร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4851

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

(๓ ธันวาคม 2550)

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน นางสาวศศิมา กานะคามิน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นางณัฐสุดา พิพุดิไกร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี ผศ.ดร.มาลัย จีรวฒนเกษตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุดมศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของนางณัฐสุดา พิพุดิไกร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร: 02-326-4325 วนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศศ 0524.04/ 4885

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนลาดกระบัง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

19 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นางณัฐศดา พิพุดิไกร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี ผศ.ดร.มาลัย จีรวัดนเกษตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตรอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นางณัฐศดา พิพุดิไกร ทดลองใช้แบบสอบถามกับนักศึกษาระดับปวศ.1 ประเภทวิชาคหกรรม เพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

เอกสารที่แนบมา 02-326-4325 ไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4885

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

19 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมละออ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นางณัฐสุดา พิพุดิโกกร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาภาคใต้ โดยมี ผศ.ดร.มาลัย จีร์วัฒนเกษตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตรอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นางณัฐสุดา พิพุดิโกกร ทดลองใช้แบบสอบถามกับนักศึกษาระดับปวส.1 ประเภทวิชาคหกรรม เพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4935

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

21 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม เพื่อการวิจัย
3. รายชื่อสถานศึกษาที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

ด้วย นางณัฐสุดา พิพิฒนิไกร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม” ของนักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยมี ผศ.ดร.มาลัย จีรวัดนเกษตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2550 คณะครุศาสตรอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้ นางณัฐสุดา พิพิฒนิไกร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาสังกัดหน่วยงานของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้

ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-035-0298

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0055

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๗ มกราคม 2551

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นางณัฐสุดา พิพัฒน์ไกร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี ผศ.ดร.มาลัย จีร์วัฒนเกษตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.นารัตน์ ธิโลชนันท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2550 คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางณัฐสุดา พิพัฒน์ไกร เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้

ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ พิระวุฒิ สุวรรณจันทร์)

คณบดี คณะครุศาสตรอุดมศึกษา

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายชื่อสถานศึกษาที่ขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

1. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงราย
2. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่
3. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษานครสวรรค์
4. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาลำปาง
5. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเลย
6. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาขอนแก่น
7. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษานครราชสีมา
8. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม
9. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี
10. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาศรีธรรมราช
11. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต
12. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี
13. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม
14. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาสระบุรี
15. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี
16. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี
17. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา
18. ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา
19. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคคนาน
20. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคพิจิตร
21. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคเพชรบูรณ์
22. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคน้ำพอง
23. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์
24. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคราชบุรี
25. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคปราจีนบุรี
26. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคปทุมธานี
27. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคตรัง
28. ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพเชียงราย
29. ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพบ้านโฮ้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

30. ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพป่าซาง
31. ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชินีมุกดาหาร
32. ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพนครนายก
33. ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพนครปฐม
34. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีชัยภูมิ
35. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีตรัง
36. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีพังงา
37. ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างฉะเชิงเทรา
38. ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม
39. ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างนครพนม
40. ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างระยอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้เก็บข้อมูลจากนักศึกษา ปวส. ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาคหกรรม เป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาดังกล่าวสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำนวน 2 ข้อ
 - ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาดังกล่าวสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ใน 5 ด้าน รวม 39 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็นแต่ละด้านดังนี้
 1. ด้านเหตุผลส่วนตัว จำนวน 10 ข้อ
 2. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำนวน 7 ข้อ
 3. ด้านวิชาการ จำนวน 7 ข้อ
 4. ด้านสภาพเศรษฐกิจ จำนวน 5 ข้อ
 5. ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา จำนวน 10 ข้อ
3. กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามระดับแรงจูงใจของท่านที่มีต่อการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม
4. ข้อมูลที่ได้นี้เป็นความลับและจะนำไปเพื่อใช้ในการวิจัยเท่านั้น

ผู้วิจัยขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

นางณัฐสุดา พิพิฒนิไกร

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 1

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. ประเภทของสถานศึกษา

- (...) วิทยาลัยเทคนิค
- (...) วิทยาลัยอาชีวศึกษา
- (...) วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี
- (...) วิทยาลัยสารพัดช่าง
- (...) วิทยาลัยการอาชีพ

2. ระบบการศึกษา

- (...) ปกติ
- (...) ทวิภาคี
- (...) เทียบโอน/ สะสมหน่วยกิต

ตอนที่ 2

แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม
ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

คำชี้แจง

- ให้นักศึกษาพิจารณาว่าแต่ละข้อเป็นแรงจูงใจที่ทำให้นักศึกษาตัดสินใจเลือกศึกษาต่อมากน้อยเพียงใด
- ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับของแรงจูงใจในแต่ละข้อให้ตรงกับแรงจูงใจของท่าน

3. โปรดทำทุกข้อ

4. มีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

5	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อมากที่สุด
4	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก
3	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อปานกลาง
2	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อน้อย
1	หมายถึง	เป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อที่	แรงจูงใจในการศึกษาต่อ	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด	มาก ✓	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ		✓			
2.	เพื่อนที่สนิทกันแนะนำให้ศึกษาต่อ	✓				

จากตัวอย่าง ข้อ 1. หมายความว่า บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อเป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก

ข้อ 2. หมายความว่า เพื่อนที่สนิทกันแนะนำให้ศึกษาต่อเป็นแรงจูงใจในการศึกษาต่อมากที่สุด

ข้อ	แรงจูงใจในการศึกษาต่อ	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
	ด้านเหตุผลส่วนตัว					
1.	มีความถนัดในสาขาวิชาที่เลือกศึกษาต่อ					
2.	มีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส.					
3.	เป็นสาขาวิชาที่ต้องใช้ทักษะ รวมทั้ง ความสามารถเฉพาะด้าน					
4.	ได้เงินเดือนสูงกว่าระดับ ปวช.					
5.	มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีได้					
6.	ทำให้มีความรู้ ความชำนาญมากขึ้น					
7.	สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ใน ชีวิตประจำวันได้					
8.	ยังไม่ต้องการทำงาน					
9.	ทำให้เกิดความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น					
10.	เป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมของท้องถิ่น					
	ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง					
1.	บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ					
2.	เพื่อนที่สนิทซึ้งชวนให้ศึกษาต่อ					
3.	ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ					
4.	ครูแนะแนวแนะนำให้ศึกษาต่อ					
5.	พี่น้อง หรือญาติสนิทแนะนำให้ศึกษาต่อ					
6.	รุ่นพี่แนะนำให้ศึกษาต่อ					
7.	ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับ ประเภทวิชาคุณธรรมแนะนำให้ศึกษาต่อ					
	ด้านวิชาการ					
1.	ความมีชื่อเสียงด้านวิชาการของสถานศึกษา					
2.	ความมีชื่อเสียงในผลงานทางวิชาการของ นักศึกษา					
3.	ผลงานทางวิชาการของผู้สำเร็จการศึกษา					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	แรงจูงใจในการศึกษาต่อ	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
4.	มีห้องสมุดที่ทันสมัย					
5.	มีบริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต					
6.	มีแหล่งฝึกงานสำหรับนักศึกษา					
7.	ระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรเหมาะสม					
	ด้านสภาพเศรษฐกิจ					
1.	เสียดค่าใช้จ่ายในการเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัย					
2.	สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนในระดับ ปวส.					
3.	มีเงินกองทุนกู้ยืม					
4.	มีโอกาสหารายได้ในขณะที่กำลังศึกษา					
5.	เมื่อจบแล้วทำงานมีรายได้ดี					
	ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา					
1.	มีทำเลที่ตั้งเหมาะสม					
2.	มีการคมนาคมสะดวก					
3.	บริเวณอาคารสถานที่สวยงามร่มรื่น					
4.	มีสถานที่พักผ่อนของนักศึกษาเพียงพอ					
5.	มีสนามกีฬาสำหรับนักศึกษาเพียงพอ					
6.	มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน					
7.	มีแหล่งศึกษาค้นคว้าภายนอกสถานศึกษาสนับสนุนอย่างเพียงพอ					
8.	มีบริการแนะแนวอาชีพ รวมทั้งหางานให้ทำ					
9.	การจัดกิจกรรมของชมรม					
10.	มีบริการปฐมพยาบาล รวมทั้งห้องพยาบาลที่สะอาด					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางณัฐศดา พิพฒิติไกร
วัน เดือน ปีเกิด	25 ธันวาคม 2502
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	53/2 หมู่ 2 ต.บางตีนเป็ด อ.เมือง ฉะเชิงเทรา 24000
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2524 สำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ 2 (คหกรรมศาสตร์) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ปีการศึกษา 2551 สำเร็จการศึกษาศาสตรบัณฑิตศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ประวัติการทำงาน	2525 อาจารย์ 1 ระดับ 3 วิทยาลัยอาชีวศึกษาขอนแก่น 2535 อาจารย์ 2 ระดับ 5 วิทยาลัยอาชีวศึกษาขอนแก่น 2537 อาจารย์ 2 ระดับ 6 วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา 2539 อาจารย์ 2 ระดับ 7 วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา 2548-2551 ครู วิทยฐานะครูชำนาญการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้